

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 6

II Legislatura

Any 1984 (segon període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 8

Segona i darrera reunió,
tinguda dimecres 26 de setembre de 1984

SUMARI

La sessió es reprèn a dos quarts i deu minuts de deu del matí.

Continua el debat sobre política general del Consell Executiu.

Dins el torn d'intervencions dels Grups parlamentaris pren la paraula, en primer lloc, el Diputat M. H. Sr. Barrera, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 96). Li respon el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 98). Replica el M. H. Sr. Diputat (p. 101), i és de nou respost pel M. H. Sr. President (p. 101).

Tot seguit pren la paraula el Diputat H. Sr. Gutiérrez i Díaz (p. 101), del G. p. del PSUC. Li respon el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 106). Torna a prendre la paraula l'H. Sr. Diputat (p. 109), i és respost de nou pel M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 110). Intervé un cop més l'H. Sr. Diputat (p. 111).

Pren ara la paraula el Diputat I. Sr. Bueno, del G. p. Popular (p. 111). Li respon el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 116). Replica l'I. Sr. Diputat (p. 118) i respon de nou el M. H. Sr. President (p. 118).

Intervé el Diputat I. Sr. Obiols, del G. Socialista (p. 119). Li respon el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 123). Replica l'I. Sr. Diputat (p. 125), i és de nou respost pel M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 126). Intervé de nou el Diputat I. Sr. Obiols (p. 127).

Finalment, pren la paraula el Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 128).

La sessió se suspèn a les dues i dos minuts del migdia i es reprèn a mig quart de cinc de la tarda.

El M. H. Sr. President del Parlament anuncia l'obertura del termini per a la presentació de propostes de resolució (p. 129).

La sessió se suspèn a mig quart i un minut de cinc de la tarda i es reprèn a tres quarts i un minut de set.

El M. H. Sr. President introdueix el debat sobre les propostes de resolució presentades (p. 129).

El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, intervé per a una qüestió d'ordre (p. 129).

El Diputat H. Sr. Armet pren la paraula per a una qüestió d'ordre (p. 130).

El Diputat I. Sr. Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió, demana una breu suspensió per tal que les I. Sres. i els I. Srs. Diputats puguin disposar de còpia de totes les propostes de resolució presentades (p. 130).

La sessió se suspèn a tres quarts i cinc minuts de set i es reprèn a tres quarts i nou minuts.

El Diputat I. Sr. Fernández, del G. p. Popular (p. 130), intervé per a una qüestió d'ordre.

El Diputat H. Sr. Armet pren la paraula per defensar les propostes de resolució presentades pel G. Socialista (p. 130).

El Diputat I. Sr. Subirà i Claus pren la paraula per a un torn de rèplica (p. 132).

Tot seguit pren la paraula per defensar les propostes de resolució presentades pel G. p. del PSUC el Diputat I. Sr. Ribó (p. 133). Per a un torn en contra, intervé el Diputat I. Sr. Subirà i Claus (p. 134).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura d'una resolució presa per la Mesa respecte a les propostes primera i segona presentades pel G. p. de Convergència i Unió (p. 135).

El Diputat I. Sr. Ribó intervé per demanar resolució motivada de la decisió de la Mesa (p. 136). Li respon el M. H. Sr. President (p. 136).

La sessió se suspèn a dos quarts i set minuts de vuit del vespre i es reprèn a dos quarts i tres minuts de nou.

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura de la dita resolució adoptada per la Mesa (p. 136).

El Diputat I. Sr. Ribó intervé de nou per a una qüestió d'ordre (p. 136). El Diputat H. Sr. Armet també intervé per a una qüestió d'ordre (p. 136).

El Diputat I. Sr. Camps i Vallejo pren la paraula per defensar les propostes de resolució presentades per Convergència i Unió (p. 136). El Diputat I. Sr. Ribó intervé per a un torn en contra (p. 138).

El Diputat I. Sr. Torres pren la paraula per fer la defensa de les propostes de resolució presentades pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 139).

Els Diputats I. Srs. Fernández intervé per defensar les propostes primera, quarta, cinquena i sisena presentades pel G. p. Popular; així mateix, fa avinent que el seu Grup ha rebut una resolució motivada de la Mesa del Parlament en què comunica la no admissió a tràmit de les propostes segona i tercera (p. 139). El Diputat I. Sr. Romera (p. 140), del G. p. Popular, intervé per fer la defensa de la setena de les propostes de resolució presentades pel seu Grup.

Per a un torn en contra pren la paraula el Portaveu del G. p. de Convergència i Unió, I. Sr. Subirà i Claus (p. 141). El Diputat I. Sr. Fernández li replica (p. 142).

El Diputat I. Sr. Subirà i Claus intervé per a una qüestió d'ordre (p. 142). Li respon el M. H. Sr. President (p. 142).

Es passa a fer la votació de les diverses propostes de resolució.

Sotmesa a votació la **primera proposta presentada pel G. Socialista**, és rebutjada per 42 vots a favor, 73 en contra i 10 abstencions (p. 142).

Posada a votació la **segona proposta presentada pel G. Socialista**, és rebutjada per 43 vots a favor, 73 en contra i 10 abstencions (p. 142).

La **tercera proposta presentada pel G. Socialista** és també rebutjada per 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 142).

El Diputat I. Sr. Subirà i Claus intervé per a una qüestió d'ordre (p. 142).

El M. H. Sr. President fa avinent que les **propostes quarta i cinquena del Grup Socialista** han estat substituïdes per una **proposta conjunta presentada pel G. Socialista i pel G. p. del PSUC** (p. 142).

Finalment, la **sisena proposta presentada pel G. Socialista** és aprovada per unanimitat dels presents (p. 142).

La **primera proposta de resolució presentada pel G. p. del PSUC** és rebutjada per 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 142).

Sotmesa a votació la **primera part de la segona proposta presentada pel G. p. del PSUC** és aprovada per unanimitat dels presents (p. 142) i la **segona part** és rebutjada per 43 vots a favor, 73 en contra i 10 abstencions (p. 142).

La **tercera proposta presentada pel G. p. del PSUC** és rebutjada per 15 vots a favor, 73 en contra i 38 abstencions (p. 142).

La **quarta proposta presentada pel G. p. del PSUC** és rebutjada per 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 142).

Els Diputats I. Srs. Ribó (p. 143) i Fernández (p. 143). i H. Sr. Armet (p. 143) intervenen en sengles qüestions d'ordre.

Tot seguit se sotmet a votació la **cinquena proposta presentada pel G. p. del PSUC**, la qual és rebutjada per 43 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció (p. 143).

La **sisena proposta presentada pel G. p. del PSUC** és també rebutjada per 53 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció (p. 143).

La **setena proposta presentada pel G. p. del PSUC** és rebutjada per 43 vots a favor, 70 en contra i 10 abstencions (p. 143).

La **vuitena proposta presentada pel G. p. del PSUC** és rebutjada per 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 143).

La **novena proposta presentada pel G. p. del PSUC** és igualment rebutjada per 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 143).

La **desena proposta presentada pel G. p. del PSUC**, un cop sotmesa a votació, obté el resultat següent: 5 vots a favor, 73 en contra i 48 abstencions (p. 143).

L'onzena proposta presentada pel G. p. del PSUC és rebutjada per 43 vots a favor, 73 en contra i 10 abstencions (p. 143).

La dotzena proposta presentada pel G. p. del PSUC és també rebutjada per 43 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció (p. 143).

La tretzena proposta de resolució, un cop sotmesa a votació, és rebutjada per 43 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció (p. 143).

El Diputat I. Sr. Subirà i Claus intervé per a una qüestió d'ordre (p. 143).

Finalment, se sotmet a votació la **primera part de la catorzena proposta presentada pel G. p. del PSUC**, la qual és aprovada per unanimitat dels presents (p. 143). Quant a la **segona part de la proposta catorzena** esmentada, és rebutjada per 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 143).

El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, pren la paraula per a una qüestió d'ordre (p. 143).

Se sotmet a votació la **primera part de la primera proposta presentada pel G. p. de Convergència i Unió**, la qual és aprovada per 88 vots a favor, 38 abstencions i cap vot en contra (p. 144). La **segona part de la primera proposta presentada pel G. p. de Convergència i Unió** és també aprovada per 73 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions (p. 144).

La **segona proposta presentada pel G. p. de Convergència i Unió** és aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 144).

El Diputat I. Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, intervé de nou per a una qüestió d'ordre (p. 144). Li respon el M. H. Sr. President (p. 144).

La **tercera proposta presentada pel G. p. de Convergència i Unió** és aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 144).

El M. H. Sr. President intervé per a una qüestió de procediment (p. 144).

La **quarta proposta presentada pel G. p. de Convergència i Unió** és aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 144). La **cinquena proposta presentada pel G. p. de Convergència i Unió** és aprovada pel mateix resultat (p. 144).

La **proposta sisena presentada pel G. p. de Convergència i Unió** és també aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 144).

La **proposta setena presentada pel G. p. de Convergència i Unió** és aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions (p. 144). La **proposta vuitena presentada pel G. p. de Convergència i Unió** és aprovada per 78 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions (p. 144).

Finalment, la **proposta novena presentada pel G. p. de Convergència i Unió** és aprovada per unanimitat dels presents (p. 144).

Sotmesa a votació la **primera proposta presentada pel G. p. d'Esquerra Republicana**, és aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 144).

El Diputat I. Sr. Fernández, del G. p. Popular, intervé per a una qüestió d'ordre (p. 144).

La **segona proposta presentada pel G. p. d'Esquerra Republicana** és aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 144).

La **tercera proposta presentada pel G. p. d'Esquerra Republicana** és aprovada per 121 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 144).

La **quarta proposta presentada pel G. p. d'Esquerra Republicana** és aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions (p. 144).

La **primera proposta de resolució presentada pel G. p. Popular**, un cop sotmesa a votació, és rebutjada per 10 vots a favor, 73 en contra i 43 abstencions (p. 145).

La **quarta proposta presentada pel G. p. Popular**, un cop sotmesa a votació, és rebutjada per 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 145).

La **cinquena proposta presentada pel G. p. Popular** és també rebutjada per 10 vots a favor, 73 en contra i 43 abstencions (p. 145).

La **sisena proposta presentada pel G. p. Popular**, un cop sotmesa a votació, és aprovada per unanimitat (p. 145).

La **setena proposta presentada pel G. p. Popular** és rebutjada per 10 vots a favor, 73 en contra i 43 abstencions (p. 145).

Finalment, se sotmet a votació la **primera part d'una proposta de resolució presentada conjuntament pels G. Socialista i G. p. del PSUC**, la qual és rebutjada per 43 vots a favor, 72 en contra i 10 abstencions (p. 145).

Quant a la **segona part d'aquesta proposta conjunta**, el resultat de la votació obtingut és 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció (p. 145).

Finalment, l'H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 145), i els I. Srs. Fernández, del G. p. Popular (p. 147); Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 147), i Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 147), intervenen per a explicació de vot.

El M. H. Sr. President pren la paraula per a una qüestió de procediment i tot seguit aixeca la sessió (p. 000).

És un quart d'onze de la nit.

La sessió es reprèn a dos quarts i deu minuts de deu del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Prosseguirà ara el debat iniciat ahir, amb les intervencions dels representants dels Grups parlamentaris, les quals seran, com és sabut, de trenta minuts, que prego que no siguin excedits.

L'ordre d'intervenció dels Grups parlamentaris vindrà fixat en relació inversa amb el nombre de Diputats que els integren, és a dir, de menor a major. Amb motiu d'aquesta norma, doncs, m'és grat de donar la paraula al Portaveu del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Il·lustre Diputat... Moltes gràcies, senyor Barrera. El Molt Honorable senyor Heribert Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup d'Esquerra Republicana sempre ha considerat que era positiu que el Reglament del Parlament establís la norma de celebrar el debat polític en començar el segon període de sessions, és a dir, en el moment en què, acabada la calma estival, cal traçar-se un pla d'acció i posar-se a la feina.

Malgrat la proximitat del debat d'investidura que va tenir lloc tot just fa quatre mesos, aquest debat d'enguany, estem convençuts que també serà útil, car el Molt Honorable senyor President ha tingut l'encert de centrar-lo en una reflexió sobre els problemes fonamentals que té plantejats avui Catalunya, evitant així de reiterar la seva exposició programàtica, a la qual poca cosa de nou hauria pogut aportar.

És de molt bon grat, per tant, que nosaltres, en la nostra intervenció, ens cenyim al marc que ell ha traçat, amb el benentès, també, que ratifiquem tot el que vam dir en el debat d'investidura i a aquest ens remetem pel que fa a les qüestions sectorials, avui no tractades.

Entrant de seguida en el tema, voldríem fer d'antuvi una primera observació: si bé és cert que les dues grans qüestions que el President ha plantejat —situació de l'autonomia i mesures per sortir-nos de la crisi— tenen cadascuna la seva pròpia identitat, no és menys cert que, actualment, en la pràctica, des d'un punt de vista purament operatiu, estan indissolublement lligades i que hi ha entre elles un ordre de prioritats perfectament clar.

La defensa de l'autonomia és la qüestió central i bàsica, perquè sense autonomia suficient i, en particular, sense mitjans econòmics adequats és inútil que en el marc de les institucions catalanes parlem de modernització, d'innovació o de superació de la crisi.

Esquerra Republicana ho ha dit moltes vegades: en aquesta etapa de la vida catalana no solament és vàlid el lema maurrasià de *politique d'abord* —primer que tot, política—, sinó que, a més, dintre de la política catalana, la qüestió nacional ha de tenir una prioritat absoluta. El qui no ho cregui així és que, de fet, tant se li'n dona l'autonomia política i, per tant, la supervivència nacional i amb l'administració ja en té prou.

El President Pujol ha, de fet, identificat en el seu discurs la

defensa de l'autonomia amb el compliment de l'Estatut. Aquest és, per a nosaltres, un primer i important punt de discrepància. Estem totalment d'acord que cal, en primer terme, intentar l'aplicació integral de l'Estatut —i així ho vam dir en el debat d'investidura, i abans ja ho dèiem, durant la campanya electoral. Però això no pot ésser més que una primera etapa.

Amb el compliment de l'Estatut —fins allà on és possible de complir-lo— no n'hi ha prou a assolir una autonomia autèntica. Una autonomia de debò implica necessàriament la reforma i l'eixamplament de l'Estatut actual. No es tracta, simplement, de tenir més competències que les que creiem que l'Estatut ens donava. Aquestes competències de més, així com la supressió de les Diputacions, són segurament necessàries, però és que, fins i tot si ens conforméssim amb el marc competencial que l'Estatut actual aparentment defineix, per realment arribar-hi, l'Estatut hauria d'ésser modificat.

Hi ha dues raons bàsiques que abonen això: la primera és que l'Estatut, tal com és ara, manca de coherència interna i, en molts aspectes, resulta en la pràctica inviable. És segurament impossible aplicar-lo exactament sense amputar o sense afegir. El nostre Estatut és una mena de quimera, en el sentit biològic de la paraula, que utilitza simultàniament llenguatges diferents i juxtaposa conceptes que mútuament s'exclouen. En certs moments utilitza el llenguatge de fa cinquanta anys, vàlid per a un Estat limitat que intervenia en relativament poques coses; en altres moments utilitza el llenguatge dels temps actuals, quan els Estats ho abasseguen gairebé tot. Per això, resulta possible que parli en un article de competències exclusives i que, després, en un altre article —o, si no, en la Constitució— aquesta exclusivitat perdi tota significació.

La segona raó resideix en la imprecisió, en la indefinició administrativa de molts dels termes utilitzats; aquesta imprecisió deixa un ample marge a la interpretació. Essent així, com podem esperar de l'Administració central la bona interpretació, la que segurament representaria la intenció del legislador? La interpretació estatal serà sempre la de l'alt funcionari gelós de les seves prerrogatives, que aplicarà sistemàticament la tècnica que el President Pujol anomenava ahir «del cistell buit», recuperant d'una mà el que dona de l'altra. Creure que la burocràcia madrilenya es farà ella mateixa l'*harakiri* és una perillosa il·lusió.

El President Pujol ens va dir ahir que es refusava a una definitiva valoració negativa de l'Estatut. No obstant, són moltes les coses en les quals ens va donant la raó a nosaltres, que ja en el moment de discutir-lo valorarem negativament l'Estatut que anava a aprovar-se.

Ens dona la raó quan constata la frenada del procés de transferències perquè es troba inerte per a evitar-la, ni tan sols quan hi ha acord de la Comissió la transferència té lloc; recordi's el cas de les Cambres Agràries. Ens dona la raó quan parla del concepte d'autonomia basat en una política no ja d'harmonització, sinó d'homogeneïtzació. Ens dona la raó quan constata la dificultat de la defensa contra les al·lusions constants sobre grans temes o sobre temes petits, ens dona la raó quan constata la sistemàtica desviació de competències, de responsabilitats i de recursos cap a les diputacions i ajuntaments. Ens dona la raó, en fi, en la qüestió de què més detalladament va tractar en el seu discurs: la qüestió del finançament, que és evidentment la més fonamental de totes i sobre la qual nosaltres

hem posat també el major èmfasi en les nostres crítiques i propostes.

Jo crec que tota la Cambra va apreciar ahir la clara anàlisi de certs aspectes profundament injustos i negatius per a Catalunya dels mecanismes de finançament actuals. Però, els Diputats d'Esquerra Republicana vam lamentar que el senyor President no hagués estat encara més complet i no hagués anat encara més a fons, perquè res no va dir —per exemple— de les dificultats que poden significar els simples retards en les trameses de diners. Aquests retards poden ser accidentals, però poden ésser també intencionats i utilitzar-se com a palanca per exercir pressions en un determinat sentit.

I la Generalitat els ha deixat patir fins al punt de veure's obligada a sol·licitar crèdits pont, amb la càrrega d'interessos que això comporta. A més de fer remarcar aquesta omisió, voldria encara afegir que, escoltant el senyor President, alguns s'haurien pogut creure ahir que els greus defectes del sistema de finançament se solucionaven si amb una aplicació estricta de la LOFCA podríem gaudir-nos de l'anomenat «efecte financer». I, això, cal precisar que no és així.

En la conjuntura actual l'efecte financer ens és favorable, però en circumstàncies de major estabilitat de la despesa pública l'efecte financer podria ser neutre i amb una política de deflació podria fins i tot esdevenir negatiu. No podem de cap manera basar el finançament de l'autonomia sobre un efecte aleatori, i crec que el President és conscient d'això quan es va anunciar que el Govern de la Generalitat té el propòsit de presentar, pels volts de cap d'any, una proposta racional de finançament autònom que pugui ésser d'aplicació general.

Esquerra Republicana aplaudeix aquesta iniciativa, però mentre no se'ns demostrí el contrari continuarem creient que l'únic sistema just i racional que assegura l'autonomia de l'ingrés i, per tant, la independència autonòmica, posant-nos a cobert d'arbitrarietats i d'abusos, és l'extensió a totes les Comunitats Autònomes del sistema de concert econòmic vigent per a Euskadi i Navarra.

Per acabar amb aquesta qüestió del finançament, jo voldria proposar aquí al senyor President i al Consell Executiu que quan la Generalitat faci la seva proposta d'un sistema públic simultàniament un llibre blanc on exposi detalladament i de manera entenedora, reproduint tots els textos i donant totes les xifres, els diversos sistemes de finançament fins ara considerats i utilitzats, explicant els seus avantatges i defectes, fent la comparació amb el finançament d'altres Comunitats Autònomes, especialment amb aquelles que gaudeixen del règim de concert, i justificant amb exemples i xifres la voluntat del nou sistema proposat.

Catalunya és, massa sovint, objecte d'acusacions d'egoisme, d'explotació, d'insolidaritat, i nosaltres desitjaríem que tothom pogués conèixer la veritat, tota la veritat dels fets.

Això no he acabat encara tot el que volia dir sobre aquesta qüestió essencial de la natura de l'Estatut i de la seva aplicació. Hi ha encara moltes coses que per a molts catalans són un veritable misteri: tenim o no tenim competència exclusiva en cultura, esports i turisme? Aparentment no ho sembla. Si la tenim, quin sentit té, per exemple, l'activitat creixent del Ministeri de Cultura a Catalunya? Si —com em sembla recordar, però no ho he comprovat— totes les Comunitats Autònomes tenen competència exclusiva en cultura, com és que el Mi-

nisteri de Cultura no ha desaparegut o no s'ha reduït a la gestió del patrimoni artístic de l'Estat i a la projecció cultural fora de les fronteres estatals? I, quan lamentem la intromissió antistatutària del Ministeri de Cultura a Catalunya, no ho fem solament perquè desplegui activitats paral·leles a les nostres, sinó, sobretot, per les traves que posa a les nostres. Totes les disposicions de la Generalitat sobre vídeo, per exemple, han estat sistemàticament objecte de recurs, negant-nos així les nostres competències. És que el vídeo no pertany al món de la cultura o és, més aviat, que molesta a Madrid la situació dominant que ocupa Catalunya en relació amb aquest nou mitjà de difusió d'imatges i sons?

I una altra cosa encara més important, senyor President: què passa amb TV3? Per què fins ara res no ha arribat del finançament temporal que preveu l'Estatut? Per què l'hostilitat persistent del senyor Calviño i potser d'algú situat més amunt que el senyor Calviño? Com es compatibilitza el tracte rebut per TV3 amb les manifestacions verbals de voluntat de cooperació amb les Comunitats Autònomes?

En fi, darrera qüestió i la més fonamental, senyor President: l'incompliment de l'Estatut i la desneutralització del seu esperit són notoris. Què pensa fer el Consell Executiu? No demano un programa detallat d'acció, però aquest debat quedaria incomplet si aquesta pregunta no fos, d'alguna manera, contestada.

I, dit això, passo ara a la segona part de la meua intervenció, durant la qual voldria comentar breument les línies d'acció que, segons el discurs del Molt Honorable senyor President, ens han d'ajudar a situar-nos en la postcrisi. Deixaré de banda si estem d'acord o no amb les previsions optimistes sobre l'economia mundial —tant de bo el senyor Pujol tingui raó—, en tot cas, creiem que la Generalitat farà molt bé d'actuar com si hi hagués la urgència a preparar-nos per a una nova etapa de creixement. No cal que els digui que estem plenament d'acord amb l'afany de modernització i d'innovació en tots els terrenys ja que fa anys que ho defensem i, pel que fa a les mesures concretes proposades, em limitaré a dir que tenen totes el nostre suport i això m'estalviarà la reiteració de parlar específicament de cadascuna d'elles. Permetin-me només unes breus remarques. En primer lloc, recordaré —en pla anecdòtic— que fórem els primers a proposar en aquesta Cambra, durant l'anterior legislatura, la recuperació de la figura de l'aprenent. Ens plau, doncs, molt particularment, que aquesta idea hagi fet el seu camí.

Passant a qüestions més importants, voldria recalcar que aplaudim, d'una manera molt especial, tots els propòsits de modernització de l'ensenyament en totes les seves branques, formació professional inclosa. Creiem que un dels grans reptes que Catalunya té plantejats és estructurar un sistema educatiu eficaç —el d'ara no ho és massa— que sigui a la vegada motor d'integració i de recuperació nacional. Com a partit d'esquerra hem considerat sempre que l'ensenyament havia de merèixer una atenció prioritària en tots els punts de vista i, encara que sigui superflu enumerar totes les raons que justifiquen aquesta posició, recordaré, tanmateix, que l'ensenyament és la millor arma per eliminar les diferències socials, per garantir la igualtat d'oportunitats i per esborrar o compensar les desigualtats de la naixença; que un nivell cultural elevat dels ciutadans és la millor garantia de la democràcia i que, en fi, el progrés en el sis-

tema educatiu és un dels principals motors del progrés econòmic.

Pel que fa a la política a seguir envers empreses i empresaris no podem pas estar en desacord amb una política de foment i ajut. Però, atenció, foment no ha de voler dir transferir diners públics a mans privades, fer que el pressupost es faci càrrec de les pèrdues —com ha fet el Govern de l'Estat en casos prou coneguts—, o ajudar indiscriminadament activitats obsoletes, mal plantejades o inviables. Empreses i empresaris han de rebre un tracte equitatiu, llur funció social ha d'ésser reconeguda i cal procurar que —com deia el senyor President— llur entorn sigui estimulant. En la situació actual són necessaris, segurament, els incentius. Procurem no traspassar la frontera, sovint incerta, que separa els incentius dels privilegis, i que ningú pensi tampoc que l'ajut a les empreses, fins i tot a una escala que està totalment fora del nostre abast, és la panacea que resoldrà tots els problemes i acabarà amb l'atur. La crisi és un fenomen d'una gran complexitat i la societat de la postcrisi serà segurament encara més complexa que l'actual. De la mateixa manera que, com va dir Euclides a un dels Ptolemeus «no hi ha camí reial per penetrar en les matemàtiques», tampoc no hi ha camí reial per sortir de la crisi.

Per acabar, voldria recordar que el que el senyor President va dir sobre la necessitat de mobilitzar totes les energies de la nostra societat és absolutament cert, però per mobilitzar totes les energies no n'hi ha prou a modernitzar i innovar, cal també, per exemple, que els ciutadans se sentin amb seguretat i els problemes de la seguretat ciutadana tenen, doncs, també una repercussió econòmica. Nosaltres desitjaríem que el Consell Executiu no ho oblidés i que el necessari desenvolupament de la Policia Autònoma no fos deixat en segon pla.

En fi, la mobilització de les energies populars necessita, sobretot, il·lusió i, per a una bona part dels catalans, l'objectiu més exaltant és el de la recuperació de la plena consciència i dignitat nacional. Per aquesta via indirecta, la política de normalització lingüística —per exemple— és també a Catalunya un factor significatiu en el camí de la postcrisi.

En resum, he dit al començament que els dos grans problemes al voltant dels quals el debat ha estat plantejat estaven indissolublement units, però no ho estan solament en raó dels mitjans, sinó també en raó de les voluntats. A Esquerra Republicana hi ha una cosa que tenim ben clara: només una Catalunya lliure serà una Catalunya rica i plena!

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, miraré de contestar els punts principals dels comentaris, comentaris principals i les crítiques en algun cas que acaba de fer el Molt Honorable senyor Barrera.

En primer lloc, m'ha fet una crítica, és a dir, ha estat dient que algunes de les qüestions que vaig plantejar ahir respecte a la insuficiència que, ara com ara, en el grau actual d'aplicació, o en el grau actual d'interpretació de l'Estatut, que alguna de les queixes que jo formulava ahir no són res més que la conseqüència lògica d'un Estatut que té unes falles —que ja són de naixement, per dir-ho així—, i que, per tant, és lògic que es produeixin. I m'ha semblat entendre que el senyor Barrera in-

sistia en la necessitat o donava a entendre que seria convenient de prendre, diguem-ne, per dir-ho així, de constatar ja d'una manera definitiva aquesta insuficiència de l'Estatut.

Bé, vostès coneixen ja quina és de sempre la meua posició. La meua posició és que nosaltres hem de lluitar, hem de treballar per tal que l'Estatut sigui aplicat d'una manera total, i que ho sigui d'acord amb el que entenem que és la lletra i amb el que sabem que era —confiem que ho torni a ser un dia— l'esperit amb el qual es va fer aquest Estatut. Nosaltres, constantment, ens trobem, de vegades, amb interpretacions, amb punts concrets de l'Estatut que no tenen res a veure amb les que havíem viscut —i que, afortunadament, vam viure gent de diverses posicions polítiques— en aquell moment, en el moment de fer-se l'Estatut. Quan deïem: «bé, posem això...». Recordo, per exemple, aquell cèlebre tema de l'aprofitament de les aigües, dels recursos hidràulics, en el qual, d'una manera molt taxativa, tot això que ara se'ns diu, que no és el mateix la propietat que l'aprofitament, això es va dir taxativament que era al revés del que ara se'ns diu. Bé, això està passant, però, ho repeteixo, entenem que convé que portem fins al final —que no hi som encara— tot el procés d'aplicació de l'Estatut. És un procés que el veurem definitivament acabat d'aquí, aproximadament, a un any, potser una mica més d'un any, i aleshores veurem si l'Estatut que tenim és un Estatut que ens permet de dur a terme..., és a dir, si realment és el complement, és la cobertura, és la clau de volta aquella que deïem, des d'un punt de vista polític i institucional, o no, i si hem de fer nous plantejaments en aquell moment.

Jo ahir vaig dir que, realment, si es confirmessin alguns dels plantejaments que es fan en aquest moment des de l'Administració central, hauríem de dir que la política autònoma ha estat un engany. I la paraula no és suau. La paraula «engany» és una paraula greu, i hauríem de dir que ha estat un engany, i un engany en el qual segurament ha participat molta gent, i potser que nosaltres mateixos ens hi hem deixat portar. Ens hi hauríem deixat portar si arribéssim a aquest final. Però, de tota manera, no hi som, i a nosaltres, ara com ara, ens fa l'efecte que hem de continuar aquesta política, naturalment amb més força, amb més energia, fent notar ja en alguns aspectes concrets que no acceptem arguments que són fallaciosos —després, per exemple, en diré un, d'aquests arguments—, però, en tot cas, pensem que hem de seguir per aquesta línia que hem estat seguint fins a aquest moment.

L'aspecte econòmic és un dels casos en el qual nosaltres, en aquest moment, estem plantejant les coses amb una, jo diria, energia superior al que havíem fet fins ara. De fet, nosaltres, ja des de l'any 81, hem estat negociant aquest tema, i, tot just ara, nosaltres plantegem —en primer lloc perquè ha passat molt de temps; en segon lloc, perquè, de mica en mica els problemes es fan més greus—, nosaltres plantegem amb una absoluta rotunditat —ho diem clarament—, que hauríem d'arribar fàcilment a la conclusió, d'aquí a no gaire, que es va a l'ofegament de l'Estatut si les interpretacions, si els plantejaments financers que es fan des de l'Administració central persisteixen.

I hauríem de dir coses com les que ja vaig dir ahir. No es pot dir, per exemple: «tot això, ho heu de pagar amb l'efecte financer», i, en la mateixa telefonada, al cap de cinc minuts: «ara us traurem l'efecte financer». Vull dir, això és una cosa que no té presentació, i requerirà un tipus d'actuació, un tipus de denún-

cia política, un tipus d'atac polític, arribat el cas, molt intens, i en el qual espero que, en un cas com aquest que els acabo d'explicar, tan rotund, tan absolut, tindrem, a més, tot el suport de la Cambra.

Però, en tot cas, sí que és cert, senyor Barrera, que, en fi, aquest és un tema que hem d'atacar amb un plantejament molt ample. Vostè ha fet referència al fet que convenia que quan nosaltres féssim aquesta proposta al Govern anés molt acompanyada d'un estudi sobre quin és el funcionament financer de les diverses autonomies, perquè és cert que el principi de solidaritat actualment s'està vulnerant, i ja fa temps, però s'està vulnerant contra Catalunya. I en cert aspecte s'està vulnerant sobretot contra certs sectors de la població catalana. Per exemple, un dels punts de la LOFCA, que diu que hi ha d'haver els serveis mínims a tot arreu, quan resulta que Catalunya, i sobretot les comarques barcelonines, estan molt per sota del que són els serveis mínims —entenent per serveis mínims, perquè així s'especifica, la mitjana de serveis que hi ha al conjunt de l'Estat. Bé, doncs aquest és un tema que nosaltres hem de plantejar a través d'aquest estudi que diem, a través d'aquesta proposta, i, plantejant-ho de fet, aquesta constant acusació d'insolidaritat i de victimisme fàcilment es girarà en contra dels qui l'estan fent. Per tant, d'acord amb aquest plantejament, i comptem, a més a més, amb la seva col·laboració —no cal dir-ho— d'una manera molt i molt especial, amb la col·laboració d'Esquerra Republicana, en el moment de fer-ho.

Vostè ha fet algunes preguntes concretes, també, per saber com estava l'aplicació de l'Estatut. Per exemple, ha preguntat què passa amb les competències exclusives de cultura, què passa amb les competències exclusives de turisme. És una pregunta molt actual, és un d'aquests camps en els quals està passant, hi està havent un intent —de vegades reeixit, malgrat la nostra resistència— d'invasió, podríem dir-ne, competencial, per part de l'actual Administració. Ens trobem que el Ministeri de Turisme, tot d'una, la Secretaria General de Turisme redescobreix o descobreix, per primera vegada, una vocació per preocupar-se del turisme català que no havia tingut mai. I en cultura passa una cosa que no és ben bé la mateixa, però que també és digna de ser tinguda en compte, sobretot tenint present que el fet cultural i la política cultural són uns fets tan absolutament importants en el que en podríem dir una tasca de reconstrucció nacional catalana.

Jo, ahir, casualment vaig saludar el Ministre de Cultura —perquè era aquí— i he de dir que la relació amb el Ministre de Cultura, tant des d'un punt de vista personal com, podríem dir-ne, en el tractament dels temes polítics, sempre s'ha fet bé, ha estat cordial, ha estat personalment positiva. Per tant, en el que ara vaig a dir no hi ha res en contra de la persona del Ministre, amb el qual, d'altra banda, és indubtable que hi ha punts concrets —i més, mentre duri l'actual circumstància—, amb el qual tenim necessitat de poder negociar de la manera que, afortunadament, s'ha pogut fer, que és en forma oberta, personalment positiva.

Fixin-se que acabo de deixar caure una paraula que ja és dolenta: he dit «negociar». Per què hem de negociar si tenim competència exclusiva? Aquest és el primer punt. Constantment se'ns diu: «no, home, no; el que s'ha de fer és negociar amb el Ministeri de Cultura». Però, per què negociar si tenim competència exclusiva? És a dir, conceptualment és aquesta la qües-

tió: per què negociar si tenim competència exclusiva? I, és clar, jo li vaig dir al Ministre: «Mira, un dia ens hauríem de veure, perquè m'agradaria tenir una conversa molt a fons amb tu, i òbviament amb el Conseller de Cultura, per saber què és això de la competència exclusiva de cultura i quin és el paper del Ministeri de Cultura.» Ahir li ho vaig dir un moment a peu dret, en la inauguració del Liber, i vam quedar que ho faríem un dia.

Perquè, efectivament, ens trobem que, constantment, el Ministeri de Cultura..., d'una manera que, a més, és difícil de vegades de rebatre, perquè tothom està molt content que el Ministeri de Cultura digui: «ara us porto tants diners aquí, ara us porto els diners allà...» Què hem de dir, que no volem que portin aquests diners a aquest poble, que hi hagi iniciatives? No, el que hem de dir és que aquests diners són nostres. Perquè si nosaltres tenim competència exclusiva vol dir que els fons d'aquesta competència exclusiva són nostres. I és un tema especialment important, aquest, i m'hi voldria aturar perquè forma part d'aquelles situacions psicològiques de desmoralització col·lectiva.

Ara, per exemple, diuen, i potser ho haurem de fer, haurem de parlar amb el Ministeri pel tema del Liceu. Posaré aquest exemple. I bé, i potser ho haurem de fer. Però la situació que s'ha creat és la següent: El Liceu —i perdonin que m'aturi un moment en aquest exemple, que és molt actual, però que serveix per il·lustrar allò que en dèiem les «maniobres de desmoralització col·lectiva»—, el Liceu és una institució que creà, el 1847, la societat civil catalana, que ha durat fins avui —cosa que l'Estat espanyol, amb tots els seus Ministeris d'Hisenda, amb totes les seves inspeccions de finances, amb tots els seus tributs, etcètera, no ha aconseguit de fer mai, mai. Ens trobem en un moment en el qual el Liceu, fa uns anys, estava en una situació crítica, i els poders públics catalans, l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya, prenen la decisió de donar-hi suport, i n'hi donen. I, juntament amb la col·laboració de la gent que pròpiament estava ja de sempre vinculada al Liceu, s'aconsegueix que el Liceu sigui el segon o el tercer teatre d'òpera d'Europa. Allò que dèiem ahir: juguem amb handicap, però de vegades ho fem prou bé. Però naturalment l'handicap, tard o d'hora, es posa de manifest. I és molt probable, és molt possible —jo, en aquests moments, encara no ho sé, ho sabrem d'aquí a uns dies— que hi hagi hagut unes falles en el Liceu; que, per exemple, s'hagi pecat per un excés d'illusió, que s'hagi volgut anar molt de pressa en aquest reconquerir posicions i arribar a ser el segon o, màxim, el tercer teatre d'òpera d'Europa. És possible, és possible que hi hagi hagut aquests errors. I això s'ha d'esmenar ara, i ara a l'Ajuntament de Barcelona i a la Generalitat potser els serà difícil de trobar la manera de cobrir aquest dèficit que s'ha produït. I, aleshores, paternalment, pot venir el Ministeri de Cultura i dir: Ja us ho arreglaré. És clar, la societat catalana, els catalans no n'han sabut prou, no ho han fet prou bé... Molt bé, però és que aquests diners són nostres. Aquests diners, si tenim competència exclusiva, són nostres. Aquesta correcció d'una falla nostra, de la societat catalana i, en un cert sentit, de l'Ajuntament i de la Generalitat, aquesta correcció, l'hem de fer nosaltres, si tenim competència exclusiva. Si la competència exclusiva és un miratge, aleshores no dic res; però si tenim competència exclusiva, aquesta responsabilitat i aquests diners

són nostres. I la pregunta que hem de fer a una persona culta, cordial, oberta, amable —jo m'atreveixo a fer una valoració positiva, en molts i molts aspectes, en tots, si ho volen, del que és l'actual Ministre de Cultura—, és dir-li: «A l'Estat de les autonomies, i amb competència exclusiva en cultura de les autonomies, què hi pinta el Ministre de Cultura?» Aquesta és la pregunta que hem de fer, feta amb la cordialitat que ell es mereix, i amb el clima i amb la voluntat de col·laboració que nosaltres hem de tenir, no solament respecte al Ministre de Cultura, sinó respecte a tot el Govern central.

O sigui, que he posat aquest exemple, perquè lliga molt amb allò que dèiem de l'handicap i de les maniobres desmoralitzadores, perquè, al final, resultarà que nosaltres ens donem la culpa de no haver estat capaços de tirar més endavant allò que hi estem tirant des de l'any 1847, sense cap ajut de ningú, i ara amb un ajut, amb uns diners que són nostres, segons l'Estatut.

Bé, podríem parlar de moltes coses, potser fins i tot molt més significatives, però molt més petites, allò que un dia et trobes: «mireu, el Ministeri de Cultura ha donat quinze milions de pessetes per això a tal poble, i no ens n'hem assabentat». Bé, és difícil anar a aquell poble i dir: «escolta, aquests milions no els podeu agafar», és molt difícil, però de fet aquells milions eren nostres. I això ha estat una agressió, petita, si vostès ho volen, però és d'aquelles que es produeixen cada dia, allò que en dèiem un rosec constant contra l'autonomia.

Bé, en això, senyor Barrera, nosaltres ja hi estem a sobre. En fi, ahir mateix vaig tenir aquesta conversa amb el Ministre, i voldria tornar a insistir que en això no hi ha cap mena de crítica personal, ni quant a molts aspectes del que sé que són les idees que té el Ministre de Cultura sobre la cultura en general. Simplement faig una defensa del que entenc que són les competències que ens dóna l'Estatut, coincidint, a més, em sembla, amb l'esperit de la seva pregunta.

I, quant a l'altre punt, últim, em sembla que és el tema que vostè m'ha plantejat de TV3. Realment, aquest és un tema molt..., és un cas com un cabàs, si em permeten l'expressió, una mica pedestre, no? Perquè el que passa amb aquest tema és el següent. Resulta que nosaltres vàrem presentar al Parlament un projecte de llei, ja a l'anterior legislatura, a l'anterior legislatura nostra, però també a l'anterior legislatura de Madrid, que no va prosperar —ho hem de dir tot— per oposició del PSOE, que es va oposar que es discutís. Ho hem de dir tot: va ser així. Bé, després, va acabar la legislatura i vam fer una nova presentació, i aquesta es va discutir. Una llei que, inicialment, era molt dolenta, des del punt de vista dels tercers canals, i —també s'ha de dir tot— a través de la negociació amb el Govern socialista es va millorar sensiblement; prou sensiblement perquè jo, personalment, com a President de la Generalitat, pensés que es podia considerar que era no pas òptima per a nosaltres, ni el que nosaltres havíem desitjat, però era una cosa acceptable.

Amb això hi va anar un compromís escrit, del dia 24 de novembre, del Vice-president del Govern, dient que immediatament després de l'aprovació, de l'entrada en vigor, més exactament, de la llei —l'entrada en vigor va ser el dia 20 de gener, és a dir, quinze dies després de la publicació en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, que va ser el 5 de gener—, que immediatament es resoldrien els temes legals que havien de permetre'n el funcionament. És a dir, després, explicat més de paraula, que, per tant,

no s'utilitzaria cap de les argücies —que de vegades permeten sobretot aquests períodes intermedis d'aplicació transitòria per a l'aplicació d'una llei—, per anar-ho retardant. I, efectivament, en el que en podríem dir la situació de fet, va ser així, en la situació de fet va ser així, i és així, perquè televisió, amb les dificultats que tots sabem, però, de fet televisió, TV3, vull dir, funciona.

Ara bé, a partir d'aquest moment, què passa? A partir d'aquest moment passa que nosaltres iniciem totes les gestions necessàries per a la legalització, per a la concessió de freqüències, etcètera, tot el procés legal que s'ha de fer. I aquí sí que ens trobem amb una obstrucció sistemàtica i total. Una carta meua del mes de febrer dirigida al President del Govern que es perd, després es troba —la troben ells, naturalment, nosaltres l'havíem enviada—; una carta meua del mes d'abril; una resposta del President del Govern, que ara no recordo si és del mes de juny o del mes de juliol, dient que res, que això s'arreglarà; una nova carta meua de finals d'agost, i, mestrestant, la situació que vostès saben.

Perquè vostès compreguin on està el nus de la qüestió, almenys des d'un punt de vista legal —després hi ha les actituds polítiques i, fins i tot, les actituds personals, potser—..., però el nus de la qüestió està en el fet que el Govern va concedir, va fer una concessió provisional de freqüències, i ara el que ha de fer és el decret de concessió de TV3. I, aleshores, realment, aleshores, TV3 deixarà de ser alegal, que diu en Calviño. Però, és clar, és que, aquesta petició la tenim feta des del mes de gener; perdó, des del mes de febrer. I ara, quan tenim problemes com darrerament amb aquest partit del Metz, ens diuen: «No, aquests senyors no poden demanar això perquè no són legals.» Això és com aquell que no té carnet d'identitat, es posa a la cua, va a demanar el carnet d'identitat, arriba a la guixeta, l'hi diuen que no li donen, i en sortir li diuen: «escolti, a vostè el detenim perquè no té carnet d'identitat»; i diu: «escolti, però és que acaben de dir que no me'l donen», diu: «sí, ja m'ho han dit, però, és clar, vostè no té carnet d'identitat».

O sigui, que nosaltres som «alegals», però som «alegals» perquè des de fa set mesos no es dóna compliment a una petició nostra. Un cop estigui fet, un cop tinguem el decret de concessió —i, a més, també se'ns han de donar les freqüències d'una manera definitiva, que ara són provisionals—, amb aquest decret es pot constituir la Comissió Mixta TVE-TV3, que ha de tractar de tots els temes d'enllaços, és a dir, la nostra connexió amb la xarxa d'enllaços o d'emissions a nivell de tot l'Estat, de la nostra vinculació amb la xarxa internacional, tot el problema de la Unió Europea de Ràdio i Televisió, o bé, per exemple, tot el problema de compra, en fi, de col·laboració en la compra de programes, etcètera. Tot això, per ara, no hi ha manera de desencallar-ho.

Quan hi va haver el canvi de Director General de la Corporació, jo li vaig dir —concretament a en Joan Granados— que, donat que ell era un home que entrava nou, valia la pena —i que és un home, vostès, els qui el coneixen ho saben, un home donat més aviat al diàleg i a la concòrdia— que ell fes el màxim esforç possible perquè la tensió que hi havia amb TVE quedés reduïda o quedés eliminada. I jo estic segur, per la informació que en tinc i coneixent la persona, que aquest esforç s'ha fet, s'ha fet sense cap mena de resultat.

Ahir, tinc entès —m'ha dit ara un Diputat en arribar— que el President del Govern ha fet unes declaracions a València —i València no és un lloc qualsevol per fer unes declaracions d'aquest tipus— dient que ell consideraria molt desencertat..., o que mai de la vida no pensaria que preocupar-se del tema de la televisió dita «regional» havia de ser una de les primeres preocupacions d'un govern dit «regional». Això podria potser explicar alguna cosa, però en el nostre cas suposo que vostès estaran d'acord que TV3 és una de les prioritats que ha de tenir el Govern català.

Ara, en tot cas —he fet una referència al President del Govern—, jo he intentat aquests dies parlar amb el President del Govern; no he pogut. He de dir que just en el moment que jo arribava ara al Parlament, a baix, a la porta —ja eren gairebé dos quarts de deu—, pel telèfon del cotxe m'han avisat de la meua secretaria que havia trucat el President del Govern, però que anava a entrar en Consell de Ministres, i jo anava a entrar al Parlament, no hi havia manera de fer-ho; dic, simplement; per tant, que ell, després de dos dies de jo intentar-ho, avui ha trucat ell mateix. Però jo el que deia al President del Govern és el següent —i em sap greu no haver-li-ho pogut dir abans—: «no en parlem més, d'en Calviño; parlar amb en Calviño és desviar els problemes, és parlar d'un parallamps; aquest és un tema que ha de resoldre el President del Govern.» Perquè allà on això està aturat és a nivell d'un decret que no es fa, és un real decret, que ha de fer el President del Govern. I el sistema de dir: «això és cosa d'en Calviño», no, a en Calviño no li donem tanta importància, tampoc, no és cosa d'en Calviño, això és cosa del Govern, del President del Govern i del Vicepresident. I aquí estan situades les responsabilitats.

Tot això, evidentment, dit també amb una enorme cordialitat i amb una enorme voluntat. Però, és que hem d'enganyar-nos? És que hem d'enganyar-nos? No. El tema de TV3 està situat en aquest terreny, és el que jo sempre, amb l'esperit col·laborador..., i, d'altra banda, que una petició perfectament normal de set mesos quedi sense resoldre, sense que nosaltres hi hègim posat el crit al cel, vol dir que tenim esperit col·laborador, i que tenim paciència llarga, que tenim corda, i la continuarem tenint. Però les coses s'han de dir pel seu nom. Això no és un tema que estigui situat a la Corporació, això és un tema que està situat a la Presidència del Govern.

Jo estic segur que al President del Govern, que pot ser que compregui —m'he de posar en la seva pell, té molts altres problemes—..., ell mateix potser pensa que realment aquest és un tema que no li té pressa, com acaba de dir a València, li hem de dir, molt respectuosament, amb un esperit de gran col·laboració, que per a nosaltres això té molta pressa, molta més pressa que altres coses, i que set mesos ja comença a ser un temps suficient perquè les coses es resolguin. Aquesta és la situació, concretament, que hi ha pel que fa referència al tema de TV3.

Em sembla que, bàsicament, senyor Barrera, he contestat les principals qüestions que vostè m'ha plantejat.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor vol...? (Pausa.) L'Honorable senyor Heribert Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA: Des de l'escó, senyor President. Bé, jo, primerament, voldria donar les gràcies al Molt Honorable senyor President de la Generalitat per la resposta detallada que m'ha donat de les meves qüestions sobre les competències ex-

clusives de cultura i sobre TV3.

Sobre les seves primeres paraules, referents al que és realment l'Estatut i el que pot ser la seva aplicació, crec que, evidentment, no serviria de res intentar ara una polèmica sobre la qüestió. Tenim punts de vista que parcialment almenys, són diferents, i plau-me més que quedi constància que és una qüestió que podrem, segurament, portar a un judici definitiu d'aquí a un o dos anys, segons el President de la Generalitat, i aleshores podrem realment veure si l'Estatut és el que es creia que era quan es va discutir i aprovar, o si l'Estatut és el que després d'aquests quatre anys llargs realment ens apareix, jo no diré potser una enganyifa, però, en fi, molt menys del que s'havia suposat.

El senyor President de la Generalitat potser ha oblidat una altra de les meves preguntes, que era, concretament, quines mesures pensava adoptar el Govern respecte a aquests problemes de la frenada de traspassos, els problemes de discussions respecte a competències, els problemes aquests d'erosió gairebé quotidiana que ens havia indicat. És a dir, si el Consell Executiu té definida una política sobre això. És possible que no estigui encara definida una política i, en aquest cas, evidentment, també és una cosa que haurem d'esperar més endavant quan el pas del temps faci més necessari que aquesta política s'estableixi.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, respecte a aquesta qüestió que acaba de plantejar el senyor Barrera, nosaltres hem seguit sempre una política i la continuarem seguint, que és la de negociar i tornar a negociar i tornar a negociar; insistir i tornar a insistir i tornar a insistir. Potser sí que arribarem en un moment en el qual haurem d'arribar a la conclusió que el sistema s'ha esgotat i que no dona més de si. Però, en tot cas, nosaltres no hi som, en aquesta situació. En un cert sentit he de dir que ens en sentim encara prou lluny per pensar que aquest és el bon sistema. Això s'està fent en aquests moments amb un cert retard, que no és culpa de ningú; no vull donar la culpa tampoc a ningú; però amb un cert retard respecte als contactes que s'havien de reprendre després de les eleccions amb l'Administració central. Però em sembla que és un dia d'aquests que hi ha reunió de la Comissió Mixta de Valoracions, plenària, no? (pausa). Plenària. I em sembla que és demà mateix que també hi ha un nou contacte amb el Ministre de la Quadra i que també d'una manera molt immediata hi haurà la reunió plenària de la Comissió de Traspassos. I jo mateix vaig dir que tenia l'esperança que, pel que fa referència a traspassos, aquesta reunió, d'aquí a pocs dies, concretament pot ser que sigui aquesta mateixa setmana, doncs marqui algun progrés, petit o gros, però, en tot cas, algun progrés. Per tant, ara com ara, senyor Barrera, nosaltres, evidentment, aportant sempre arguments nous i elements nous de pressió, d'aquella pressió legítima que s'ha de fer dins de règim democràtic, doncs nosaltres seguirem per aquest camí.

El Sr. PRESIDENT: Continuant la intervenció dels Grups, prego el Portaveu del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, Il·lustre Diputat, senyor Gutiérrez Díaz, que prengui la paraula.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: Senyor President, senyores Di-

putades, senyors Diputats, una vegada més hem escoltat les llargues reflexions del senyor Jordi Pujol, configurant un discurs que, en la nostra opinió, s'ha emmarcat entre dues diguem-ne imatges, per no dir eufemismes, que fa temps que vénen donant una rendibilitat partidista a Convergència i Unió, però que no són res més que una cortina de fum sobre la seva obra de govern. Darrere d'aquestes imatges s'intenta defugir les responsabilitats que corresponen al Cap de Govern de Catalunya.

En primer lloc, se'ns presenta una visió idíl·lica de Catalunya, societat viva, amb iniciativa, moderna, etcètera, que està essent asfixiada per l'acció del Govern central de Madrid. Senyor President, aquí, al Parlament de Catalunya i arreu, cal destriar les responsabilitats del centralisme i les actituds anti-autonomistes del Govern central de les responsabilitats del Govern de Catalunya. Nosaltres, el Grup parlamentari del PSU, que ha estat sempre present, com el que més, si no el primer, a l'hora de denunciar totes les agressions a la nostra autonomia, volem sortir d'aquesta imatge de confusió per tal d'analitzar serenament, com pertoca a la nostra qualitat de grup d'oposició, la seva acció de govern.

En segon lloc, no s'hi val que sempre que se'ns demanen responsabilitats sobre l'acció de govern, especialment en el camp de la política econòmica i de la crisi, es respongui que no hi tenim competències. Analitzarem al llarg d'aquest discurs quins instruments tenim i quins podríem exigir. Són uns instruments necessaris per aconseguir els objectius que vostè anunciava a l'inici de la seva intervenció. És a dir, la modernització, el civisme, l'aspiració al benestar, el progrés social i econòmic; objectius que vostè semblava descobrir ahir i que han estat el nucli de les reivindicacions dels treballadors i dels partits que aspiren representar-los. L'esquerra ha estat tradicionalment la impulsora i la portadora d'aquests grans objectius. Igualment, l'esquerra, i més especialment el PSUC, com a partit nacional català, ha lluitat sempre per assegurar la identitat catalana de tot el nostre poble. Els comunistes hem lluitat i lluitarem per incloure al costat d'aquests nobles objectius, que vostè ara diu que comparteix amb nosaltres, un que és la clau de volta de tots els altres: l'objectiu de construir una societat justa i solidària.

L'existència de dificultats polítiques, legislatives i financeres per fer avançar l'autogovern de Catalunya i la plena normalització institucional és un fet que no es pot ignorar a l'hora de jutjar la tasca de govern. Però el coneixement i fins i tot la denúncia i la voluntat de contribuir a modificar en un sentit favorable les dificultats no pot ser acceptat com un pretext per dissimular la incorrecció de les orientacions generals, les insuficiències i la desorganització de les iniciatives de govern i la irresponsabilitat o la lleugeresa —potser la claudicació— a l'hora de la negociació. Elements tots ells que caracteritzen l'acció del Govern de la Generalitat i la manera d'actuar del seu President.

Certament, ens trobem avui davant el problema d'evitar l'asfíxia econòmica de l'autogovern, d'assegurar uns recursos suficients; però no es pot separar de la situació actual un judici sobre el procés que ens hi ha portat i sobre els mètodes mancats de transparència que s'han utilitzat en qüestions cabdals, optant per la negociació secreta i el pacte, en detriment de la participació col·lectiva i democràticament exigible, a partir de les disposicions estatutàries.

Cal insistir aquí, una vegada més, en el defecte d'origen que va marcar la formació de les comissions mixtes, i que el Grup parlamentari del PSUC no solament va denunciar a l'inici, sinó que ho ha fet una vegada i una altra, per la incorrecció del mètode i els perills que comportava. Ens estem referint al fet que es constituïssin dues comissions mixtes de transferència, en lloc d'una de sola, que negociés alhora els traspassos i les valoracions. Sols una decisió d'aquesta mena hauria pogut evitar una situació de fets consumats sobre una qüestió com la financera, en la qual tendien a concretar-se totes les resistències cap a la instauració d'un autèntic Estat de les autonomies. Podem assegurar, ara ja, amb els fets a la mà, que els anys 80 i 81 varen establir un mal precedent amb l'acceptació de traspassos sense que s'aproveïssin les valoracions corresponents. Aquesta manera de procedir, que ha repercutit tan negativament en la gestió financera, té una trajectòria plena de vicissituds que culmina en els acords presos pel President i el Govern de la Generalitat, en negociació directa amb el President i el Govern de l'Estat, a esquenes de la part catalana de la Comissió Mixta; acords que van representar una disminució d'ingressos que el PSUC ha xifrat en 36.616 milions de pessetes, pel cap baix.

L'acceptació d'aquesta disminució d'ingressos en la negociació no solament significa una sensible disminució de la capacitat financera de la Generalitat, sinó que, alhora, com estem veient, condicionava negativament el futur i era, efectivament, un menyspreu a la Comissió Mixta i a la seva força plural, així com la utilització de mètodes contraris a la transparència. I, precisament en favor de la transparència, demanaríem al President senyor Pujol que exposés amb tota claredat avui, aquí, davant aquest Parlament, els continguts polítics de la darrera conversa mantinguda amb el President del Govern de l'Estat, senyor Felipe González, el 23 de juliol passat. Així mateix, pel que fa a la Comissió Mixta, voldríem fer ressaltar la incongruència entre les paraules pronunciades pel senyor President en el discurs d'investidura sobre la voluntat de comptar, en aquelles qüestions que afecten el conjunt de l'autonomia catalana, amb totes les forces parlamentàries, i la marginació, de fet, d'Esquerra Republicana i el PSU, marginació que ja va intentar portar a la pràctica a l'hora del nomenament dels membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, actitud que va ser rectificada gràcies a l'oposició, enèrgica i conjunta, dels Grups Socialista, d'Esquerra Republicana i del PSUC, amb una posició sorgida del sentit de corresponsabilitat.

I que no se'ns digui, senyor President, que en la formació de les comissions mixtes s'havia ofert a Esquerra Republicana i al PSU de formar part d'una d'elles, perquè això seria tant com reconèixer que s'havia invitat aquests Grups parlamentaris a practicar un hàbit d'incoherència i d'irresponsabilitat, convidant-los a intervenir en una part del procés sense participar en l'altra.

Caldria concloure que, o bé el Govern és partidari d'aquesta mena d'actuació tan poc recomanable, o bé que el que en realitat s'estava fent era tancar les portes de les comissions mixtes a aquests dos Grups. Per cert que, donada aquesta inacceptable situació de fet, caldria almenys el compromís del Govern d'informar el Parlament, com a mínim cada tres mesos, sobre l'estat dels traspassos i les seves valoracions.

La nostra crítica i, més enllà, la nostra disconformitat amb la

seva tasca de Govern ha de comprendre amb severitat també, la manca de pautes de la seva acció en el terreny econòmic i industrial, que ve marcada per una inactivitat del Govern en el curs d'aquests primers mesos, difícilment explicable des dels nostres coneixements. Volem fer ara algunes consideracions sobre la realització dels Pressupostos de la Generalitat i les seves conseqüències.

El PSU, que sempre ha denunciat el finançament insuficient de l'autonomia de Catalunya i ha lluitat per eixamplar les fonts d'ingressos i el seu volum, vol subratllar que el previsible increment del 25% és una millora; pensem, però, que aquesta millora no arriba a cobrir encara les necessitats de la nostra autonomia i que la Generalitat continuarà amb problemes greus de finançament. Uns problemes que, al nostre entendre, es deuen a causes diverses.

En primer lloc, a una subvaloració dels traspassos. Com hem dit abans, el PSU va ser l'únic partit de la Comissió de Valoracions —en la qual participàvem aleshores— que no va acceptar la xifra de l'any 84, i va demanar un increment de 30.000 milions de pessetes.

En segon lloc, a una insuficient estructura pressupostària. Si analitzem l'evolució de les despeses, podem observar que les despeses de personal creixen en un 295%, l'any 82, i, en un 31%, l'any 83, mentre que les inversions reals creixen en un 48%, el 82, i en un -8%, el 83; cal valorar aquestes dades tenint en compte que en aquest període es produeixen els traspassos de Seguretat Social i ensenyament, la qual cosa influeix, sens dubte, en el creixement de les despeses de personal, però el que no és comprensible és el descens de les despeses d'inversió i la seva reducció en 4,5 punts en la participació del total pressupostari de la Generalitat.

D'altra banda, podem afirmar que la quantitat de diners destinats a inversions, no tan sols va decreixent, sinó que, si no hi hagués el recurs a l'emissió de deute públic, a hores d'ara fóra absolutament inexistent.

Això ens porta a constatar que tots els capítols creixen per damunt del creixement total del pressupost, a excepció feta del capítol d'inversions reals. La macrocefàlia de personal és, entre d'altres, una causa de la manca de liquidesa de la Generalitat; obres realitzades que no es liquiden, obres contractades que no es poden començar per manca de diners; situació difícil en moltes empreses ocasionada per la manca de pagaments de les certificacions pel Govern de la Generalitat.

Una tercera causa, a l'últim, d'aquest greu problema de liquidesa, la trobem en l'excessiva alegria electoralista, que va portar a comprometre moltes obres que ara no es poden realitzar per manca de diners i que no se'ns digui que, per acabar-les o per endegar realitzacions adreçades als qui pateixen, el President ha ordenat destinar-hi el 60% del total recaptat pel nou tribut sobre el joc del bingo. Cal destinar-hi el 100%, en línia amb allò que estableix el Reial Decret del 4 de juliol de 1980. ¿O és que es pensen distreure part d'aquests recursos per atendre també despeses corrents, fent més greu encara aquesta situació que abans denunciàvem?

La liquidació dels Pressupostos de l'any 83 fa palesa la realitat que esmentàvem al començament. El Govern de la Generalitat no funciona harmònicament a nivell pressupostari. Així, si l'estat d'execució és acceptable en els capítols de la despesa corrent, no ho és en els de les inversions reals i en els de trans-

ferències de capital, la qual cosa indica que, per tal de fer cara a les despeses corrents, s'han evitat realitzacions en el camp de la inversió directa i de les transferències de capital, que, a la vegada, generen inversió encara que sigui indirecta.

Una política més assenyada en les contractacions o una major austeritat en el capítol de la despesa corrent hauria pogut equilibrar el Pressupost, i, en conseqüència, hauria permès de disposar de més recursos líquids per als capítols ara deficitaris quant a realitzacions.

Revisar les clàusules financeres de l'Estatut? Sí: al Parlament i amb llum i taquígrafs, i, desitjablement, via proposició de llei. Revisar els criteris de partida del Fons de Compensació Interterritorial? Sí: al Parlament i amb claror de dia. Anar a les més altes instàncies constitucionals si es vulnera, per part d'algué, el text de la LOFCA? Sí: com ja va intentar el PSU —i vostès s'hi van oposar— quan enteníem que els Pressupostos Generals de l'Estat eren una clara ingerència en la política de la funció pública i de fixació de topalls salarials que corresponien a la Generalitat. Però, al costat d'això, sí també a l'exigència de participació del Govern de Catalunya en les decisions econòmiques que, preses de Madrid, ens poden afectar.

No es pot, senyor President, seriosament, criticar el Govern central de no reduir el dèficit públic via despesa corrent i, alhora, incrementar-la a Catalunya. No es pot seriosament reclamar més diners per a inversions i, alhora, oposar-se a la lluita contra el frau fiscal o a l'increment de determinats tipus impositius des de Madrid.

Com a exemple del que acabo de dir sobre l'estructura i la realització del Pressupost, volem exposar les nostres crítiques a la política seguida pel Govern en el camp de l'ensenyament.

D'entrada, creiem que aquesta és una política de façana, adreçada exclusivament a tancar forats i a quantificar activitats diverses. Nombre de mestres reciclats en català, programes de vídeo i informàtica, projecte experimental per a l'ensenyament mitjà...; una política, però, mancada d'una planificació global, sense una transformació profunda de l'estructura educativa, sense coherència i homogeneïtat en els plantejaments. És fonamental una política caracteritzada per una total imprevisió en matèria d'equipaments educatius.

A finals del 81, per exemple, en aprovar-se el Pla urgent per a Santa Coloma, Convergència i Unió manifestava la necessitat d'exportar-ho a totes les zones deficitàries. Ni aquest Pla de zones urgents s'ha realitzat, ni s'ha presentat la Llei de construccions —a punt ja el juliol del 83—, ni tenim, malgrat reiterades promeses, el Llibre Blanc de l'Educació a Catalunya, amb xifres clares i precises, ni els centres estatals han vist créixer les dotacions, com també s'anuncia en el Pressupost del 83. I podríem parlar aquí també de la situació del CEPEPC.

No ens val aquí el fàcil recurs a les transferències de Madrid. Estem parlant dels Pressupostos de la Generalitat del 82 i del 83, que foren objecte d'esmenes a la totalitat per part de socialistes i comunistes. Nosaltres, en concret, ens basàrem en els criteris de distribució que havia introduït Convergència i Unió en els diversos capítols i en la poca participació de l'ensenyament en el conjunt dels Pressupostos, amb la inevitable disminució que això comportava per a les inversions reals destinades a construccions en el sector públic.

Volem denunciar amb força que el Govern de la Generalitat no ha complert el Pla urgent de Santa Coloma, un pla que

havia de ser un model. Només cal veure les xifres: realitzacions per valor de 260 milions; incompliments totals per valor de 708 milions; retards gravíssims per valor de més de 100 milions, motiu de les alteracions d'inici de curs i que no es resoldran fins l'octubre del 84 o el gener del 85.

Això significa, en uns altres termes, que més de 4.000 nens continuen escolaritzats en barracons provisionals des de fa quatre o més anys i que, amb aquests incompliments, acabaran en un barracó provisional els vuit anys d'ensenyament obligatori.

I continuem amb la política seguida pel Govern de la Generalitat en el camp de l'ensenyament. Avui tenim plantejat un greu problema d'escolarització a l'ensenyament mitjà, a BUP i a Formació Professional. No ens val l'argument que aquestes no són etapes obligatòries. Convergència i Unió —i en això coincideix amb nosaltres— defensa l'escolarització fins als setze anys; cal, doncs, que posi els mitjans per fer-la possible. Cal no oblidar, sense demagògies, que la delinqüència i la drogodependència tenen, en aquests adolescents sense escola i sense feina, el principal focus de creixement.

Ara volem entrar, malgrat la brevetat imposada per les característiques del debat, en una referència sobre el problema de l'atur, amb voluntat d'assenyalar les línies generals d'actuació i algunes propostes concretes que contribueixin a afrontar aquest problema en el marc d'una situació que no dubtem a qualificar d'emergència econòmico-social.

Parlàvem abans de la manca de pautes en el terreny econòmic i industrial. En el marc de les competències previstes en l'Estatut d'Autonomia, el Govern de la Generalitat sembla que es vol instal·lar en l'excusa de dir que el gruix d'aquesta temàtica no pertany a la seva pròpia responsabilitat.

S'ha dit d'una manera reiterada que la Generalitat no té competències per combatre el problema de l'atur, que la política econòmica va absolutament marcada per directrius del Govern central. Nosaltres no caurem, òbviament, en el defecte de pretendre que el Govern de la Generalitat sigui el responsable de la crisi econòmica, ni d'exigir-li actuacions que desbordin el marc estatutari, però sí que volem denunciar la manca de voluntat d'incidir en un conjunt de temes importants i la manca d'iniciativa per aprofitar totes les esclatxes que avui hi ha en el marc estatal i en el marc autonòmic, per fer de la Generalitat un instrument de lluita contra la crisi, i un instrument de previsió d'una política econòmica adequada.

Ho hem dit moltes vegades, i ho acabem de dir ara mateix: cal ordenar i prioritzar els Pressupostos de la Generalitat, en la seva vessant d'inversió pública i també en la de les prestacions socials, com un instrument primordial de contribució a la creació de riquesa i a la lluita contra l'atur. En aquest sentit, és fonamental que el Consell Executiu de la Generalitat es proposi, d'una banda, l'autorització de tot el marc institucional i, de l'altra, dibuixi unes polítiques concretes.

El marc institucional no ha estat prou explorat pel que fa a tots els seus mecanismes. Hi ha hagut vegades que les lleis ens permetien accions des del Govern autonòmic que, sota l'excusa que no és responsabilitat de la Generalitat, no han estat utilitzades.

Altres cops no s'ha volgut exigir mecanismes que les lleis preveuen que poden ser traspassats a la Generalitat, o no s'han volgut utilitzar mecanismes per exigir traspassos que no estan

previstos. Un exemple el tenim en les zones d'urgent reindustrialització. Sabem que la declaració d'aquestes zones no serà la solució a la crisi econòmica i que no podem caure en la carrera de localismes per veure qui reclama més zones d'urgent reindustrialització, però ens volem referir a un instrument molt potent, que avui és a les mans del Govern de la Generalitat: l'article 24 de la Llei de reconversió i de reindustrialització que preveu que una zona serà declarada ZUR amb l'acord entre el Govern central i la Comunitat Autònoma.

Voldríem sentir propostes en la línia que fos el Govern de la Generalitat qui reclamés aquesta competència, i voldríem sentir propostes per crear un marc, en primer lloc, parlamentari, per discutir àmpliament a Catalunya els criteris que han de definir les ZUR, propostes per crear un consell que arribés a la màxima unanimitat per poder demanar-les. Aquest és un aspecte de la política econòmica del Govern: la manca d'utilització del marc institucional. Però creiem, en segon lloc, que el Govern de la Generalitat tampoc no ha dibuixat polítiques concretes que permetin veure quina és la seva acció en aquest camp. Estem patint de la falta d'una programació d'acció econòmica per a aquests anys. Nosaltres exigim que en un termini breu, no superior a tres mesos, el Govern de la Generalitat impulsi en aquest Parlament un debat monogràfic sobre política econòmica en el qual se situï, en primer lloc, un programa industrial.

És en aquest sentit que també exigirem un major control i una major transparència en la concessió d'avalis per part del CARIC i en el compliment de l'article 53 de l'Estatut, que preveu la incidència de la Generalitat en el sector públic de Catalunya —qüestió, aquesta, relacionada ara amb la presentació del Projecte de Llei de l'Estatut de l'empresa pública. I recordem, de passada, que exigim que s'agilitzin totes les mesures per dotar Catalunya de mecanismes financers sense que vulguem ara ressuscitar velles polèmiques, algunes connectades a greus situacions polítiques no resoltes encara.

Creiem, també, que el Govern de la Generalitat hauria d'impulsar formes de participació social en l'economia. Ens referim, molt en concret, a les cooperatives i a les societats anònimes laborals. En un segon bloc d'aquest apartat econòmic, volem parlar de les mesures precises, catalanes, autonòmiques, per pal·liar els efectes de l'atur. Ja fa bastant de temps que nosaltres estem reclamant l'ampliació del Fons d'Ocupació, de les dotacions que la Generalitat hauria de tenir per combatre amb els seus mitjans l'atur. Però creiem que s'ha anat endarrere, en aquest punt. El Consell Executiu, en prorrogar els pressupostos del 83, sembla que no ha fet ús de la dotació corresponent de prop de 5.000 milions a un fons d'ocupació comunitària. En aquesta qüestió, tot ratificant-nos en el que dèiem en els pressupostos del 83, demanem que s'ampliï aquesta partida fins a 10.000 milions en les previsions del 85, incloent-hi un apartat de 5.000 milions per a l'ocupació juvenil.

Per tant, anunciem que retornarem a les nostres propostes de creació de l'Institut Català contra l'Atur Forçós per tal de tenir a Catalunya un instrument que aplegui totes les potencialitats, totes les previsions, tots els mitjans per fer una política de lluita contra la crisi en el marc de les nostres possibilitats. En aquest terreny és fonamental per a nosaltres defensar un criteri de participació social. Des de la Generalitat s'hauria

d'impulsar una plena incidència dels treballadors en la lluita contra l'atur. Des de la Generalitat s'hauria de fer una política veritablement de concertació social institucional, utilitzant a fons el Consell de Treball, avui pràcticament aturat. Cal reactivar el Consell de Treball perquè sigui un instrument on es puguin expressar totes les parts; perquè la Generalitat sàpiga per on ha d'anar la seva política laboral i la seva política social. En aquest sentit, també, cal que el Consell Executiu faciliti la participació de les forces socials en els diversos nivells —algun d'ells, reconegut per llei, i algun d'ells funcionant ja a nivell d'Estat—; ens referim, en concret, a la Comissió de Preus, que és un òrgan de participació sindical a nivell d'Estat i no ho és a Catalunya, i a la necessitat de crear l'Institut Català del Temps Lliure d'acord amb les centrals sindicals i els treballadors.

Creiem, finalment —tal com ho plantegen les dues centrals sindicals majoritàries a Catalunya, UGT i Comissions Obreres—, que la Generalitat hauria de reconèixer en els seus pressupostos una dotació per a les centrals sindicals, protegint la seva actuació en la mesura que això implica el reforçament polític de la societat civil a Catalunya.

El PSU ha afirmat reiteradament que normalitzar institucionalment Catalunya vol dir aprofundir l'autogovern, en la mesura en què ho permet una lectura autonomista de la Constitució de l'Estat i, en aquest sentit, obrir un procés de millora de l'Estatut.

Insistim, doncs, en la necessitat que durant aquesta legislatura ens plantegem la revisió de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i del seu compliment, per tal d'adequar-lo a les necessitats polítiques que tenim i anar a la seva millora i, fins i tot, enfocar el problema de la reforma. Això significa per a nosaltres, primer: compliment de l'actual conjunt de previsions que té l'Estatut de Catalunya; segon, una política de traspassos més agosarada que inclogui la revisió dels que havien estat mal negociats i mal valorats, fins a arribar al cent per cent del sostre autonòmic; tercer, una política de negociació sobre les lleis de bases que permeti un marc molt més ampli i plenament autonomista a l'hora de ser desenvolupades aquestes lleis pel Parlament de Catalunya. Fent un parèntesi, no és aquest el cas de la Llei de règim local, que, fins avui i per voluntat del Govern del PSOE, s'extralimita i no és una llei de bases, sinó una llei que incideix en qüestions autonòmiques.

I, quart, un procés de reforma de l'Estatut, començant per la seva millora a través de l'article 150 de la Constitució, tema aquest que, tal com va proposar el PSUC al seu moment, hauria de ser tractat de manera unitària per tal que entre tots assumíssim el compromís solemne de fer de l'Estatut un instrument real i viable per a l'Autonomia a Catalunya.

Però normalitzar institucionalment Catalunya vol dir també democratitzar l'Administració pública, racionalitzar-la, abaratir-la, fent de les institucions de Catalunya un servei per als ciutadans. L'actual Govern de la Generalitat continua fins avui sense un model organitzatiu de l'Administració a la funció pública i això és greu, no només per criteris d'eficiència i de racionalitat sinó també perquè no s'estan complint les possibilitats de legislació que dona l'Estatut, ni la normativa legal que avui les regula.

En el nivell territorial, sembla que cada Conselleria tria segons la seva conveniència, creant un cert galimaties en l'estabilitat administrativa de l'autonomia catalana. Se'ns dirà que

estem pendents de la Llei d'organització territorial de Catalunya, però això no és argument per rebatre que avui el Govern de la Generalitat continua, pel que fa a l'Administració pública, en el camí de la complexificació i de la irracionalitat. En aquest camp, la crítica més forta que continuem fent al Govern del senyor Pujol és la funció pública; en primer lloc, falta una política clara sobre què és la funció pública. Avui, la Direcció General de la Funció Pública continua essent un òrgan inoperant, sense cap paper en el marc del Govern de la Generalitat, quan hauria de ser un instrument de construcció de l'Administració al servei dels ciutadans.

En segon lloc, continua mancant una transparència sobre la remuneració dels funcionaris de la Generalitat; fa temps que forces polítiques i sindicals estan reclamant la publicació del conjunt de la nòmina, tal com es diu en la Llei de mesures de reforma de la funció pública; fins ara, la resposta del Govern ha estat el silenci. Nosaltres exigim que es compleixi aquesta previsió legal.

En tercer lloc, no hi ha cap acció legislativa per part del Govern en aquest terreny, i esperem encara la llei de la funció pública de Catalunya, tal com el President Pujol va prometre... És a dir, en un termini de sis mesos a partir de l'aprovació del marc legal.

En quart lloc, no existeix un veritable diàleg entre la Generalitat i el seu personal. Podríem dir que la voluntat negociadora és purament formal i nulla per al nivell real. Es pot notar, per tant, per part del Govern de la Generalitat, un cert menyspreu per a la participació dels treballadors en el control de les condicions laborals i en un conjunt de temes importants, que van des de la representació fins a la promoció professional.

I, en darrer terme, connectant amb el tema de la representativitat, plantegem la necessitat d'anar cap a un procés electoral que permeti esbrinar a través del vot democràtic el grau de representativitat de les diverses organitzacions dels treballadors de la Generalitat.

A l'últim, exigim que l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, com un instrument d'autonomia, sigui un centre de formació i selecció de la funció pública.

Resumint, doncs, i per concloure: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, davant el discurs del Molt Honorable senyor Jordi Pujol constatem una manera de fer que ens sembla extremament perillosa, i és que, enfront de les dificultats reals, en lloc d'optar pel consens més ampli possible i la transparència dels mètodes, el Govern de la Generalitat s'installa en una posició basada en la denúncia que margina les pròpies responsabilitats i en una pràctica de relació personal i secreta amb el Govern de l'Estat, en la qual hem pogut reconèixer —a través dels seus resultats— la renúncia, si no la claudicació, així com una fugida endavant de caire teòricopopulista, mancada, però, de concrecions programàtiques i pressupostàries.

En definitiva, el senyor Jordi Pujol va practicar ahir un doble discurs en el terreny financer que creiem que hem posat de manifest en la nostra rèplica. D'una banda, reclama més finançament, més recursos econòmics per al seu Govern, però, d'altra banda, critica el Govern central perquè no frena prou el dèficit públic. Però el que és més greu encara és que l'estructura de la despesa del Govern del senyor Pujol és, precisament, la contrària de la que ell predica en el seu discurs.

En efecte —i com ja hem subratllat—, en els darrers pressupostos —82-83—, la despesa corrent s'executa en un 80% del pressupost —80% i escriu—, mentre que la inversió real només s'executa en un 50%. Això significa, a més d'una mala gestió econòmica, una greu insuficiència política que després és amagada amb el recurs del doble discurs.

Diem una cosa i en fem una altra, no li ho sembla, senyor President? En la nostra opinió, la tasca realitzada en els quatre primers mesos de la nova legislatura pot definir-se per la manca d'iniciativa, de creativitat i de voluntat d'incidència davant la situació d'emergència econòmica i social que sofrim a Catalunya.

Cal dibuixar amb urgència un pla d'acció econòmica i utilitzar tots els mitjans amb què compten les institucions autonòmiques, per modestos que siguin, per lluitar contra l'atur, per obrir perspectives reals a la reindustrialització de Catalunya, estímulant la participació de tots els sectors afectats. Alhora, cal emprendre una acció conjunta per ampliar i millorar les competències estatutàries i assegurar la capacitat financera del nostre autogovern. El Grup parlamentari del PSU, des d'una actitud de vigilància crítica que el Govern és incapaç de realitzar per ell mateix, i des de la iniciativa parlamentària, es disposa a treballar a les institucions i a la societat per superar la difícil situació que una observació serena i objectiva de la realitat posa davant dels nostres ulls.

Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors Diputats, senyor President, miraré de contestar de la manera més ordenada que sàpiga les observacions que m'ha fet el Diputat senyor Gutiérrez Díaz. Si me n'oblido alguna, després ho podem completar.

Bé, en primer lloc, respecte a les valoracions, jo vull simplement precisar que el problema important que tenim plantejat no és el problema de la liquidació dels anys 81, 82 i 83. Naturalment que nosaltres preteníem tenir unes aportacions de diner més importants, i això té tota una història, que comença a finals del 81 i de la qual ja vaig dir ahir que preferiria —si no m'hi veig obligat— no parlar-ne, d'aquesta història, si no m'hi veig obligat. Però el fet és que, de tota manera, la liquidació que es va fer dels exercicis 81, 82 i 83 en l'acord de la Comissió Mixta del mes de febrer d'enguany és, no diré positiva, perquè nosaltres volíem una altra cosa —com vostès saben perfectament—, però va ser una liquidació que, en darrer terme, va permetre assegurar el que havia estat, ja de fet —perquè això eren, diguem-ne, endarreriments que hi havia per part de l'Administració central—, el funcionament de la Generalitat.

Únicament havia passat una cosa que pot explicar, a més, alguns dels percentatges més baixos d'aplicació en la inversió, i és que, evidentment, nosaltres durant el 83 vàrem actuar amb un cert fre, perquè no podíem tenir, no podíem tenir —i l'experiència ho va demostrar— la seguretat que les partides d'ingressos que hi havia hagut en el pressupost del 83 fossin unes partides que totes elles, amb seguretat, haguessin d'arribar realment a la caixa de la Generalitat. Però, de tota manera, les liquidacions aquelles varen permetre una liquidació positiva del

que havien estat aquests exercicis.

Allà on realment nosaltres avui tenim el problema i que és el que ens obliga a fer, no diré un *forcing*, perquè aquesta tampoc no és la paraula, però, en fi, posar molt les cartes sobre la taula i dir: «a veure, de què es tracta?». Es tracta realment que tinguem autonomia amb un mínim d'autonomia financera o es tracta realment que siguem simplement pagadors i hàgim de donar comptes cada dia de cada pagaré, de cada factura? No és en la liquidació del 81, 82, 83, sinó en la metodologia i, a més, en la forma com es vol aplicar aquesta metodologia, canviant-la cada any. Aquest és el tema que tenim. I en la metodologia no hi va haver cap desacord en la Comissió Mixta, tant és així que l'acta de la Comissió Mixta, l'acta de la Comissió Mixta, 25 de gener de 1984, diu, concretament, que pren la paraula el senyor Lucchetti per manifestar la seva disconformitat, efectivament, però no sobre la metodologia, que és, almenys des del nostre punt de vista, el que ens preocupa, sinó respecte a la «cifra de los años 1981, 1982 y 1983, la cual se expone en un escrito que desea conste en acta». Bé, feta aquesta precisió, vull recordar al senyor Diputat, al senyor Gutiérrez Díaz, que parla de la inversió, que la inversió que la Generalitat pot fer és la inversió que es fa o bé —i d'aquí ve la insistència a defensar aquest concepte— a través de l'efecte financer, o, si no, a través del Fons de compensació, o si no ve a través de l'endeutament, no pot venir d'enlloc més. I jo vull recordar que vostès —el PSUC i nosaltres i Esquerra Republicana— ens vàrem manifestar sempre, ben bé d'acord o en contra del plantejament que es feia del Fons de compensació. Ens vàrem manifestar amb els nostres representants de Madrid, però ens hi vàrem presentar també en aquest Parlament en un debat que hi va haver, i aquests tres partits —PSUC, Esquerra Republicana i la coalició de Convergència i Unió— varen votar, conjuntament, en contra del plantejament que feia el Fons de compensació. Però aquesta és la inversió que tenim. La possibilitat d'inversió que tenim és aquesta.

Aleshores, vostè parla de la despesa corrent i vostè parla, ens acusa, d'electoralisme en la despesa, etcètera. Parla que hi ha hagut una política de façana. De façana no, en ensenyament menys que en res, perquè, és clar, el problema que nosaltres hem tingut ha estat 1.500 mestres més, 1.500 mestres més. És a dir, entre el curs 1983-84 i el curs 1984-85 la Generalitat ha de pagar, ha incorporat en l'ensenyament públic de Catalunya 1.500 mestres més. Això no és façana, això no és façana. I, home, les despeses serien electoralistes si fossin despeses que no tinguessin benefici per al país. Jo, ara, vostè a mi ja sap que m'agrada allò que en diem «el fem i farem», això li deu recordar alguna cosa (*rialles*) i ara jo podria tenir la temptació de llegir-li tot això, i no hi cauré, no hi cauré. I li diré per què no hi cauré: perquè a mi, tant com pugui, m'agradaria poder mantenir el debat, tant com pugui, en la línia que vaig intentar plantejar ahir, és a dir, en la línia de la reflexió sobre els nostres problemes de fons. Sé que alguns han dit: «oh, això no és un discurs, això és una conferència!» I què? És una conferència? I per què no pot ser una conferència? (*Rialles*.) Per què no pot ser una conferència que serveixi perquè després sigui rebatuda, perquè després sigui discutida, per què no pot tenir el to, diguem-ne, assossegat, per dir-ho així, el to tranquil, el to purament reflexiu, el to no immediatista, el to, diguem-ne, «monocord», com en diuen, d'una conferència? Per què no, si és

que realment això ens serveix per entrar en les nostres qüestions de fons?

Per tant, aquí ens costa molt, senyor Gutiérrez Díaz, sap que em costa molt, perquè ara aquí m'agradaria llegir-li, per exemple, totes les coses que en aquests moments s'estan fent i s'estan acabant. D'aquí a cap d'any —per exemple, i caic una mica en la temptació, només una mica—, d'aquí a cap d'any, doncs, només en les comarques barcelonines s'hauran acabat nou pavellons coberts, dues piscines cobertes, una piscina a l'aire lliure, dues pistes d'atletisme, una pista polisportiva, onze condicionaments menors, un refugi de muntanya i un camp de futbol, i a Tarragona s'hauran acabat cinc pistes polisportives, quatre pistes a l'aire lliure, sis pavellons coberts, nou obres de condicionament, dues pistes de tennis i un camp de futbol, i, a Lleida i a Girona, etcètera.

I, quant a les escoles, quant a les escoles i deixant de banda un cas concret, un concret, el qual, per tota una sèrie de raons, totes elles molt explicables, efectivament no s'ha pogut complir el compromís que hi havia —un—, els altres casos que hi poden haver, tots, tenen una explicació molt clara i molt precisa, però, malgrat això, aquest primer de curs, aquest primer de curs s'han posat en funcionament vint escoles amb 190 unitats d'EGB noves, vint escoles amb 190 unitats d'EGB, sis instituts del BUP amb 104 unitats i quatre escoles de formació professional amb 2280 places. I ara podríem seguir en el tema de carreteres o podríem seguir en el tema dels centres d'assistència primària, o podríem seguir, doncs, amb les qüestions d'habitatges, el que vostès vulguin. I, és clar, s'han fet aquestes inversions, aquestes inversions estan engegades, aquestes inversions es fan, es fan gràcies a un qüestió que jo després he de precisar i això no en té res d'electoralisme, perquè, a més, seguir impulsant aquestes coses quatre mesos després d'haver guanyat les eleccions no té res d'electoralisme. I això s'està fent i vostès —hi pot haver algun cas concret, evidentment, en el qual hi hagi problemes d'endarreriment, problemes amb les empreses—, però en el conjunt del país, vostès circulin pel país, aturin-se en els pobles, aturin-se en els barris, aturin-se a les ciutats dels voltants de Barcelona, i aquest treball s'està fent, es continua fent, i no té res d'electoralisme, ni té res de façana, ni els 1.500 mestres, ni aquestes instal·lacions escolars, ni les instal·lacions esportives, ni el que s'està fent o es continua fent en el camp de carreteres o s'està fent en el camp de guardaries.

Perquè això sí que ho hem de precisar, això sí que ho hem de precisar: nosaltres estem molt preocupats, molt, pel tema financer de la Generalitat amb la seva perspectiva de futur i, en alguns aspectes, ja ha tingut repercussions concretes, però, en darrer terme, fins a aquest moment, menors en el moment present. Però és pel futur que estem preocupats, és a dir, possiblement aquesta necessitat que hem tingut de plantejar el tema amb molta rotunditat, és a dir, de no deixar en el silenci això que diuen: «això ho poseu a l'efecte financer» i, al cap de cinc minuts, «us traiem l'efecte financer»; és clar, aleshores si això ho continuem parlant només a través del telèfon o amb entrevistes de tu a tu i no diem: «escolti'm, això és un absurd», arribarà un moment que realment se'ns passejaran. Però, de tota manera, solament hem tingut necessitat de plantejar les coses, doncs, amb més rotunditat. I això pot haver donat la sensació que l'ofec que nosaltres denunciem sigui un ofec

actual, quan en realitat, del que estem parlant és que ens juguem l'ofec a partir del 85, sobretot. Si les coses es resolguessin segons alguns dels plantejaments que jo espero —perquè el bon sentit s'imposarà perquè no sigui així—, segons alguns dels plantejaments que s'han estat fent aquests darrers dies, nosaltres tenim l'ofec del 85.

Ara tenim en alguns aspectes problemes, però la sensació que se'n podria desprendre d'un cert dramatisme no és exacta i la prova és aquesta, i una altra vegada jo els recomano que vostès circulin, vostès viatgin, vostès aturin-se, vostès preguntin i vostès veuran que l'acció de la Generalitat, la incidència de la Generalitat continua essent important. Jo espero que no tindrà necessitat després, en la rèplica, de llegir tot aquest sobre perquè, entre altres coses, les previsions del senyor President que ens vol fer acabar aviat, doncs, podrien veure's alterades.

Més coses que voldria contestar, si aconseguixo ordenar els meus papers, al senyor Gutiérrez Díaz.

Les ZUR. Estem molt d'acord amb vostè que, efectivament, aquest és un tema cabdal, i jo he de dir una cosa, perquè de la mateixa manera que crec que hem de tenir —ens hem de mossegat massa la llengua, amb la correcció i amb la voluntat de col·laboració i amb el respecte que tothom mereix, en lloc de dir les coses pel seu nom, com he dit abans amb TV3, o com he dit abans també amb el tema de les competències exclusives amb cultura, també he de dir, i ja ho he dit abans, concretament en el cas de la llei, de la manera com es va elaborar la llei de TV3, de tercers canals, exactament—, doncs, que a vegades hem tingut —i, afortunadament és una cosa que es produeix amb una certa freqüència—, una possibilitat de negociació positiva amb el Govern central, amb l'actual Govern central. Bé, pel que fa referència a les zones d'urgent reindustrialització jo crec que nosaltres hem de donar a la nostra relació amb el Ministre d'Indústria —amb el qual, efectivament, no estem d'acord en alguns dels seus plantejaments de reconversió industrial—, haurem de donar un marge de confiança a ell i al seu Ministeri perquè, efectivament, en el moment de discutir el Projecte de Llei de les zones d'urgent reindustrialització, que en el seu plantejament primer era molt dolent, des d'un punt de vista autonòmic era molt dolent, les negociacions que va iniciar l'aleshores Conseller, el senyor Oller, i que va acabar, que va rematar l'actual Conseller d'Indústria, senyor Hortalà, es va aconseguir que la Llei fos sensiblement diferent i que el paper de les Comunitats Autònomes fos, com sempre, no pas exactament el que nosaltres voldríem, perquè el voldríem més important, però prou important perquè nosaltres puguem acceptar aquesta Llei de zones d'urgent reindustrialització.

En això, senyor Gutiérrez Díaz, hi estem molt a sobre —segurament vostè ho sap— amb els alcaldes de les zones que han estat més afectades pel procés de desindustrialització i de crisi industrial durant aquests darrers anys —no fa gaires dies encara el Conseller s'hi va reunir, no fa gaires dies encara, no més enllà de tres o quatre, i en la línia del que deia abans al senyor Barrera, amb aquesta voluntat d'estar constantment negociant, en contacte i de tornar-hi, i de tornar-hi i de tornar-hi, vam estar amb el Ministre d'Indústria; per això, dic que nosaltres hem de donar un marge de confiança al Ministre d'Indústria. Els problemes moltes vegades vénen, en tot cas, del Ministeri d'Hisenda. Però, en fi, en tot cas estem d'acord que

aquest és un tema —ja ho vaig dir en el meu discurs d'ahir— que nosaltres hem de mirar de donar-hi la màxima —d'aconseguir-la, la màxima atenció.

Bé, vostè ha parlat després dels temes relacionats amb l'atur. Bé, únicament no puc estar de dir-li que vostè sempre diu que nosaltres ens afegim a les idees que vostè —ha estat sempre molt clarividient, eh! (*Rialles.*)— ha tingut sempre. Bé, no ho sé, jo, des dels setze anys que més o menys tinc les mateixes idees i vostè, com que en té un o dos més que jo, a la millor si que em va precedir, no? (*Rialles.*)

Però, en fi, ara, jo li voldria recordar una cosa. Per exemple: aquells plans dels quals de vegades ja han fet una mica de gresca, alguns sectors del Parlament hi han fet una mica de broma, d'en Rigol, el pla Rigol número 1, el pla Rigol número 2, totes aquelles bromes que en feien, escoltin: és el que ara diuen les Comissions Obreres, és el que ara es reclama en la discussió per un possible acord econòmic-social, el pla de solidaritat. Se'n recorden? Deia, en Rigol deia: «jo, un dia, vaig dir en aquest Parlament» —i em sap greu no haver buscat potser ara l'acta de la sessió perquè suposo que deia «rialles», les rialles eren de vostès. (*Rialles.*) Doncs, estava explicant que la solidaritat havia de consistir que els empresaris havien de renunciar a un mig per cent i els treballadors havien de renunciar a un mig per cent. Això suposo que ara a vostè li dringa molt actual, perquè això és el que —i, precisament, a través dels sindicats— s'està plantejant en les actuals discussions amb tres anys de retard, però s'està plantejant.

O bé aquella qüestió que també havia plantejat en Rigol i que ja sé que és molt impopular, però que val la pena dir-la, no? I la veritat és que tots els que han intentat aplicar-lo, per exemple, el Govern socialista francès que ha intentat —jo crec que amb encert— aplicar-la, no se n'ha sortit, i és que el funcionari haurien de pagar una prima de seguretat; la seguretat en el treball que té un treballador de la funció pública, hauria de constar alguna cosa per als qui no tenen la seguretat i que, per tant, necessiten que hi hagin fons en el país per poder crear llocs de treball, destinats a això, naturalment, a crear llocs de treball, o a resoldre situacions de desesperació, com per desgràcia, n'hi ha. Bé, tot això són coses que en Rigol i, per tant, el President també, i, per tant, el Govern de la Generalitat ha plantejat fa temps i en què nosaltres continuem estant-hi d'acord.

D'altra banda, la nostra preocupació per l'atur en la legislatura anterior —i ara mirarem que sigui també tota la que sigui possible—, però li vull fer un advertiment, vull posar una clàusula cautelar molt important, perquè va ser considerable. El Govern de la Generalitat es va gastar deu mil milions de pessetes a subvencionar l'atur, a través dels Plans d'Ocupació, deu mil milions de pessetes que no teníem. Que no teníem, vull dir que teníem, en tot cas, a través de l'efecte financer, però, evidentment, no ens venia de cap traspàs, no ens venia de cap traspàs, venia de l'efecte financer. Deu mil milions de pessetes. En aquesta legislatura, tal com estan les coses plantejades i mentre no es resolguin, un compromís formal —i així es farà— el Govern no el pot prendre. Prendrà, evidentment, de fet, tot el que pugui, però no pot prendre un compromís formal i xifrat mentre no es resolgui el tema financer. El que passa és que hi ha altres possibilitats, com és, per exemple —cosa que ja s'intenta, i espero que reïxi—, una col·laboració

a fons amb l'INEM. I ja que parlem de l'INEM vull recordar que reclamar l'INEM i reclamar l'ocupació, la formació ocupacional, ha estat una de les batalles fortes que hi ha hagut per part del Govern anterior i que ara tornem a tenir plantejat amb especial insistència. Per exemple, en la formació ocupacional, i en això sento haver de donar —sento, en el sentit cordial de la paraula—, sento haver de donar en aquest punt concret la raó al senyor Barrera, l'ocupació professional està aprovada en Comissió Mixta des de fa deu mesos, i no hi ha manera que es resolgui. A veure si demà, demà passat, el dia que reprenguin aquestes negociacions, amb ànim, sembla, resolutiu, en alguns aspectes, això, ho podem aconseguir, però, en fi...

I l'INEM, amb l'INEM, a més, s'ha creat una metamorfosi molt curiosa, perquè aquí no hi havia sessió que no se'ns reclamés sempre amb resolucions votades per unanimitat que havíem de reclamar l'INEM. D'ençà de fa un temps, concretament, els socialistes tenen sobre aquest punt una posició absolutament distinta, però això no és el més greu. El més greu és que, realment, qui no vol reclamar l'INEM és el Govern de Madrid. Ara bé, nosaltres, en això insistirem, i mentre ho farem farem una cosa que, des del punt de vista estrictament polític, des d'un punt de vista estrictament polític, des del punt de vista estricte de la defensa de l'Estatut, no sé si l'hauríem de fer, que és acceptar la línia de col·laboració amb l'INEM, perquè moltes vegades ens adonem que quan acceptem una col·laboració amb qui sigui, això fa més difícil, després, el traspàs. Però, realment, el problema de l'atur és tan dramàtic, és tan humanament dramàtic, és tan angoixós, que nosaltres fem, estem fent, estem intentant, i en algunes coses ja s'ha fet, de dur a terme una col·laboració amb l'INEM.

Finalment, el senyor Gutiérrez Díaz ha plantejat el tema de la funció pública. Miri, en el camp de la funció pública hi ha un compromís meu, del 29 de maig, que consisteix que, sis mesos després que a Madrid aprovin la Llei de la Funció Pública, nosaltres presentarem al Parlament el Projecte de Llei de la Funció Pública. Per tant, és un termini no esgotat. Vostè sap que la Llei es va aprovar a Madrid, al Senat, concretament —si no ho recordo malament— el dia 2 o el dia 3 d'agost, però no esperarem sis mesos, no esperarem sis mesos. Abans de sis mesos aquesta Llei serà aquí, i, com vostès saben, és una llei de què —abans de presentar-la al Parlament—, parlarem amb tots vostès, i, si no estic mal fixat, em sembla que hi ha hagut algun contacte per part del Conseller Alavedra.

Sobre això també vull dir, en la línia del que és l'activitat del Govern, que en la Llei aquesta de la Funció Pública hem intentat, vàrem intentar-ho durant els mesos de maig i juny, de tenir una negociació, un contacte intens, que en alguns aspectes va resultar positiu, amb el Govern, i, concretament, amb el PSOE, per tal de modificar alguns punts. No tots es van poder modificar en la forma que nosaltres volíem, però sí que alguns varen poder-se canviar. Nosaltres ens hem agafat molt al peu de la lletra —de vegades sense correspondència, però altres cops sí— a l'oferiment que havia fet el President Felipe González de discutir en forma de consens o en forma de diàleg general tota una sèrie de lleis, i crec, sincerament, que la Generalitat, com a institució, i els partits polítics com a tals i com a minoria, els partits polítics que donen suport a la Generalitat, com a tals en la política de l'Estat, són els que més han intentat d'aprofitar aquestes possibilitats de diàleg i de modificació de

qüestions que no ens són favorables des del punt de vista autonòmic, més hem intentat d'aprofitar aquesta obertura que havia fet el President del Govern.

I res més. Només li volia dir una cosa. Jo li agrairia, senyor Gutiérrez Díaz, que el PSUC retirés una esmena que té a la Llei sobre el tribut del bingo, perquè, en fi, el 60% de 20 pessetes és molt més que el 5%... És a dir, vejam, el 60% de 1000 pessetes és molt més que el 100% de 5, i vostès, concretament, han fet una esmena que rebaixa aquest increment de 20 a 5 pessetes. En tot cas, l'esperit del Projecte aquest és el que ja vaig explicar ahir, i que també és en el preàmbul de la Llei.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Diputat té la paraula.

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, certament agraeixo l'esforç del Molt Honorable senyor President per intentar replicar als meus arguments i contestar les meves preguntes, però, tot agraïnt l'esforç, he de reconèixer que els resultats són lluny de ser satisfactoris.

En primer lloc, senyor President, quan he parlat de la renúncia que, al nostre entendre, varen representar els 36.000 milions, parlàvem d'una quantitat molt important, però també parlàvem d'un procés que entenem que marcava poderosament la futura negociació. I hi havia aquí una renúncia que entraria en contradicció amb posicions enèrgiques de futur, perquè resulta difícil d'explicar una predisposició a renunciar en la negociació personal a 36.000 milions de pessetes i després reclamar, en el futur, els efectes financers.

I, senyor President, vostè sap que nosaltres tenim una trajectòria inequívoca en la defensa de l'autogovern de Catalunya i de la seva capacitat financera, i vostè, que parla poc del passat i molt del futur, ha de saber que nosaltres desitgem que aquesta famosa proposta de què vostè ha parlat no sols sigui reeixida sinó portada aquí, al Parlament, discutida en el Parlament i convertida en una proposició de llei, per donar-li tota la força i l'autoritat necessàries, si aquesta proposta vertaderament aspira a la superació o a la millora de la situació financera.

Senyor President, quan jo he parlat dels increments en els pressupostos successius i de la seva liquidació he donat dades objectives, i entenc, senyor President, que no és una explicació la d'oïr únicament i exclusivament la manca en la situació financera. Per què? Perquè això podria explicar unes certes diferències, però el que hi ha aquí són orientacions clarament i definidament diferents. Una gràfica dels increments permet de veure que el Capítol sisè, el de les inversions reals, està extraordinàriament per sota dels increments totals, i no diguem dels altres increments. Senyor President, el que em sembla que vertaderament és una orientació política global del Govern són aquestes brutals, aquestes greus deficiències. Com? En l'anàlisi dels pressupostos generals es veu en els successius increments o, per exemple, com deia abans, en el Capítol de les realitzacions. Per exemple, per al 83, Personal, Capítol primer, 87,67%, o Compres de béns, 85,69, autoritzats; realitzats en el primer cas, 87; realitzats en el segon cas, 84,61. I, en Inversions reals, autoritzat, 64,80; realitzat, 50,31. Transferències a capitals autoritzats, 50,38; realitzats, 46%. Em sembla que aquestes són dades objectives que expressen una determinada concepció de la política econòmica.

També, senyor President, jo he insistit i insisteixo de nou en la necessitat —i vostè no m'ha donat resposta a aquesta demanda— de portar a aquest Parlament en el termini màxim de tres mesos, una discussió sobre la política econòmica en la perspectiva del pla d'acció econòmica a Catalunya, i molt relacionada amb la política industrial. Voldria dir-li també, de passada, com una qüestió de precisió, que, senyor President, és cert que els nostres representants en la Comissió Mixta, que varen fer un vot raonat, explicat, de disconformitat amb les valoracions, varen estar d'acord a acceptar la metodologia comuna a les altres Comunitats Autònomes per participar en el percentatge, però el que no van fer els nostres representants és acceptar una metodologia determinada, perquè en aquell moment encara no havia estat acordada pel Consejo de Política Fiscal Financiera. En tot cas, em remeto a l'acta de la Comissió Mixta de Valoracions.

Senyor President, realment vostè podria fer aclaparadora la lectura de realitzacions i haver portat aquí, efectivament, molts calaixos plens, però és que, en realitat, el Govern de la Generalitat està administrant un pressupost de més de 300.000 milions de pessetes, i del que es tracta és de veure aquests manaments, i moltes de les obres realitzades són d'una obvietat total, i algunes d'elles, senyor President, de les que vostè ha esmentat, cal no oblidar que són obres també parcialment finançades pels ajuntaments.

Efectivament, senyor President, en l'ensenyament també hi ha realitzacions, però nosaltres hem cridat l'atenció sobre la manca d'una política global d'ensenyament. Perquè, és veritat, hi pot haver 1.500 places més de mestres; a Madrid, en el mateix curs, n'hi ha hagut al voltant d'un miler. Aquesta és una dinàmica que s'imposa quotidianament. El que nosaltres estem demanant és una política global que volíem veure referida, i aquí he assenyalat un manament: no s'ha posat data al Llibre Blanc de l'Ensenyament. I, és clar, nosaltres hem parlat específicament de l'exemple de Santa Coloma, perquè és un exemple sagnant, senyor President, però podríem haver parlat del Prat de Llobregat, de Castelldefels, de Terrassa, de Cornellà, o de la reforma i ampliació no realitzada.

A l'últim, senyor President, vull parlar-li de la qüestió de la ZUR i del problema de l'atur. Nosaltres entenem que el que estem demanant és que el problema de les zones d'urgent reindustrialització es porti aquí, al Parlament, perquè entenem que és una qüestió de cabdal importància que obliga a discutir les bases objectives sobre les quals anem a determinar les zones d'urgent reindustrialització i quins són els paràmetres que ens permetran, de comú acord, determinar aquestes zones i el seu tractament. No sols d'acord amb l'atur, que és molt important, però també amb l'estat de cobertura, amb la infraestructura industrial, amb els efectes de la reconversió, és a dir, fer un treball molt seriós per aprofitar aquesta possibilitat que ha millorat en passar per les Comunitats Autònomes de Decret a Llei, com vostè mateix ha assenyalat.

I, de cara a l'atur, senyor President, caldria dir-li que, en tot cas, no seria la seva data i la meua les que s'haurien de comparar, sinó la del senyor Rigol, que va ser el que va llançar aquella idea dels famosos plans, que no van arribar mai ni a concretar-se ni a realitzar-se. Però, és clar, jo no li he parlat dels plans del senyor Rigol, ni li he parlat de l'INEM, senyor President —segurament vostè estava contestant alguna altra intervenció,

no la meva. Jo li he estat parlant de què fer en aquest moment i en la perspectiva de futur, i, per exemple, li he parlat de dues qüestions que vostè no m'ha contestat: la primera, quina és la utilització que s'està fent dels 5.000 milions del Fons d'Ocupació que van quedar automàticament perllongats, en perllongar el pressupost del 83.

I, en segon lloc, per què no funciona el Consell de Treball, senyor President? Perquè vostè ha estat parlant de tota aquesta voluntat d'incidència, de participació... I sap, senyor President, quina ha estat la data de l'última reunió del Consell de Treball, senyor President? El març del 83; un any i mig sense reunir-se el Consell de Treball, senyor President. Suposo que els Consellers no em desmentiran, o, en tot cas, no faran que se'm pugui acusar que em falla la memòria; un any i mig que no es reuneix el Consell de Treball, senyor President. Jo crec que aquesta no és una forma de plantejar-se seriosament la invitació a l'acció conjunta i concertada per lluitar contra l'atur amb els instruments que tenim, però, sobretot, amb la participació conjunta de les centrals sindicals, les organitzacions empresarials i la representació del Govern de la Generalitat.

Senyor President, a l'últim, permeti que sigui indiscret i li torni a preguntar per les qüestions polítiques tractades amb el President senyor Felipe González en la darrera reunió de juliol. Crec que seria molt il·lustratiu per aquest Parlament conèixer els continguts polítics d'aquesta conversa.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies senyores Diputades, moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Unes precisions. El senyor Gutiérrez Díaz diu que es varen deixar de cobrar 36.000 milions. Nosaltres, francament, no acabem d'entendre aquesta xifra; sabem que ells la van utilitzar. Passa una cosa: si en el curs d'una negociació, tu dius: «jo vull cobrar tant», com més amunt posis, evidentment, el resultat sempre serà negatiu. I, en realitat, també passa que en el curs d'una negociació, negociant o amb declaracions als diaris o així surten moltes coses, en una negociació que dura dos anys. Però, realment, la disminució, és a dir, la minusvaloració que al nostre entendre es va fer per als tres exercicis del 81, 82 i 83, nosaltres, el Govern de la Generalitat, la vàrem situar en aquell moment en 12.000 milions per als tres exercicis. Vostès saben, a més, que el tema es debatia, entorn d'aquells, en uns moments 21.000; en altres moments, 26.000, que, de fet, eren la xifra que hi havia en l'esmena que els socialistes varen presentar contra el projecte de llei que s'havia presentat en aquest sentit precisament durant el primer semestre de l'any 1982. Mai s'havia parlat de qüestions de 36.000 milions, fora, ja dic, que sigui en unes declaracions que hi pugui haver en un moment determinat en unes negociacions, o allò que de vegades es demana més. Però, en fi, seriosament, el problema no s'havia plantejat d'aquesta manera. I, nosaltres, ja ho vàrem dir aleshores, i ho repeteixo ara; entenem que la diferència va ser, finalment, de 12.000 milions per tres anys.

També li vull fer notar una cosa, senyor Gutiérrez Díaz. Vostès van presentar —cosa que trobo molt bé i positiu—, una esmena, em sembla, a això al Congrés de Diputats, que va treure dos vots. És clar, aquí el Govern de la Generalitat, la seva situació política de govern i, d'altra banda, de força majo-

ritària a Catalunya i un paper important dintre també dels partits que la representen en el Congrés de Diputats de Madrid no li permeten de fer vots testimonials; el que ha de fer és vots resolutius, el que ha de fer és anar a resoldre uns problemes més bé o no tan bé, però, de fet, resoldre'ls. Amb això voldria, per tant, aclarir aquesta qüestió que vostè plantejava dels 36.000, que no han respost mai a cap realitat.

Pel que fa a la metodologia. La metodologia estava aprovada pel Consejo de Política Fiscal y Financiera des de l'any 1982. O sigui que, concretament el 25 de gener del 84, que és quan es va produir aquesta acta que abans he llegit, estava ja, de llarg, de feia molt de temps aprovada la metodologia.

Finalment, quant al problema que vostè diu de les inversions. Primera. He de dir-li que el pressupost del 83 no està liquidat; que, per tant, parlar del que s'ha invertit en el 83 és precipitar-se. Segona cosa. He de dir, respecte al que diu vostè dels compliments, el que ja li he dit, però ho vull tornar a repetir. El pressupost del 83, que per això, després, vam fer aquella llei aquí que deia que no es presentés un pressupost fins que no fos aprovat a Madrid, fins un més després d'haver estat aprovat a Madrid el percentatge que tocava a cada Comunitat Autònoma..., perquè el pressupost del 83, evidentment, es va fer, perquè políticament s'havia de fer; el Parlament el va aprovar; si no l'haguéssim fet, encara no tindríem ara el pressupost del 83, però, realment, es va fer amb una certa incertesa respecte al que feia al capítol d'ingressos. I el Govern de la Generalitat podrà rebre totes les crítiques i se li podran treure aquests percentatges, però el Govern de la Generalitat ho sabia; no sabia exactament quina seria finalment la partida d'ingressos i, per tant, això l'obligava —i així ho ha fet—, a una prudència i, naturalment, a una inversió més baixa, que forma part, per exemple, d'aquests 12.000 milions de pessetes que, finalment, no es varen cobrar.

Ara, respecte al problema de la inversió, voldria fer unes precisions que em sembla que són importants, fins i tot gairebé, si m'ho permeten, perquè les tinguem en compte en el futur. Es pot donar el cas que la inversió, percentualment, vagi baixant per diversos motius. Primer, perquè si, realment, no salvem l'efecte financer, o si no és l'efecte financer un altre sistema; si no es troba un altre sistema que asseguri els ingressos que hem de tenir per inversions i ens hem de continuar movent en el camp d'un efecte financer reduït o nul i en el camp del Fons de Compensació tal com està plantejat, nosaltres tindrem dificultats per a la inversió. Això és ben clar. Això, és precisament d'això que ens queixem, d'aquí plora la criatura; per això fem el plantejament que fem. D'altra banda, és clar que, en una situació d'aquest tipus, al mateix temps que queda frenada la inversió no queda frenada la despesa corrent. Per què no queda frenada la despesa corrent? Perquè la despesa corrent forma part del cost efectiu, i el cost efectiu està bé o malament, però el cost efectiu està arreglat, el cost efectiu entra. En canvi, el que no entra és la inversió.

I, finalment, també hi ha un altre punt, que també hem de tenir present i em sembla que és obligat dir-ho, perquè un esforç per posar-se a la pell dels altres sempre l'hem de fer: la inversió de l'Estat serà també, per exemple, el 85, més petita que el 84. Perquè l'Estat, l'Administració central té gravíssims problemes pressupostaris —ho sabem— i nosaltres hem de reclamar el que entenem que ens correspon, però sabent que

això és una dificultat que ells tenen, i això serà, per tant, un fet general.

Jo penso, sincerament, que la nostra inversió del 85 podrà ser més alta que la del 84, i, en tot cas, tot just quan tinguem la liquidació del 83 sabrem si, realment, la del 84 ha estat més baixa que la real —no pas la prevista en el pressupost aprovat—, que la real del 83.

I, finalment, el que li vull dir és que com més —i això passa també en tots els pressupostos—, com més obra nova fem, com més anem resolent tota una sèrie, encara que sigui d'una manera insuficient per ara..., els dèficits que tenim, en realitat més incrementarà la despesa corrent, òbviament, i això, proporcionalment, semblarà que és una disminució de la inversió directa. Això passa en tots els pressupostos del món, i arriba un moment que aquesta idea clàssica que inversió vol dir un pressupost progressiu i despesa corrent vol dir pressupost no progressiu, arriba un moment que hi ha països que l'han de revisar, perquè el progressiu és fer funcionar el que es té. No és encara aquest el nostre cas, però, de tota manera, en un cert sentit, aquest procés també es produeix a casa nostra.

Finalment, miri, amb el senyor Felipe González vam tenir una molt llarga conversa. Aquesta conversa va ser de repassada general dels problemes que hi havia, dels problemes financers, dels problemes polítics, dels problemes de traspassos, dels problemes de TV3, dels problemes molt de concepte d'autonomia. Jo els vaig llegir aquí, el dia 29 de maig, una carta que li havia enviat; no hi havia hagut l'entrevista, però l'esperit que jo vaig plantejar a la reunió sí que estava en aquesta carta que vaig llegir aquí, al debat del 29 de maig, i aquesta va ser la conversa que hi va haver. Resultat? Ja ho vaig explicar en sortir, quan els periodistes em demanaven: «com ha anat l'entrevista». Jo vaig dir: «Escolti, pensar que en les entrevistes sabem si han anat bé o han anat malament, aquest dir doncs..., realment, el públic potser i tots nosaltres desitgem que ens diguin que ha anat molt bé, ha anat molt malament, ens n'hem anat molt enfadats, tot està resolt... Les coses no són així. Jo vaig dir: «d'aquí a tres, d'aquí a quatre, d'aquí a cinc mesos sabrem si l'entrevista amb el President del Govern ha anat bé o ha anat malament.» Jo, en aquest moment, he de dir que encara no ho sé. Potser en alguns aspectes hauria de dir que..., en fi, hauria de pensar que no va anar prou bé. Però, de fet, jo em resisteixo a dir-ho, i espero les noves converses que hi haurà i li sabré dir aleshores si en el tema del finançament, si en el tema del concepte d'autonomia, etcètera, si aquesta conversa va ser útil de cara diguem-ne a obrir camins o no.

Res més, senyor President. *(El Sr. Gutiérrez i Díaz demana per parlar.)*

El Sr. GUTIÉRREZ I DÍAZ: Senyor President, des de l'escó, molt breument. En primer lloc, senyor President, no entraré en la discussió de si eren 12.000 milions o 36.000 milions. En tot cas, nosaltres defensàvem que eren 36.000 milions, i nosaltres no fem vots testimonials, senyor President; nosaltres defensem els interessos de Catalunya en aquest Parlament i fins on podem, amb la nostra modèstia, al Parlament espanyol. Ara, jo em remeto al vot explicat, raonat i extens que els nostres representants alhora en les Comissions Mixtes, el senyor Emili Gasch i el senyor Antoni Lucchetti, varen redactar curosament, on nosaltres explicàvem la nostra posició.

D'una altra banda, senyor President, jo insistiria que el que

ha estat intentat portar a la reflexió i fins i tot a la crítica no és la prudència en les inversions davant les dificultats financeres, sinó la brutal desproporció que hi ha entre el que hi ha destinat i el que hi ha realitzat en el Pressupost i el que hi ha destinat a la despesa corrent. Aquesta mateixa prudència, la voldríem en la despesa corrent, i no hi ha dubte, senyor President, que en la despesa corrent també hi ha elements que permeten una reducció i una prudència, com és en el camp de les contractacions.

Senyor President, jo també voldria dir-li, a l'últim, que li agraeixo l'extensa, rigorosa i enriquidora explicació que ens ha donat de la seva conversa amb el President senyor Felipe González.

El Sr. PRESIDENT: Bé, prosseguint, doncs, amb la intervenció dels Grups, prego l'illustre Portaveu del Grup parlamentari Popular, senyor Bueno, que faci ús de la paraula.

El Sr. BUENO: Honorable President, senyores i senyors Diputats, el debat de la política general que es desenvolupa al llarg de la sessió d'ahir i d'avui davant el Parlament de Catalunya s'emmarca en allò que disposa l'article 119, paràgraf primer, del Reglament d'aquesta Cambra. I és precisament el caràcter general del debat el que justifica la intervenció del Molt Honorable President a la sessió d'ahir i és això el que ens porta a acceptar el seu plantejament. Perquè, en definitiva, ningú no pot valorar l'actuació d'un govern sense conèixer abans la seva anàlisi de la realitat, la seva visió de la societat a la qual adreça la seva tasca. És, a la fi, la dinàmica entre la societat civil i la societat política la que justifica des d'una perspectiva democràtica tota actuació política. I hem de dir —just és reconèixer les coincidències abans de marcar les distàncies— que compartim amb bona part tota l'exposició del President pel que fa a la descripció de la situació actual del nostre país.

Aquí i ara, Catalunya és un país preocupat que viu encara l'impacte de la crisi, que pateix tant des del punt de vista de l'atur com des de la destrucció del teixit empresarial que havia conformat i que conforma, en bona part encara, l'ésser de Catalunya i tants d'altres aspectes en els quals la crisi es fa palesa.

Compartim també en bona part la convicció expressada pel President de la Generalitat que no hi altre camí per sortir de la crisi que la política de recolzament de l'esperit d'innovació i l'esperança i l'esperit d'iniciativa, en definitiva, d'empresa. Aquestes afirmacions bàsiques, que conformaren en bona part la intervenció del President de la sessió d'ahir, són, com dic, compartides també pel nostre Grup parlamentari, com compartim igualment la preocupació, també expressada pel President, en referir-se a la situació financera de la Generalitat.

El President parlava ahir dels indicis dia a dia més concrets d'una intenció de laminació de l'autonomia referida, en primer lloc, als aspectes financers però, malauradament, de forma necessària, s'estén a tot el camp del que és la nostra autonomia. No existeix, no pot existir autonomia política sense una real autonomia financera, i d'aquí que qualsevol preocupació que es refereixi a la situació de les nostres finances, qualsevol interpretació restrictiva de la legalitat vigent pel que fa referència a l'autonomia financera hagi de comportar una profunda preocupació al futur de l'autonomia. Aquesta coincidència inicial que volem destacar des del principi de la nostra intervenció no impedeix que avui, davant d'aquesta Cambra, vulguem expressar també no pocs dubtes, no poques discrepàncies, d'algu-

nes qüestions que estimem que necessiten aclariments.

És cert que l'Administració central no actua amb rigor quan oblida l'existència d'una llei, en aquest cas, la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autòniques, o quan aplica amb criteris de dubtosa objectivitat, i fins i tot ens atreviríem a dir que de dubtosa eficàcia, la Llei Reguladora del Fons de Compensació Interterritorial. És cert que arriba, amb tot desvergonyiment, a elaborar categories, no podem dir que jurídiques, sinó, més aviat, antijurídiques, com la Llei vigent, d'impossible compliment.

És cert també, i darrerament, com recollia el President en la seva intervenció d'ahir, que nosaltres, en la dinàmica Estat-Generalitat, som els febles, i quan s'és feble, la Llei és el millor instrument, l'únic instrument de defensa. Catalunya necessita lleis clares i lleis aplicables per l'Administració central, i no podem admetre l'existència d'una llei vigent de compliment impossible. No podem admetre, en definitiva, que la Llei quedi a la discrecionalitat o a l'arbitrarietat de l'autoritat que hagi d'aplicar-la. L'Administració, ja sigui l'Administració de l'Estat o la de la Generalitat, ha de limitar-se a aplicar la Llei, no a interpretar-la, i, menys, interpretar-la en sentit finalista o amb un objectiu polític; en aquest cas, amb una finalitat clarament antiautònica.

Però, dit això, tenint en compte que l'objectiu d'aquest debat és posar en qüestió, és obrir l'intercanvi d'idees sobre la situació real de la nostra autonomia, de la nostra concreta autonomia, ens podem plantejar algunes qüestions que no deixen d'oferir seriosos dubtes.

En primer lloc, vull referir-me que, moltes vegades, la mateixa manca de rigor que s'observa per l'Administració central és igualment observable per la Generalitat de Catalunya, per l'Administració autonòmica, la qual, en definitiva, actua amb un cert mimetisme respecte de les pautes de conducta dels criteris d'organització de l'Administració central i arriba, en conseqüència, a caure amb els mateixos errors.

Una matèria en la qual el President no s'ha pronunciat és la de l'estructuració de la nostra Administració. Hem dit i hem reiterat en diverses ocasions que l'Administració de la Generalitat de Catalunya s'estructura amb clara duplictat de serveis, amb una important quantitat d'organismes directius, que, sense contingut funcional concret —la qual cosa implica una incorrecta administració dels recursos financers que, segons paraules, segons l'exposició del President, no tenim; fins i tot ens atreviríem a dir que ens manquen per mantenir la nostra autonomia en el nivell d'eficàcia que el poble de Catalunya requereix. I la qüestió, lluny de solucionar-se, lluny de tendir a millorar, diria que es complica amb les noves lleis que el Govern de la Generalitat ha enviat per a la seva tramitació en aquesta Cambra. En efecte, la Llei de l'Institut Català de Finances, per referir-nos només a un dels textos legals que hem pogut conèixer recentment, torna a incidir en la creació d'un organisme que duplica funcions, que treu les seves funcions, que treu tota la justificació de l'existència de centres directius, en aquest cas del Departament d'Economia i Finances, els quals tanmateix no es dissol, sinó que se'ls manté buits de contingut funcional.

Això no és una Administració eficient. Això no és una Administració eficient; no és una Administració rigorosa dels recursos financers que, hi insistim, són escassos per a la nostra

Generalitat. Un altre aspecte que ens permetrà de perfilar el nostre pensament sobre la qüestió és que, havent dedicat el President de la Generalitat més de la meitat del seu temps del discurs a expressar la difícil situació financera en la qual viu la Generalitat de Catalunya, no hem posat en marxa, no hem donat la necessària atenció a l'estructuració d'organismes que poden tenir un paper fonamental en el moment de controlar amb rigor la despesa pública catalana. Ens referim a la Sindicatura de Comptes. La Llei de creació de la Sindicatura de Comptes està aprovada, el Parlament de Catalunya ha designat els seus membres, i tanmateix ha donat prioritat, i ahir, en sessió secreta, teníem ocasió de pronunciar-nos sobre el tema al qual hem donat prioritat i sobre el suport econòmic en aquesta important partida.

Nosaltres creiem que per la mateixa raó es podia haver obtingut el finançament per a aquesta institució, necessària, del Síndic de Greuges. I no és que el nostre Grup estigui en contra o consideri de menys importància o menys urgent el funcionament del Síndic de Greuges; és, simplement, que considerem tant o més urgent, i especialment avui, després d'escoltar la intervenció del President, la instrumentalització operativa de la Sindicatura de Comptes, i així s'explica la posició del nostre Grup en la votació d'ahir, perquè entenem que els recursos escassos han d'ésser administrats amb rigor i amb un clar sentit de les prioritats, i, per a nosaltres, avui, en la situació actual, la prioritat és instrumentar els mecanismes de control de la despesa, de control de la racionalitat de la despesa, de control de la legalitat de la despesa. En definitiva, avui, el criteri de prioritat portava a posar en marxa la Sindicatura de Comptes abans que qualsevol altra organització de la Generalitat. I encara podem insistir en aquesta matèria; avui, el dia 26 de setembre, estem encara sense pressupost del 1984, i sabem que el Consell Executiu de la Generalitat no ha donat tràmit al document pressupostari, emparant-se en la Llei del 9 de gener de 1984, de pròrroga de Pressupost; ja ho sabem. I això dona al Govern una cobertura legal, però no una raó moral. Som l'única Comunitat Autònoma d'Espanya que no té encara el seu Pressupost; l'única, senyor President. I si la línia és —i hem de creure que ho és, i estem d'acord i compartim sobre aquest punt els criteris de vostè, estem enfortint les nostres institucions... Doncs bé, el camí és enfortir el Parlament, permetre que exerceixi la seva funció de control pressupostari, i això no és possible si no s'envia a temps, si al final d'aquest any, estem encara esperant la tramitació del Pressupost.

Tots els problemes que ahir ens exposava el Molt Honorable President de la Generalitat afecten igualment la nostra autonomia i altres autonomies espanyoles, i nosaltres som l'única —entenguem-ho bé—, l'única que no té el Pressupost. Això significa que les altres Administracions autonòmiques, certament, en molt diferent nivell de desenvolupament, han trobat la via tècnica que permeti que les seves institucions compleixin la seva funció pública de control pressupostari del Govern. Nosaltres, no, i, hi insistim, sabem que, arran d'això, hi ha una resolució del Parlament; doncs, bé, nosaltres creiem que aquesta és una situació excepcional, que no ha de reproduir-se en el futur, i que s'ha de resoldre amb urgència. I ho creiem així perquè compartim els criteris del President, perquè entenem que en aquesta matèria ens juguem el futur de la nostra autonomia, i necessitem, en conseqüència, el suport unitari de

totes les forces polítiques i socials de Catalunya. I no tindrem aquest suport unitari si no som capaços d'expressar la nostra posició i de demostrar que estem carregats de raó, i que fins l'última pesseta gastada a Catalunya és una pesseta gastada amb criteris de rigor, amb criteris d'eficàcia.

I, finalment, senyor President, compartim la preocupació per la situació financera de Catalunya, i no ens cansarem de repetir-ho, però hem de cridar l'atenció sobre el fet que en l'última instància, i d'acord amb la seva intervenció, el futur de l'autonomia de Catalunya depèn de l'efecte financer. I això és possible que sigui veritat, però no era un fet conegut, no era un fet suficientment explicat al poble de Catalunya. Nosaltres no sabem que en aquesta complexa instrumentalització continguda en la Constitució, en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en la LOFCA, en la Llei Reguladora del Fons de Compensació Interterritorial, en els acords successius de les comissions de transferències i valoracions i en els acords del Consell de Política Fiscal, tot depengués a la fi de l'efecte financer, i pensem que, si això és així —i l'exposició del President ens fa pensar que, efectivament, en bona part és cert—, el poble hauria hagut de saber-ho, i, sobretot, els responsables d'aquesta situació haurien d'haver-se preguntat si això era correcte, si era convenient per al recte funcionament de l'autonomia de Catalunya. Perquè, probablement hi havia alternatives; perquè, probablement, encara avui podem plantejar propostes de solució, i, com que no volem convertir la nostra exposició en una crítica més enllà del que sigui estrictament imprescindible, a partir dels nostres postulats ideològics i del nostre posicionament polític, volem dir que encara estem en situació de cercar una solució per al futur. I compartim també en aquest punt —i volem també en aquesta ocasió remarcar-ho— el parer del President de la Generalitat, i voldríem concretar un cert compromís que deduïm de les seves paraules. Acceptem que la Generalitat els primers mesos del 1985, formuli una proposta de finançament de les Comunitats Autònomes que sigui susceptible d'acceptació general. I no solament l'acceptem, sinó que reiterem aquí, com ja ho diguérem en la sessió d'investidura, la nostra oferta de col·laboració, sense cap condicionament previ, per a tot allò que pugui conduir a l'enfortiment de la nostra autonomia i a la solució dels problemes que en aquest moment pateix, i, en conseqüència, proposem que sigui una comissió parlamentària la que s'encarregui de rebre el projecte elaborat pel Govern i de tramitar aquest projecte per al finançament de les Comunitats Autònomes, com a iniciativa unitària de tot el Parlament de Catalunya, com a iniciativa unitària, en definitiva, de totes les forces polítiques que representen el poble de Catalunya.

Sàpiga, senyor President, senyores i senyors Diputats, que el nostre Grup no regatejarà en aquesta línia cap esforç per tal de solucionar aquesta qüestió. Però el debat de política general, tal com preveuen els articles 118 i 119 del Reglament del Parlament de Catalunya, obliga també a entrar a considerar l'actuació concreta del Consell Executiu, i se'ns podria dir que el termini al qual s'ha de referir la nostra anàlisi és curt, si també considerem el període del Consell Executiu que ha exercit el mandat, però si considerem l'afirmació feta per l'avui President de la Generalitat en la sessió d'investidura, segons la qual la política del Consell Executiu continuarà els grans trets de la política de l'anterior legislatura, creiem que tenim la perspecti-

va, la legitimitat per exercir la tasca parlamentària d'oposició, per exercir-la en un sentit constructiu, en un sentit —per dir-ho en paraules del Molt Honorable President— de fer país.

I és des d'aquesta perspectiva que volem apuntar algunes qüestions concretes que no poden fugir de l'atenció d'aquesta Cambra. I volem, en primer lloc, senyor President del Consell Executiu, alguns fets puntuals que conformen la trajectòria del seu Govern, no ja al llarg dels darrers quatre mesos, sinó enllaçant, com vostè ens deia en el seu discurs d'investidura, amb els quatre anys del Govern anterior. No cal parlar, doncs, de marge de confiança a la seva actuació ni de termini de gràcia abans de judicar allò que han fet darrerament, perquè sabem ja, com a producte de la continuïtat que és el que volem fer. Jo li voldria dir que compartim totalment amb vostè la importància que dóna a la societat civil, a la qual ahir es referia com a autèntic motor de la creativitat d'un poble, i estem d'acord, també, que es necessita de la companyia de la societat política per, junts, donar plenitud a la tasca de Govern de la nostra comunitat. Però també ens deia vostè ahir: «Una societat civil no pot ésser condicionada pel dirigisme», que és tant com dir que aquesta societat ha d'ésser lliure. Lamentablement, cal dir que, els darrers anys, les activitats desplegades per la societat civil s'han vist sovint més i més condicionades, no solament per les directrius dimanants d'alguns Departaments de la Generalitat, sinó també per una creixent ingerència centralitzadora, que, juntament amb aquell, ve a disminuir notòriament la il·lusió creativa del ciutadà. Diguem, doncs, que després de molts anys en què la societat civil es va veure pràcticament mediatitzada, i d'haver assolit posteriorment l'esperança d'un treball engrescador i fructífer, avui, els qui treballem en projectes comunitaris que s'enquadren en la dita societat civil, treballem, com vostè ens recordava, i, respecte a Catalunya, amb un handicap. Cal, però, que donem pas a l'optimisme, i és en aquest sentit que ens agradaria creure en la possibilitat d'aquest important canvi social que ens permetria de contemplar la possibilitat de viure en una societat poc menys que idíl·lica, abans que el segle s'acabi. Ens agradaria creure en aquest gran canvi, que permetrà que, els anys noranta, disposem de més béns, els puguem repartir, per tant, de forma generosa, i entrem, en definitiva, en una nova etapa de progrés.

Però no n'hi ha prou a desitjar-ho, i, atès que vostè no ens va explicar com podia realitzar-se aquesta transformació desitjada, pensem que seria necessari, amb el realisme del qual sovint hem donat prova, que tractéssim de descompondre el tot en les parts, i, consegüentment, ens fixéssim petites millores en el quefer diari, que, aplegant-les totes juntes al llarg dels anys, acabessin produint aquest canvi desitjat.

Jo no puc deixar de dir-vos, senyor President i senyors membres del Consell Executiu, que aquesta millora diària —component de la gran millora esmentada— no s'està produint en molts dels seus Departaments i continuem aferrats a un creixent intervencionisme, a una restricció de les activitats que no siguin d'iniciativa pròpia i a una política que, en molts casos, no podem classificar sinó de clientelisme.

Ha passat el temps —ens ho recordava vostè ahir, senyor President— dels complexos comercials centralitzats; ha passat el temps, també —amb conegudes excepcions— de l'economia d'escala. Som en el temps de les solucions imaginatives, de l'agilitat de la gestió, de la creativitat, de la flexibilitat, de la mi-

croeconomia, en summa. I és en aquest context que cal esperar el millor de la iniciativa privada i del petit i mitjà empresari com un motor autèntic de l'economia, cosa que, per cert, constituïa un pilar bàsic del nostre programa electoral.

I és que en aquest context de freqüent coincidència de criteris entre la seva i la nostra visió de Catalunya avui, i del futur reservat a la iniciativa privada de la nostra Comunitat, què sorgeix un projecte que desentona manifestament de tot el que hem dit fins ara: la creació d'un Institut per al foment de l'exportació. ¿Cal pensar que funcionaris de la Generalitat tindran més capacitat que els nostres industrials i comerciants que es juguen la salut, il·lusions i, sovint i tot, el patrimoni per col·locar a l'exterior els productes que el mateix industrial comerciant no ha pogut vendre?

Es pensa, d'altra banda, establir línies comercials amb l'exterior amb la presència d'expectatives amb comerç exterior que obrin nous mercats per als nostres productes? És que creu possible l'agrupament de diverses mercaderies de diferents productors per tal d'ésser competitius com a conseqüència d'una oferta a la dita «economia d'escala»?

No voldria insistir sobre aquestes i tantes altres contradiccions que planteja un programa com l'esmentat, sobretot quan constatem que no és en la línia de la política del Consell Executiu que ens avançava ahir en el seu discurs.

És cert, senyor President, que les transferències en matèria de comerç i d'indústria són migrades, però és cert també que s'ha fet ben poc perquè la imaginació arribi on no han arribat aquelles. I la Generalitat té força moral suficient per exigir col·laboració amb l'Administració central i perquè es portin endavant aquells projectes que, efectivament, signifiquin una millora del nostre comerç i de la nostra indústria.

És en el terreny de la política estructural, pel que fa als Departaments de Comerç i Indústria, sense abdicar ni de bon tros les transferències, que pensem que el Consell Executiu de la Generalitat ha de fer les més importants aportacions al Govern central si, com vostè ens deia ahir i nosaltres creiem, la nostra aportació pot ser a nivell europeu.

En el capítol de les qüestions econòmiques, també cal fer esment de l'apartat d'agricultura, sobre el qual ens plau trobar coincidències importants amb el nostre programa. El nostre programa, pel que fa a això, cridà l'atenció sobre la necessitat d'aplicar una política global, donant prioritat de tractament a les explotacions familiars, a fi d'afavorir la continuïtat en el futur dels nostres pagesos i ramaders, d'aconseguir un finançament adequat i un tipus d'interès que els nostres homes del camp puguin assumir millorant al mateix temps l'habitatge rural, eren tasques prioritàries. I veiem amb satisfacció que les primeres actuacions del Departament d'Agricultura sembla que van cap a aquesta línia.

Hem manifestat al començament d'aquesta intervenció que el nostre Grup parlamentari estaria sempre al costat del Govern de la Generalitat i del seu President quan es tractés de defensar amb mitjans adequats les competències de la Generalitat reconegudes en el seu Estatut i en altres disposicions legals. En aquest sentit, volem manifestar que ens sorprèn negativament que, malgrat el temps que ha passat des de la promulgació de la Llei que modifica l'Estatut dels Treballadors, no hi hagi hagut un pronunciament polític de la Generalitat respecte al fet que aquesta Llei pugui restringir competències assumides

ja per la Generalitat en matèria d'eleccions sindicals.

Senyor President, nosaltres estem d'acord amb els objectius bàsics que, en matèria d'assistència sanitària, s'exposaren el passat mes de maig. Però ja llavors li manifestàrem la nostra preocupació per la manca d'un programa de restructuració dels centres hospitalaris i d'assistència dependents de la Generalitat. L'absoluta necessitat d'un mapa sanitari i la millor assistència mèdica són indispensables, sobretot quan aquest sector pateix unes deficiències molt acusades. Recordem a aquesta Cambra que el Mapa Sanitari presentat per Convergència i Unió en la penúltima sessió de l'anterior legislatura no va poder ser aprovat i que, des del nostre punt de vista, aquell mapa té defectes fonamentals que comportaran una innecessària politització de la sanitat a través del model d'àrea sanitària que s'intenta imposar.

D'altra banda i al mateix temps, creiem que per fer la seva confecció no s'han produït les consultes i el diàleg necessaris amb totes les institucions públiques i privades implicades en aquesta importantíssima àrea de la sanitat. En tot cas, confiem que en properes dates es presenti a aquesta mateixa Cambra el definitiu Mapa Sanitari per a la seva discussió en profunditat sobre aquest tema.

Catalunya ha estat sempre una comunitat culturalment oberta i la seva proximitat a Europa l'ha fet pas obligat de tots els corrents, de l'esperit i d'idees creadores. Catalunya ha estat sempre un gresol cultural, exemple de síntesi per a les noves Comunitats Autònomes d'Espanya. Els catalans hem aconseguit una pacífica convivència de cultures i llengües, sense que posicions radicals hagin aconseguit d'alterar-la de manera sensible. Qualsevol actitud intransigent —en alguns casos capitalitzada per corrents extremistes— no pot portar-nos el futur de pau, progrés i convivència que persegüim.

Voldria que aquesta Cambra fos conscient de tot això. Una convivència pacífica passa per actituds realistes que ja en la pràctica de la política lingüística s'han anat, lentament, posant de manifest. Seria lamentable que algú, de forma conscient o per omissió, volgués col·locar els fonaments d'una futura divisió cultural a Catalunya —divisió que, en el pitjor dels casos, escapa dels camps o àmbits culturals amb un greu deteriorament de la convivència.

La política de la Generalitat en el món de la cultura ha d'ésser la més oberta possible; les crisis del sector editorial, orgull tradicional del nostre poble, són massa freqüents, i en alguns casos han afectat empreses catalanes amb projecció internacional. Si la política d'ajudes al sector editorial de llibres i premsa produïda a Catalunya fos més decidida, s'haurien evitat difícils situacions. Reclamem a la Generalitat la màxima atenció a aquest sector, sense oblidar que són, tanmateix, sectors industrials destacats de Catalunya.

Quan parlem de normalització cultural i lingüística, no ens podem estalviar unes al·lusions al tercer canal de televisió. TV3 està col·laborant de manera important a la normalització de la nostra llengua, entrant en moltíssimes llars per mèrits propis i amb competència oberta amb els altres dos canals. El seu nivell de qualitat, en el seu primer any d'existència, ha estat bo, però al costat dels triomfs que la nostra televisió ha aconseguit, sorgeixen certes deficiències que s'han de corregir des d'un principi, abans d'acabar caient en els mateixos errors de la televisió estatal.

No volem convertir-nos en un altre monstre sense control. Ens preocupen els contractes milionaris, la contractació de personal que, després, és infrautilitzat. El temps de lloguer d'estudis i molts altres en què es prescindeix de criteris de rendibilitat... Esperem, per això, que aquesta Cambra —o, almenys, el Consell d'Administració de la Corporació Catalana— arribi algun dia a conèixer una oïdoria del primer any del funcionament d'aquest ens pel qual ja han desfilat tres directors generals i dos directors. Així, doncs, confiem que aquest Consell es transformi en una cosa viva i no en un dòcil instrument del Govern.

Un altre aspecte que ens preocupa és el de la seguretat ciutadana. Les xifres donades pel Fiscal General de l'Estat amb motiu de l'obertura de l'any judicial són preocupants. Alguns delictes, com els que lesionen els béns de les persones, han experimentat un increment alarmant i espectacular. No vaig aquí a detallar aquestes dades, suficientment conegudes i airejades per tots els mitjans de comunicacions, però sí que caldria cridar l'atenció sobre la part importantíssima d'aquests delictes que pertanyen a Catalunya. Perquè, tal com va dir vostè en el seu discurs d'investidura —en opinió que compartim—, res del que succeeixi a Catalunya —sigui o no en matèria de competència de la Generalitat— és aliè a la nostra institució.

Per la seva situació econòmica, la població i la concentració urbana, moltes ciutats catalanes —especialment Barcelona— pateixen un increment continu de la delinqüència. L'esperit que hauria de presidir la Junta de Seguretat, com ja ho vam dir, i el senyor President hi va coincidir, hauria d'ésser el d'una més gran coordinació entre les forces i cossos de seguretat de l'Estat, mossos d'esquadra i policies locals.

Un cop en aquest punt, volem ser molt clars: mentre no es defineixi el model policial de l'Estat, creiem que no és oportú anar a un increment de la policia autonòmica, perquè la inexistència de la llei orgànica de cossos i forces de seguretat de l'Estat impedeix una adequada distribució de competències entre els cossos policials. La despesa pública associada a aquest augment de les plantilles de la policia autonòmica, difícilment serà rendible en termes d'un augment de la seguretat ciutadana, sense la prèvia delimitació de funcions que ha de correspondre a distints cossos de policies. Bona mostra del que estem dient ho tenim en l'operació de desarticulació de la secta CEIS, operació que planteja no pocs interrogants quant a la forma en què es portaren a terme les accions policials.

Senyor President, tingui la convicció que, si plantejem aquesta qüestió, ho fem des de la convicció comunament sentida que el fi no justifica els mitjans i que l'actuació de les forces de seguretat ha d'ajustar-se a la més estricta legalitat si no volem veure'ns, en ocasions, en posició compromesa.

Continuant en aquest mateix camp, el problema de la presó Model tampoc no ha trobat solució encara. L'any 1980 el senyor President deia, en el seu discurs davant aquesta Cambra, que no existien les condicions, les infraestructures bàsiques per a resoldre aquest problema. Advertia aleshores que no creia que els excarceraments de presos i l'alliberament dels delinqüents succeís per desídia dels magistrats o de la policia, sinó, precisament, per aquesta manca de mitjans i estructures. I es mostrava partidari, d'acord amb els criteris dimanants del llavors Director General de Presons, senyor García Valdés, de no fer una única presó fora de Barcelona. Hi havia, és cert,

alguns problemes per elegir els terrenys de la nova presó, però avui, per les notícies que tenim, sembla que s'ha arribat a un compromís amb l'Ajuntament de la Roca per a començar tot seguit la construcció del nou centre penitenciari.

Nosaltres desitjariem que el Consell Executiu concretés les mesures que s'estan prenent per resoldre el problema de la presó Model. El senyor President afirmava, d'altra banda —i sobre aquest mateix tema—, que prenia —segons el parlament de l'any 1980— el compromís, llevat del cas que el Ministeri li presentés unes dificultats que no pogués superar, de resoldre ràpidament el problema. La Generalitat té ara, quan han passat ja quatre anys, plenes competències. Què s'ha fet? Què es pensa fer pel que fa a aquest tema?

L'augment i la problemàtica...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, Il·lustre senyor Diputat, li prego que tingui en compte que el seu temps s'està extingint, ja.

El Sr. BUENO: Li agraeixo la seva tolerància, senyor President. Seré molt breu. Gràcies.

Què s'ha fet? La Generalitat té ara, quan ja han passat quatre anys, plenes competències. Què s'ha fet i què es pensa fer respecte d'això? L'amuntegament i la problemàtica de la seguretat a la presó Model són uns temes preocupants. Preocupa els ciutadans i els mateixos funcionaris de la presó i, sobretot, preocupa els mateixos interns, éssers humans que no sempre troben les condicions mínimes per a una estada i un tracte just durant el temps de manca de llibertat que la llei els ha imposat per redimir les seves culpes.

El Consell Executiu ha de donar una resposta concreta a aquest tema, així com aclarir-nos el criteri de centralització o de dispersió dels nous centres penitenciaris. La filosofia de la concentració o de la dispersió és un punt vital que ha de trobar una resposta clara. Quan, la solució? D'altra banda, ens sembla una bona iniciativa la que ha mantingut el Departament de Justícia, ara que s'iniciarà a les Corts Generals el debat de la llei orgànica del Poder Judicial, que sembla que pot violar, en alguns dels seus punts, les competències reconegudes a la Generalitat per l'Estatut. La iniciativa del Conseller a fi d'arribar a un consens amb totes les forces polítiques catalanes amb representació al Parlament espanyol per poder així defensar la posició global de Catalunya ens sembla altament positiva i eficaç, però —cal dir-ho també— ens agradaria que aquesta filosofia de consens s'apliqués a totes aquelles altres matèries importants sobre el que calgués legislar sense que la coneguda tècnica del «corró parlamentari» tingués el protagonisme que té actualment. Solament establint un diàleg permanent entre la majoria i les minories parlamentàries, com ja vaig dir en el debat d'investidura, i amb el respecte als drets que tenim cadascú podem aconseguir la tasca de consolidació democràtica i autonòmica que tots desitgem per a Catalunya.

El senyor President reconeixia, l'any 80, que «sols, encara que tinguéssim seixanta-vuit, setanta o setanta-cinc Diputats, no podríem construir Catalunya». Li recordo, senyor President, una altra vegada aquestes paraules amb l'esperança que aquesta filosofia sigui ben aviat una realitat, tal com sembla augurar aquesta iniciativa del Departament de Justícia i que nosaltres voldríem veure traslladada a tot l'àmbit parlamentari i de govern de la Generalitat en benefici del poble català, de la seva societat, que és plural, no monolítica, sinó oberta, i en un moviment cap al futur. Aquesta mateixa objectivitat en el traç

de tots els Grups parlamentaris, els quals recollim una comanda electoral nascuda de la voluntat dels ciutadans és el que voldríem veure reflectida en l'actual posició del Consell Executiu.

Ja per acabar, senyores i senyors Diputats, fidels a la línia que ens vam traçar fa quatre mesos, quan per primera vegada la coalició popular va ocupar un lloc en aquesta tribuna, continuem mantenint que cal que Catalunya retrobi la il·lusió pel treball, per l'esperit creatiu i per les coses ben fetes.

Ara, quan totes les il·lusions de l'anomenat canvi es fonen, ara que el país desperta d'un somni comprovant que la manca d'horitzons per al treballador i per a la joventut, la manipulació informativa i la politització de l'administració pública són les pràctiques habituals, ara, més que mai, convé fer pinya al voltant de les nostres institucions i, sense renunciar a una crítica constructiva, posar l'accent en les qüestions consensuades. Dèiem aleshores que el nostre vot no era ni un xec en blanc ni un avenç d'un acord permanent. Hem donat suport a allò que ens sembla congruent amb el nostre programa i amb la realitat de Catalunya. Lleials als nostres electors hem censurat, però, alguns aspectes de l'obra de la Generalitat, bé per no haver complert les promeses efectuades, bé per no haver-les explicat suficientment. Aquí i ara, la nostra posició continua essent clara: desitjar el millor per a Catalunya en un context de pau i de treball. Tota la resta vindrà de torna.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, vaig a mirar de contestar les que m'han semblat que eren les principals preocupacions expressades en el parlament del Diputat senyor Bueno.

En primer lloc, el tema de la funció pública. Jo, encara que ja ho vaig dir el 29 de maig, voldria ara explicitar, explicar davant del Parlament, les etapes que pensem seguir per tal de dur a terme els nostres compromisos.

Concretament, vostès recordaran que vaig dir que ens comprometíem que en un termini màxim de sis mesos després de l'aprovació per part de les Corts Generals de la Llei sobre la funció pública nosaltres tindríem a punt el nostre projecte. Concretament, les passes seran les següents: la confecció de l'avantprojecte, òbviament, l'ha fer la Direcció General, l'ha d'aprovar la Conselleria i, aleshores, a partir d'aquest moment s'iniciarà una negociació directa del Conseller Alavedra amb els representants dels partits polítics parlamentaris amb l'objecte d'obtenir aquell consens parlamentari que ja vam anunciar que miraríem d'aconseguir en aquest cas.

Jo vull fer notar al senyor Bueno que aquesta referència laudatòria —que jo li agraeixo— que ha fet a la Conselleria de Justícia es pot fer amb altres Departaments que en aquests moments estan iniciant o tenint ja contactes per discutir altres temes, altres temes, doncs, del seu Departament, i això respon a aquella voluntat expressada per mi el 29 de maig i jo mateix vaig citar aquesta mateixa frase a la qual vostè ara feia referència, meva, de fa quatre anys, respecte al fet que construir Catalunya s'ha de mirar de fer no només amb majories polítiques, encara que es tinguin, amb majories parlamentàries —vull dir—, encara que es tinguin, sinó també amb el màxim possi-

ble de consens polític i de consens en el país.

Doncs, fidels a aquesta línia, s'iniciarà aquesta informació i negociació per part del Conseller. Hi haurà converses per part de la Direcció General amb els sindicats, sobre els criteris o els objectius, etcètera, que conformaran el model de funció pública i, finalment, això, doncs, remodelat després de totes aquestes converses, serà presentat al Consell Executiu i, posteriorment, serà tramès al Parlament. El termini que ens hem proposat és que no més enllà del mes de febrer això pugui ser aprovat pel Consell Executiu i tramès al Parlament. O sigui que, abans dels mesos d'octubre, novembre, desembre i gener hi haurà aquesta negociació i aquestes converses amb els partits polítics, amb els sindicats i també amb els diversos Departaments de la mateixa Generalitat.

També em vaig comprometre que després, en un termini de tres mesos, un cop fet això, doncs, nosaltres procediríem a iniciar tota l'altra sèrie de lleis —per exemple, sèrie de lleis de creació de cossos i escales de la Generalitat que derivaran de l'aprovació d'aquesta llei fonamental, que serà la Llei de la funció pública.

En aquesta llei, avanço que els temes que es miraran de resoldre són el de l'ordenació i el de la racionalització de tot allò que fa referència als cossos i escales de funcionaris, de tot allò que fa referència a la selecció de personal, que, bàsicament, recolzarà en l'Escola d'Administració Pública i que es mirarà de recolzar amb un criteri de modernitat i —diguem-ne— amb una certa mentalitat gerencial, com ahir justament vaig exposar jo en l'enumeració dels punts, que vaig enumerar al final del meu discurs d'ahir.

Que es procurarà que es disposi de tots els mitjans institucionals perquè els funcionaris disposin d'una carrera administrativa, que s'atacarà el tema —s'hi ha fet referència abans— de transferència i justícia del sistema retributiu i del coneixement i control dels efectius de personal, que es procurarà que tots els funcionaris puguin integrar-se en els cossos de la Generalitat i, si es possible, si és possible —ho subratllo—, que hi hagi una sola classe de personal —ho subratllo: «si és possible», subratllo aquest condicional—, que es tindrà en compte el problema que hi ha plantejat pel personal que treballa a la Generalitat ja des de l'època pre-autonòmica o des de la legislatura anterior en forma de contracte administratiu, problema que en el moment va semblar que a través de la LOAPA seria d'impossible solució, però que, després, ha estat superat amb la Llei de mesures de reforma de la funció pública, recentment aprovada; que també es plantejarà el tema de facilitar l'accés a la funció pública dels disminuïts i l'establiment de programes de reinserció social, de marginats en programes de treball temporal i, finalment, res més. Finalment —com deia—, al cap d'uns tres mesos d'aprovada la llei, s'espera poder presentar al Parlament també, naturalment, la llei o les lleis que estructurin els cossos i les escales i poder atacar el tema del Reglament d'oposicions i concursos i, en principi, es calcula que a finals del 85, començaments del 86, es podrien iniciar, ja d'acord amb la nova llei, les oposicions corresponents.

Amb això espero haver pogut donar resposta a la qüestió que vostè ha plantejat, senyor Bueno, referent a la funció pública.

Pel que fa referència a la policia, aquí, evidentment, vostè, vostès i nosaltres discrepem. És a dir, nosaltres creiem que la

polícia és un dret que ens confereix l'Estatut, que no hem d'esperar, doncs, que hi hagi..., comprenc la conflictivitat que això produeix, però també és cert, i en tenim prou experiències, que, si esperem gaire, doncs, realment pot donar-se el cas que finalment aquesta sigui una competència que s'avapori, i, per tant, creiem que nosaltres, mentrestant, hem de seguir endavant en la creació de la policia autonòmica, una creació limitada, limitada a mil membres, esperant, evidentment, que més endavant es defineixi el model policial espanyol que —com vostè ha dit, i això és cert— no està, en aquests moments, prou definit.

Naturalment, aquí hi ha un problema molt important, en el tema de la policia, a què vostè també ha fet referència, que és «el que la da que la pague», perquè aquesta també és una competència que no podem pagar a través dels costos efectius, i que, per tant, necessitem tots aquests altres tipus de recursos, dels quals el més important que ja hem comentat ja és el de l'efecte financer. Però, de fet, nosaltres, en aquest cas concret no acceptem aquest plantejament. Nosaltres pensem que si l'Administració central ha cregut que havia de finançar la policia basca ha de finançar la policia catalana. I aquest és el plantejament que nosaltres hem fet al Ministre Barrionuevo i que hem fet també al Ministeri d'Hisenda.

Finalment, un altre tema sobre el qual es treballa és l'aplicació d'una llei que es va aprovar en la legislatura anterior, que va ser la Llei de coordinació de les policies locals, i això s'està fent a través d'una Comissió en la qual participa el Govern, òbviament, però també la Federació i l'Associació de Municipis. Voldria fer-li notar, finalment, que en el tema de la policia, dels mossos d'esquadra —la Policia Autonòmica de Catalunya—, dels mossos d'esquadra, hi ha un tema que no hauríem de menysvalorar i és que aquesta Policia Autonòmica és —i algú amb uns criteris, diguem-ne, de gran racionalitat pot pensar que això, doncs, no té raó de ser, que hi ha coses més importants—, però he d'advertir que aquesta és una aspiració fonament popular, fonament popular. Si vostès —i jo sempre recomano, sobretot, que no ens quedem mai als despatxos dels partits, en els despatxos de la Generalitat, sinó que voltem pel món i mirem la gent i parlem, i veiem com es manifesta, quan es manifesta ella, amb espontaneïtat, veuran que poques institucions hi ha tan populars i tan apreciades i tan estimades a Catalunya com els mossos d'esquadra. Com a signe d'identitat, fins i tot més enllà del que pugui representar el seu paper com a força d'ordre públic, com a signe d'identitat català, poques coses hi ha tan estimades i tan apreciades com els mossos d'esquadra en el conjunt del poble de Catalunya. I, a més, vull dir-ho, no del poble de Catalunya de fa cinc-cents anys que viu a Catalunya, sinó del poble de Catalunya que fa vint anys que hi viu o acaba d'arribar. És, si vostès volen, un fenomen de psicologia popular que mereixeria ser estudiat, però que hi és i que em sembla que, a més, d'altra banda, és altament positiu.

I, finalment, l'última cosa que li vull dir és, referent al problema dels pressupostos, que jo vull fer notar, senyor Bueno, que vostès, Aliança Popular, concretament, té presentada una esmena a la totalitat a aquest Projecte de Llei que està entrebancant que nosaltres puguem presentar l'Estatut. Naturalment, vostès són perfectament lliures de presentar esmenes a la totalitat —no cal dir-ho—, però, de tota manera, vull fer

notar que d'aquí ens en pot venir, encara, algun retard, probablement innecessari.

D'altra banda, li vull dir que nosaltres tenim alguns problemes que no tenen les altres Comunitats autonòmiques per dos motius: com em deia ahir el President d'una Comunitat autonòmica, perquè nosaltres tenim un procés més avançat d'aplicació de l'Estatut i, per tant, hi ha problemes que amb el temps es van produint i que les altres Comunitats no han tingut encara, però que tindran i que, de fet, comencen a tenir. Per exemple, els mateixos problemes que nosaltres tenim, conceptualment, és a dir, no encara tan fàcticament, però sí conceptualment, se'ls comencen a plantejar els valencians, per exemple, i, òbviament i, precisament partint d'una posició molt radicalment diferent de la nostra, se la plantegen els andalusos. Els andalusos tenen un gran avantatge sobre nosaltres, que és el que li permet tenir —allò que deia— quinze mil milions de pessetes per invertir, per exemple, en indústries agroalimentàries, que és que tenen un Fons de Compensació que juga molt a favor d'ells, i, en general, tot aquest finançament redistributiu, globalment redistributiu i en cada cas concret, redistributiu, que això era el que criticàvem —això de moment juga a favor d'ells. I, malgrat això, tenen un problema molt seriós, i el problema molt seriós els ve del següent: els ve que tenen molts diners, molts, per fer inversió —allò que deïem abans, per fer inversió a través del Fons de Compensació Interterritorial i a través d'algun altre mecanisme— i, després, no tenen diners per fer funcionar aquestes inversions. Poden fer més escoles encara que nosaltres, i poden fer més guarderies encara que nosaltres, i poden fer més biblioteques encara que nosaltres, però, després, no poden posar-hi bibliotecàries, no poden posar-hi mestres, no poden posar-hi puericultores. Per tant, aquests són els problemes que s'estan plantejant i que, de fet, fan que, al marge dels vots que es puguin produir més o menys produïts per la disciplina de partit, en realitat, en el nivell de la gent que de debò viu les autonomies dintre de cada territori, dintre de cada Comunitat, aquest problema del finançament sigui vist en aquests moments amb preocupació i, fins i tot, amb una certa angoixa. El que passa és que nosaltres anem més endavant en el temps, en el temps, i, per tant, també fem més coses que els altres no fan i per tant, també tenim més problemes que els altres no tenen encara.

I, després, en tenim un altre, de problema, nosaltres, que és que nosaltres fem una aplicació de l'Estatut més a fons, evidentment: Síndic de Greuges, Síndic de Comptes, volem un Parlament, ahir deia, que sigui un Parlament de debò o un Parlament que representi, que realment sigui l'òrgan i el vehicle de la voluntat política de Catalunya, que no sigui una Cambra sense transcendència, pobrissona i, com això, tantes i tantíssimes coses, volem convertir l'Estatut en una gran eina de progrés del país. Naturalment, això és el que deia. Nosaltres volem un nivell, nosaltres reclamem un nivell que entenem que l'Estatut i el finançament de l'Estatut ens haurien d'assegurar, però que no és el d'anar fent, no és el de pobres i alegrois, sinó que és el d'una autèntica ambició. Naturalment, l'ambició crea problemes, crea problemes que espero que, de tota manera —deixin-me expressar-ho una vegada més—, anirem resolent.

En tot cas, i en aquesta línia a què, en fi, afortunadament per a mi, no puc deixar mai de referir-me, que és la línia de l'opti-

misme i de la confiança en el futur, permetin-me que els digui que el nivell d'eficàcia de l'autonomia catalana, de la Generalitat, el nivell d'incidència en la realitat social catalana és molt més considerable del que a vegades es diu aquí o del que vostè deia abans. Només li vull repetir una cosa que he dit moltes vegades però que no s'ha interromput: que la corrua —i ho dic amb simpatia i amb efecte, i ens agrada molt que així sigui, primera perquè podem ajudar i, segona, perquè demostra el que ara vaig a dir—, la corrua de les altres Comunitats que vénen un dia i un altre i un altre a veure com fem les coses, com es resolen, i que miren d'aplicar-les en la seva Comunitat, és una corrua que no s'acaba, que continua incrementant-se malgrat el temps que passa, i això és, això també ja és una garantia, això ja és un senyal que realment la nostra autonomia funciona.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Bueno vol fer ús del dret de rèplica?

El Sr. BUENO: Seré molt breu, senyor President, en compensació del temps que m'ha donat abans.

No m'ha contradit, l'Honorable President Pujol; no m'ha contradit el que és el projecte de l'Institut del Foment de l'Exportació, la qual cosa fa suposar que pensa portar-lo endavant. De televisió, de TV3, no m'ha contestat tampoc, senyor Pujol, no m'ha contestat. Miri, tenim pocs diners, en tenim pocs, de diners, els hem d'administrar amb molt de compte, i, com deia en Pla, «l'autonomia, que ens surti barateta». I a mi em fa la sensació que en el moment que a TV3 no estem portant el control que sens dubte s'hauria de portar, ens podem trobar amb el cas de no saber, al final de la història, quin paquet pot quedar amb TV3. Que no ens passi com a la televisió nacional, que han hagut de passar quasi vint anys per saber que no s'havia pagat la quota salarial de la Seguretat Social.

Respecte als pressupostos, li haig de dir una cosa, senyor President. Miri, de vegades —i vostè no pot fer-ho—, de vegades confonem un balanç amb un pressupost, i jo vull creure que tots els qui som aquí sabem interpretar la diferència. Si les altres autonomies han pogut fer el seu pressupost —que no és el seu balanç—, crec que nosaltres, amb una certa voluntat, hauríem pogut fer el mateix que ells; primer, perquè tenim tanta o més capacitat i, segon, perquè tenim més experiència. Per tant, ens hauria agradat que s'hagués recollit la possibilitat d'aquest pressupost amb les esmenes que haguessin vingut com a conseqüència de les diferències amb les xifres a rebre de l'Administració central.

No m'ha dit res, tampoc, senyor President, respecte a la presó Model. És un tema que aquest estiu hem patit tots, i crec que ha arribat l'hora d'agafar el brau per les banyes. Crec, de veritat, que hem de prendre una posició seriosa en aquest punt. No podem estar que saltin per les finestres, no podem estar que els matin dins de la presó, no podem estar que, a més del greu problema d'estar dins, no tinguin la seguretat, ells i els familiars, que poden sortir vius en el moment que s'hagi clos la seva pena.

I, respecte a la policia autonòmica, nosaltres desitgem tant com vostè i més que hi hagi els cossos necessaris, però, també —no ho oblidem—, no es tracta únicament, senyor President, de fer content en el que la gent demana, es tracta de fer possible el que podem fer possible i no altra cosa, perquè, si estem únicament atenent al que demanen, li asseguro que ni amb la Fà-

brica de Moneda i Timbre tindríem suficient per a atendre totes les peticions. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, a mi no em sembla haver dit ahir que anàvem a fer un Institut de comerç exterior. Ho vaig dir? Em sembla que no. No, no ho he dit, no ho vaig dir. No ho vaig dir. Per tant, no ho vaig dir... Ah, els diaris? Escoltin, els diaris són una altra cosa, però vostès van sentir aquí el President de la Generalitat, que és el que compta, perdonin. *(Rialles.)* És clar, és el que compta, de cara a aquest debat. No els dic que no ho fem un dia, eh? Però, en tot cas, així com jo ahir vaig dir que amb la clàusula cautelar —atenció— del problema dels diners, doncs, vaig dir tota una sèrie de coses, aquesta no la vaig dir. A la millor un dia ho fem. Nosaltres, fins ara, l'únic que hem mirat de fer aquí és, fins ara, un servei d'assessorament i promoció d'exportació, que hem fet col·laborant amb les Cambres de Comerç, perquè del que es tracta no és pas de duplicar les Cambres de Comerç, que són les que millor ho poden fer —i en això estic absolutament d'acord—, o bé les associacions d'exportadors. Nosaltres, dins de les nostres possibilitats, el que hem fet ha estat ajudar les Cambres i ajudar les associacions d'exportadors. Si amb el temps farem això, doncs, no em voldria ara comprometre a dir que no, però, en tot cas, que quedi clar que ahir i ara mateix no dic pas que, necessàriament, ho hàgim de fer.

Respecte a l'autonomia barateta, això ho devia dir en Pla, però ara ho diu en Borrell. Aquesta és la frase d'en Borrell. *(Rialles.)* L'autonomia, barateta. Miri, jo crec que no és aquest el criteri. Nosaltres hem de vigilar que no se'ns escapin les coses, que no ens desbordin, que les coses no es facin bé, etcètera. Però, a part d'això, el que hem de fer, sobretot, és que l'autonomia sigui eficaç i que, a més, sigui la que ha de ser. Barata? Cara? La que ha de ser, la que ens diu l'Estatut i la que, d'altra banda, nosaltres necessitem per tirar el país endavant. El que ha de ser, això sí, és seriosa, és continguda, és controlada i, per tant, dins d'aquesta línia, no pot ser, econòmicament parlant, alegre, però, barateta, no. Barateta, amb tot el que això comporta la paraula «barateta», ja li dic jo que no. Ha de ser eficaç, ha de ser continguda i ha de costar el que ha de costar, ni un duro més; simplement això.

Finalment, vostè em torna a parlar de la presó. Jo sento molt no portar, dintre d'aquest sobre, no hi porto les dades sobre com ha evolucionat la presó des de fa set mesos, no fa quatre anys. Les transferències en matèria penitenciària varen ser efectives a partir del dia 20 de febrer. Bé, i li puc dir una cosa —ja les hi faré arribar, no les tinc ara aquí—, que, és clar, cada vegada que passa un drama a la presó, cada vegada que hi ha un assassinat, cada vegada que hi ha una fuga, com és lògic, doncs, hi ha una gran excitació periodística, de l'opinió pública, de tots nosaltres... Lògic, però si és que es pot parlar en aquest llenguatge una mica antipàtic, li he de dir que l'estadística —llenguatge antipàtic, d'acord, però de tota manera és potser el que hem d'utilitzar en aquest cas— dels incidents, de les morts, dels suïcidis, de les fugues que hi va haver durant l'any 83, comparada amb la dels que hi ha hagut durant el mateix període del 84, juga a favor —repeteix que això em resulta una mica antipàtic de dir-ho—, juga a favor del 84. Per eficàcia del Departament? Per sort? Pel que sigui? No ho sé, però

juga a favor del 84. I, a més, el que sí que és cert —i això no és casualitat ni és sort— és que el Departament, d'ençà que hi va haver el traspàs, està fent obres, està fent coses, està incrementant les mesures de seguretat, però això requereix temps, perquè, escolti, el problema de la Model ve de lluny. Fa molts i molts anys que sentim a parlar del problema de la Model, i, evidentment, no se'ns pot demanar que nosaltres el resolguem en sis mesos. De tota manera, s'hi treballa i, òbviament, vostè té raó, és un dels problemes que una societat ha de resoldre perquè sigui una societat tal com cal que sigui.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Bueno? No. Prosseguint, doncs, amb el torn d'intervencions, prego l'Il·lustre portaveu del Grup Socialista al Parlament de Catalunya que faci ús de la paraula. El senyor Obiols.

El Sr. OBIOLS: Permeti, Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, abans d'iniciar la meua intervenció, una petita confidència. Pujo a aquesta tribuna amb un estat d'ànim molt més tranquil que en el debat d'investidura, per raons que em semblen òbvies. En aquell moment potser aparentava estar tranquil, però la veritat és que no ho estava gaire. I no ho estava gaire perquè mitja hora abans de començar el debat jo vaig llegir el diari, i hi vaig llegir una entrevista al President d'aquesta Cambra, una entrevista en la qual una periodista de Barcelona li preguntava si és que ell temia que es produïssin agressions físiques contra els Diputats socialistes després del debat d'investidura. I la resposta que jo vaig llegir —ben cert, rectificada l'endemà—, però la que vaig llegir jo en aquell moment, deia: «crec que no es produiran si no és que els Diputats socialistes donin peu que es produeixin, aquestes agressions físiques». Naturalment, llegir això mitja hora abans de pujar a una tribuna per participar en un debat és realment un element de condicionament antidemocràtic tan brutal que jo no volia deixar perdre l'ocasió, avui, quan s'han asserenat els ànims, quan les coses han tornat una mica a mare, de deixar constància, en el *Diari de Sessions* d'aquesta Cambra que considerem intolerable no sols el que es va dir sinó el que va passar aquell dia.

Jo pujo també a aquesta tribuna tranquil, avui, aquí, perquè vaig sentir dir al senyor Pujol, ahir, que convenia respectar les lleis, entre elles, senyor Pujol, el Codi Penal, que impedeix que a les mateixes portes d'un Parlament es produeixi una manifestació i que militants d'un servei d'ordre d'un partit —en aquest cas, del Partit que està en el Govern de la Generalitat— entrin amb el seu braçalet pels passadissos del Parlament.

Volia dir això —i tracto de dir-ho amb el to més contingut i més, fins i tot, cordial possible, perquè sé que les circumstàncies no eren unes circumstàncies normals, perquè sé que els problemes de tots plegats són problemes greus, i que això pot explicar moltes coses—, però, en tot cas, penso que hem de fer tots un gran esforç per mantenir la dignitat d'aquest Parlament, una tònica de total llibertat d'expressió de tots els parlamentaris i una tònica també de convivència i de cordialitat entre nosaltres.

Voldria dir, tot seguit, que, com és la meua obligació, jo vaig escoltar amb una enorme atenció tant el discurs d'ahir del senyor President com el debat que s'ha produït fins ara en aquesta Cambra. El discurs del senyor President s'ha dit que havia estat un discurs caracteritzat per la seva longitud. Diria

també caracteritzat per la seva obesitat, i no perquè tingués molt de pes, sinó perquè era un discurs tan gras, tan flonjo que no se sabia massa per on agafar-lo. En tot cas, si hagués estat no un discurs del President de la Generalitat sinó del president d'una banca, o d'una societat anònima, jo penso que els assistents —en aquest cas, els consellers o accionistes— haurien pogut dir que era un discurs molt acceptable, amb idees que expressaven les opinions del president de la banca o de la societat anònima en qüestió, que explicava també com actuava la competència, però que no explicava en absolut què havia fet, què feia i què pensava fer aquest president d'una banca o d'una societat anònima.

I em sembla que amb la mateixa legitimitat amb què els accionistes o els consellers d'una societat d'aquest tipus haurien pogut recriminar la manca de concreció, també nosaltres, parlamentaris de Catalunya, podem recriminar-li, al senyor Pujol, que ahir ens exposés opinions molt respectables, originals en alguns casos, en altres, potser no tan originals —els ho dic amb tota franquesa—, perquè una de les coses que em va sobtar ahir del discurs del senyor Pujol era de dir que ara sembla que el cap del Govern francès, Laurent Fabius, ve a les meves posicions, al que jo ja havia dit de sempre. Jo invito qualsevol periodista interessat sobre aquestes qüestions que llegeixi amb atenció el discurs del senyor Pujol d'ahir en aquesta Cambra i el discurs que fa una setmana va pronunciar el senyor Laurent Fabius a l'Assemblea Nacional Francesa, per veure qui és qui copia a qui, senyor Pujol.

En tot cas, hi insisteixo, nosaltres teníem no sols la legitimitat sinó també el deure de demanar-li concrecions sobre l'abast concret de la seva política i dels seus propòsits al davant del Consell Executiu de la Generalitat. I de la mateixa manera que afirmo que calia exigir això, dono resposta, d'entrada, amb un tarannà ben poc polític, d'altra banda, a quins són els meus propòsits d'avui aquí, en aquesta tribuna, al que és el que jo tractaré d'obtenir de la meua intervenció en aquesta tribuna. Tractaré d'obtenir, en primer lloc, un aclariment sobre alguns aspectes, però no massa, perquè penso que l'interessant és que en aquest Parlament, i precisament en aquesta línia de potenciació i de pedagogia política que el Parlament de Catalunya ha de realitzar, es verifiquin, de la manera més ràpida possible, grans debats monogràfics on puguem abordar seriosament els aspectes cabdals de la política del Consell Executiu, no en un debat d'aquesta naturalesa.

Per tant, primer objectiu: aconseguir que, d'una manera immediata, i que, al llarg de les setmanes, aquest Parlament abordi clarament les grans qüestions de la política de govern de Catalunya, en el camp de la política de treball i de la política social, en el camp de la sanitat, en el camp de l'educació, en el camp de la política econòmica industrial, en el camp de les grans opcions que cal realitzar i que no tenen ja espera ni demora en el terreny de la política territorial.

Tot això, ho hem de discutir en profunditat, seriosament en aquest Parlament, i hem d'exigir que en aquest Parlament el Consell Executiu, els seus Consellers i el President expliquin clarament què han fet, què fan i què pensen fer en tots i cada un d'aquests terrenys. Perquè, és clar, una altra cosa que a mi m'ha sobtat —millor dit, no m'ha sobtat, perquè ja començo a estar-hi acostumat, senyor Pujol—..., perquè jo he estat mestre i he fet classes, des de la universitat fins a xicots i xico-

tes molt petits, i jo tinc l'experiència a les escoles de nens petits, d'una tipologia d'un nen o d'una nena que sempre diu: «mestre —o bé, en el cas de les senyoretes—, senyoreta, els nens em peguen». «Bé, d'acord, els nens et peguen, però tu has d'estudiar, eh? Has de treballar i has de treure bones notes; que els nens et peguin no és l'excusa per tapar-ho tot, eh?». I aquí hi ha clarament, senyor President —a mi m'ho sembla—, una forma d'escapar d'unes responsabilitats de gestió pròpia, que és dir: «senyoreta, els nens em peguen.»

Jo no estic negant en aquests moments que això sigui cert en moltes ocasions, que l'Estat espanyol és històricament centralista i encara ho és, que l'existència d'un govern d'un color o d'un altre no elimina el caràcter centralista d'unes estructures estatals, que les resistències i les inèrcies d'aquest Estat són, bàsicament, centralistes i antiautonòmiques; que hi ha, per tant, a tots els nivells, des del funcionari perdut per un racó del Ministeri fins a qualsevol Calviño, actituds de resistència enfront d'un procés d'autoafirmació de l'autogovern de Catalunya i de la seva pròpia personalitat nacional. Però això no pot ser l'expedient fàcil per conquerir i per guanyar un ressort de simpatia entre l'opinió pública tractant d'aconseguir el ressort de solidaritat immediata, de dir: «és veritat, ens estan perjudicant», etcètera, i per tal de silenciar tot el que es fa i es deixa de fer quan es tenen a les pròpies mans ressorts veritablement importants de competències.

Jo podria parlar ara, aquí, del que és el nostre balanç més enllà de les agressions centralistes, el que es podia haver fet aquí i no s'ha fet en el camp de la sanitat, per exemple, o en el camp de l'ensenyament. Crec que és important que debatem en profunditat aquestes coses en el curs de propers debats monogràfics. Jo podria dir que tant en el camp de la sanitat com en el camp de l'ensenyament s'ha malbaratat una ocasió preciosa, que és l'ocasió de capitalitzar, utilitzar com a palanca, com a ressort el que existia en això, en allò que vostès ara diuen tan sovint la «societat civil», i que ho utilitzen amb tanta abundància, em sembla que és el senyor Rigol qui va llançar el mot i els ha agradat. La societat civil fa les autopistes; jo em pensava que havia estat Bankunió i la banca estrangera i els avals de l'Estat; no, és la societat civil catalana. La societat civil fa el Liceu, des de l'any 1840; bé, societat civil, la gran burgesia de Barcelona! va fer el «Gran Teatro del Liceo».

Siguem precisos en els conceptes perquè només sobre la base de conceptes precisos es pot fer una política clara. En tot cas, és evident que, l'any 75, l'any 76, tant en el camp de la sanitat, senyor Laporte, com en el camp de l'ensenyament, senyor Guitart, hi havia dins la societat civil —i, en aquest cas, crec que sí que es pot utilitzar correctament l'expressió— una voluntat, una capacitat, unes alternatives enormes per tirar endavant una política de reforma i de millorament de la situació. I el nostre balanç d'avui, em sembla que és coincident per part de molts altres sectors, és que això s'ha malbaratat, i s'ha malbaratat perquè en el Govern de la Generalitat hi ha hagut unes forces polítiques que no han tingut una opció clara del que calia fer.

En el camp concret de la sanitat, d'una manera per a mi molt clara, la manca d'orientació, la manca de política, la manca de directrius ha generat dèficit, i un dèficit tan notable com el que hi ha en el camp de la sanitat, i recordo en aquest moment que hi ha un acord de la legislatura anterior de crear una comissió

del Parlament per analitzar el dèficit de la Conselleria de Sanitat, que alguns diuen de 20.000 milions, d'altres, d'altres xifres, i tornarem a proposar que en aquesta Legislatura es torni a fer.

El dèficit, senyor Laporte i senyor Pujol, es genera com a conseqüència de no tenir una política clara. Perquè aleshores, en un camp tan difícil com és el de la política de salut, que és una política que ha de respondre i ha de planificar en funció de les necessitats de salut dels ciutadans, si no es fa així, sobre la base d'un pla, d'unes directrius polítiques ben determinades s'està a l'albir de les pressions dels grups de pressió —valgui la redundància i excusin-me—, i és el que ha succeït. I vostès saben perfectament que és així, durant aquests anys, i s'ha generat d'aquesta manera un dèficit extraordinàriament greu que es podia haver estalviat. I aquí penso que tampoc —com en moltes altres ocasions— l'explicació, l'explicació amb majúscula, la primera de les raons és el que ha passat amb Madrid, amb les valoracions, les transferències i els traspassos. L'explicació amb majúscula, la primera de les raons és el que s'ha fet a la plaça de Sant Jaume o el que s'ha deixat de fer a la plaça de Sant Jaume.

Podria parlar també de la situació en l'ensenyament. Em sembla que ha estat l'amic Antoni Gutiérrez Díaz que ho ha suscitat.

Sí, nosaltres també des de l'oposició rebem constantment visites i queixes de gent que ens vénen a dir els seus petits i els seus grans drames. I podria parlar de construccions escolars que han començat el curs en zones perilloses a Terrassa, d'escoles a Sant Feliu de Guíxols que han començat sense mobles, d'obres inacabades de Rubí i a Santa Coloma de Gramenet. Podria parlar d'aules habilitades a molts llocs. Podria parlar de trasllats a última hora de nens d'una escola a una altra a l'Hospitalet. Podria parlar de manca de mestres de català a molts llocs també. Podria parlar de terrenys oferts per un ajuntament o un altre, on s'ha promès la construcció d'una escola per l'any 80 o l'any 81 i es diu ara que no seran construïdes fins l'any 85. Podria parlar fins i tot de nens de l'escola pública repartits en escoles privades per manca d'espai i tractats, en general, com els pobres, que s'han d'acollir perquè, pobres, no tenen escola pública al seu abast. I també aquí crec que, realment, la causa fonamental d'aquest panorama és el que s'ha fet i el que s'ha deixat de fer des de la plaça de Sant Jaume, des del Consell Executiu de la Generalitat.

Podria parlar d'altres temes. Podria parlar de la Policia Autònoma, per exemple, o dels temes de seguretat ciutadana, que preocupen tant la gent. Nosaltres vam participar i vam votar a favor de la Llei de creació de la Policia Autònoma i també a favor de la Llei de coordinació de les policies locals en aquest Parlament. Però, nogensmenys, nosaltres hem de denunciar ben clarament que, també amb l'excusa d'altres preteses discussions i enfrontaments amb Madrid i el senyor Ministre de l'Interior i etcètera, etcètera, aquí, el tema fonamental és la manca de política, de directrius clares i d'actuació. En parlarrem, senyor Alavedra, en ocasió d'un debat monogràfic sobre el tema en aquest Parlament, si vostè està disposat a aquest debat. En tot cas, vull dir-li, només a títol merament indicatiu, que el mateix Reglament de la Policia Autònoma està per fer —la qual cosa des d'un punt de vista d'estricte sentit comú sembla que hauria de ser la primera de les coses a fer—; que no

existeix un reglament nou posat al dia i basat en criteris de cos civil i de seriositat per a la Policia Autònoma, malgrat que els seus membres ho reclamen; que no s'ha fet un projecte coherent per a la coordinació de les policies locals, malgrat que la Llei de coordinació de policies locals és de l'any 83 i que fins al juliol del 84 no s'ha constituït la comissió de coordinació i, pràcticament, no s'ha fet res, i que el tema bàsic de la interrelació, del diàleg en els diversos nivells de l'Administració o les institucions que tenen responsabilitat sobre temes de la seguretat pública, de la seguretat ciutadana, ha topat d'una manera permanent amb actituds receloses de principis de jerarquització del Govern de la Generalitat. Valgui, com a exemple, un tema tan important com el rebuig durant un període de temps prolongat a integrar-se a la Comissió de Seguretat de l'Ajuntament de Barcelona, que prepara, com vostès saben, estudis i un pla de seguretat seriós per a Barcelona.

Podria parlar també del que és la situació del punt de vista del diàleg amb les forces socials a Catalunya. Podria dir-los, per als qui no ho saben, que les dues centrals sindicals majoritàries de Catalunya, Comissions Obreres i Unió General de Treballadors de Catalunya, van subscriure fa uns mesos uns acords, que són acords que cal llegir amb atenció, en relació amb la política social, econòmica a fer a Catalunya, en relació amb el tema greu, el tema dramàtic de l'atur. Bé, que dues centrals sindicals majoritàries es posin d'acord a fer unes propostes sembla quelcom de molt seriós. En tot cas, nosaltres ens ho hem pres seriosament. El qui no sembla haver-s'ho pres massa seriosament és el senyor Pujol, perquè, el senyor President, en el discurs d'ahir, va parlar de moltes categories socials, pràcticament no se'n va deixar cap, perquè si té un mèrit el senyor Pujol és que la preocupació de cultivar la clientela la té en permanència. Va parlar molt dels empresaris, de la petita i mitjana empresa —nosaltres també en parlem—, però i els oblidats del discurs del senyor Pujol? Els que són la majoria numèrica d'aquesta població? Els que es guanyen la vida amb l'esforç del seu treball o volen guanyar-se la vida amb l'esforç del seu treball? Els treballadors de Catalunya, no van ser esmentats ni una sola vegada en la intervenció de dues hores i escaig del senyor Pujol ahir. És veritablement «frapant».

Doncs bé, aquests treballadors, o, millor dit, les dues organitzacions sindicals que majoritàriament representen els treballadors de Catalunya van adreçar-se al senyor Pujol per dir-li: «Senyor President, volem entregar-li aquests acords als quals nosaltres hem arribat, volem proposar-li que es posi en funcionament d'una manera immediata el Consell de Treball de la Generalitat, volem discutir amb vostè una sèrie de punts sobre la situació industrial, econòmica, social a Catalunya; sobre els problemes de reconversió, sobre l'impuls que el Govern de Catalunya ha de donar al cooperativisme i a les societats anònimes laborals, sobre els temes de formació professional.» I el senyor President de la Generalitat, no sé si directament o per boca d'algun secretari, o d'alguna secretària, els ha respost, a Comissions Obreres i a la Unió General de Treballadors de Catalunya: «Ens veurem d'aquí a tres mesos.» És a dir, ens veurem el mes de novembre.

Jo no dubto, senyor Pujol, que deu vostè tenir problemes molt importants al cap. Però, en tot cas, tenir mitja hora per poder rebre els representants de la Unió General de Treballadors de Catalunya i de Comissions Obreres seria un gest de

bona voluntat, seria un gest de saviesa política, seria un gest que contribuiria a aquest objectiu fonamental que no hem de deixar perdre de vista, que és l'objectiu de potenciar la idea de l'autogovern, la idea de la Generalitat entre tots els sectors socials, totes les classes socials de Catalunya. Perquè, és clar, diran —amb tota la raó, jo comparteixo aquesta idea— que l'autogovern de Catalunya no és una bona Administració de la sanitat o de l'educació, o que la Policia Autònoma funcioni bé; és quelcom més, és un autogovern polític. Però si aquestes coses funcionen malament, tard o d'hora s'acabarà sabent, eh? Tard o d'hora l'opinió pública de Catalunya s'adonarà de quina és aquesta realitat, de quines són aquestes mancances, de quins són aquests comportaments que han tractat de desviar l'atenció en relació amb els problemes veritables d'una gestió que no és eficaç.

I, des d'aquest punt de vista, des del criteri dels socialistes, la confrontació és una confrontació clara entre dues opcions: o l'opció de la fugida endavant, que s'expressa amb aquesta idea del nacionalisme globalitzador, de la recerca de problemes, de l'exculpació permanent, dels defectes propis sobre la base de l'acusació als altres... La nostra posició és tota la contrària, és la posició no d'un nacionalisme globalitzador que s'empara de la Generalitat, sinó la concepció d'una Generalitat plural, respectuosa amb totes les opinions, amb totes les posicions, tolerant envers una Catalunya plural que té posicions diverses però que està unida en una personalitat nacional pròpia i amb una voluntat d'autogovern polític propi.

Jo voldria abordar també en la meua intervenció, força breu —perquè el senyor Pujol d'handicaps en el discurs d'ahir, però, és clar, l'handicap, aquí el tenim els que només podem parlar mitja hora, davant d'un President que va tenir tot el temps que va voler: dues hores i mitja, per formular les seves opinions..., però jo no voldria deixar passar algunes de les posicions que va formular el senyor Pujol a l'entorn de tres temes que em semblen veritablement interessants.

Primer, el tema de la crisi. El senyor Pujol ens ha dit que la sortida del túnel serà l'any 1990 —si no ho recordo malament. Ha caigut, amb això, en un dels vicis més terribles dels governants europeus, que van anunciant des de fa dotze anys l'any que sortirà la situació econòmica de la crisi, no? Això, entre altres coses, li ha costat el govern a Giscard, a França. En tot cas, no sé en quins criteris es basa el senyor Pujol per dir que sortirem de la crisi l'any 1990. A mi em fa l'efecte que cada vegada més caldria abordar un altre llenguatge. El 1990. Trobar un llenguatge, que ens trobem no tant en una situació de crisi com en una situació de transició; que les dades polítiques, econòmiques, socials, culturals, estan sotmeses a un profund procés de canvi a Catalunya com en totes les societats occidentals, i que això no tindrà una sortida del túnel precisa. Que mai no tornarem a la situació en la qual estàvem quan va començar aquest procés de crisi o de transició, i que nosaltres, que tot Govern responsable, ha d'abordar aquesta situació tenint en compte que la realitat econòmica evoluciona a través de la interrelació de moltes iniciatives i accions diverses, que cada una és fruit d'un agent econòmic diferenciat; que el futur és, per tant, el resultat final, el resultat global, d'aquest conjunt de decisions individuals; que no es pot, per tant, definir a priori un esquema maximalista de futur, però sí que, en canvi, es pot incidir, s'ha d'incidir, des d'un poder democràtic per

induir a l'obtenció d'uns determinats objectius de benestar, de qualitat de vida, d'igualtat, de correcció d'injustícies, de correcció de desigualtats, de desequilibris, per optimitzar al màxim l'evolució i la capacitat d'adaptació enfront d'aquests canvis, enfront d'aquesta transició.

I, aquí, jo faria un diganòstic també optimista: Catalunya, fonamentalment industrial, amb un tipus d'indústria bastant diversificada, amb predomini de sectors tradicionals, però també amb una empenta empresarial i professional important, pot, i va fent realitat aquest procés d'adequació. Però ens enfrontem, en aquest cas també, concretament, a la manca de sintonia real entre el que es fa —per utilitzar la terminologia emprada ahir pel senyor Pujol— entre la societat política, la institució de l'autogovern i la mateixa societat.

La utilització a fons de totes les competències de l'autonomia, més interès i participació de la Generalitat en tots els plantejaments i decisions de política econòmica general a nivell de l'Estat, malgrat dificultats —que hi són i que evidentment es produiran—, però aquesta voluntat, l'orientació europea de la política catalana i de la política espanyola, un esforç mancomunat, una aliança entre l'autogovern i la mateixa societat, en aquest cas els agents socials, empresarials i sindicals. Tot això són coses que es podien haver fet durant aquests anys, i que no s'han fet.

Voldria, en segon lloc, comentar també aquesta valoració general del procés negociador o del sistema de finançament de les autonomies, que va exposar amb extensió el senyor Pujol ahir.

Des del nostre punt de vista, tot, des de l'any 1984, en aquest camp de la relació entre la Generalitat i el Govern central, s'ha caracteritzat més per raons d'oportunitat política immediata, que no pas per consideracions de rigor tècnic i plantejaments a mitjà i llarg termini. Els acords del 82, els acords del gener i febrer del 84, per raons ben diverses i amb resultats també contraris, són, per a nosaltres, una mostra de com interessos partidistes immediats poden conduir a sacrificar objectius a llarg i mitjà termini. En el cas dels acords del gener i del febrer de 84, per tal de regularitzar la situació financera de la Generalitat, s'ha acceptat, o es va acceptar, una reducció molt apreciable que hipotecava el futur financer de la Generalitat.

En aquest terreny, necessitem sens dubte que es clarifiqui la situació. La posició dels socialistes catalans és clara i inequívoca: nosaltres creiem en la necessitat d'una revisió; nosaltres pensem que la consolidació de l'autonomia política exigeix l'existència d'una plena autonomia financera, reconeguda, d'altra banda, per la Constitució i per l'Estatut, i cal, per tant, avançar en l'establiment d'un sistema de finançament basat en principis d'autonomia, d'automatisme, de suficiència, i, en aquest sentit, per assolir aquest propòsit a mitjà termini, creiem que les finances de la Generalitat, com, d'altra banda, les de les altres Comunitats Autònomes, amb autèntica vocació d'autonomia política, no poden continuar vinculades a l'actualització anual del cost efectiu dels serveis que foren transferits en un moment determinat.

Per què? Per la incertesa que això suposa, per la crispació política que això origina i perquè és una desvirtuació del fonament mateix de l'autonomia política. Posició que expresseu en nom del Partit dels Socialistes de Catalunya. Cal, en aquest terreny —i estem disposats a col·laborar tècnicament i política-

ment en aquesta tasca—, dissenyar un model de finançament que pugui ser viable a mitjà termini. Aquest sistema, al nostre entendre, ha de comptar —quan s'aprovi— amb l'acceptació i el suport de les parts implicades. I això exigeix un procés d'elaboració, de diàleg, de negociació, en el qual les parts implicades abdiquin de fer-ne una bandera partidista, una bandera política. Anar veritablement a trobar un marc, no que solucioni el problema perquè el problema no se solucionarà mai —el problema de la negociació financera de l'Estat central i de l'autogovern català mai no quedarà plenament solucionat perquè hi ha interessos contraposats—, però sí que, almenys, estableixi un marc de negociació que impedeixi aquesta confrontació surrealista i permanent en la qual la discussió d'un percentatge sembla que acaba finalment per ensorrar les pròpies essències del país. Un cop acordat aquest sistema, aplicar-lo i respectar-lo. Jo, en aquest sentit —hi insisteixo—, nosaltres estem disposats a oferir la nostra col·laboració tècnica i política, i la nostra capacitat, gran o petita, de convenciment en el diàleg, en la negociació, per avançar cap a una solució positiva d'aquests afers.

Tenim posicions pròpies, les hem expressades, les hem expressades públicament. Per a nosaltres, la solució passaria per un mecanisme de finançament que es basés en tres grans línies: d'una banda, l'atribució a la Generalitat del rendiment de figures tributàries potents, en termes recaptatoris; de l'altra, l'establiment d'un fons d'anivellament dels ingressos corrents que garanteixin la solidaritat efectiva dels diferents territoris de l'Estat, superant els defectes de l'actual Fons de Compensació Interterritorial, i, en tercer lloc, un impuls de programes específics de desenvolupament regional, en el sentit econòmic del terme. Però, en tot cas, estem disposats, sense prejudicis, a aportar les nostres capacitats tècniques i polítiques per discutir això. No ens plauria la fórmula que ha estat proposada pel senyor President: «El Consell Executiu farà una proposta.» Creiem que seria molt més raonable, molt més democràtic, molt més seriós, des del punt de vista de rigor tècnic, que fos el conjunt de les forces polítiques amb representació parlamentària les que discutissin prèviament les diverses alternatives, possibilitats i iniciatives possibles en aquest terreny.

En tot cas, per acabar, voldria referir-me al tercer aspecte que va atreure la meua atenció en la intervenció inicial d'ahir del President Pujol: la valoració de quina és la situació de la societat catalana d'avui, aquesta famosa societat civil. I no em voldria referir a una valoració de la temperatura de la societat civil catalana; si té una mica de febre, unes dècimes o està per sota de la temperatura habitual, perquè a mi em sembla que no ens pertoca als polítics, és la mateixa societat civil plural la que s'ha de manifestar en aquest terreny. Des de la perspectiva política, crec que a nosaltres ens pertoca una altra cosa: la relació entre societat política i societat civil, i, més concretament, la relació entre Generalitat i societat civil catalana.

I voldria, des d'aquest punt de vista, fixar l'atenció sobre un fet que ha atret l'atenció de molta gent a Catalunya, la gent que segueix aquests temes: la composició del Consell Assessor de Cultura, proposada pel senyor Rigol. El senyor Rigol, des que va proposar aquell Consell Assessor de Cultura, on va tenir la gosadia d'introduir socialistes i fins i tot comunistes, està en estat de levitació dins de la societat catalana, jo no sé si de canonització o de beatificació, però, en tot cas, sembla que levita un parell de pams pel damunt del conjunt, de la resta de membres

del Consell Executiu de la Generalitat, des de la visió que té la gent que segueix aquests temes. I, a mi —com diuen els castellans— «no me duelen prendas»; vull dir que a mi em sembla molt bé el que ha fet el senyor Rigol, com em sembla molt bé el discurs que va fer en una ciutat, que un alcalde convergent va definir una vegada com la capital de la Catalunya catalana, aquest estiu passat, que és un discurs que jo aplaudeixo al cent per cent, perquè és un discurs que sembla escrit per un socialista (*rialles*).

I sí que això no és per centrar-me en l'anècdota, sinó per posar un paradigma del que és un estil i del que és un altre estil, que és l'estil dominant. Per contraposar, amb la millor de les intencions, i sense cap voluntat de generar-li problemes al senyor Rigol, al qual jo aprecio i estimo degudament, però sí assenyalar que l'estil que ha colpit i que ha il·lusionat, és un estil distint del que ha fet el Consell Executiu de Convergència i Unió durant els quatre darrers anys. I, aquí, jo no sé si perquè el senyor Rigol va fer aquest discurs en aquesta capital de la Catalunya catalana o per la composició del Consell Assessor, cada cop que penso en el senyor Rigol, em ve a la memòria el títol d'una novel·la d'en Miguel Llor, que es deia «Laura a la ciutat dels sants», i quan penso amb el senyor Rigol i el comparo amb el conjunt del Consell Executiu de la Generalitat, penso en «Laura a la ciutat dels sants».

Seriosament, les dues idees que s'han avançat, que són dues idees generalitzables en el conjunt de la política a fer des del Consell Executiu de la Generalitat, entesa la idea que ningú no té el monopoli de la nació, o que ningú no té el monopoli de la Generalitat, o que ningú no té el monopoli del catalanisme, i la voluntat de col·laboració franca i lleial entre les institucions, penso que són dues idees, se les hagi inventat qui se les hagi inventat —jo també tinc a vegades aquesta síndrome del senyor Gutiérrez Díaz, de dir: «home, però si això ho vaig dir jo fa sis mesos, o fa sis anys», però en tot cas, no és aquest el tema—, s'ho hagi inventat qui s'ho hagi inventat, són dues bones idees. Pensin-s'hi, senyors del Consell Executiu, són dues bones idees per avançar en la construcció nacional del nostre país, en l'enfortiment del nostre autogovern i en el manteniment d'una tònica de tolerància i de bona entesa entre tots els catalans, en aquesta confrontació que serà la confrontació del proper període de la nostra història contemporània, la confrontació entre dues visions de Catalunya, la visió patrimonialista del nacionalisme globalitzador i la versió pluralista, tolerant i constructiva de les esquerres, de la gent de progrés d'aquest país.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable senyor President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors Diputats, senyor President, en la meua resposta m'adaptaré —fins a un cert punt, però m'hi adaptaré— una mica a la mateixa cronologia amb la qual el senyor Obiols ha estat exposant els seus arguments.

Bé, a nosaltres sempre se'ns acusa de victimistes, no?: «Aquests sempre es fan les víctimes...» Però, veuran, la LOAPA la van fer vostès, o no? La van fer vostès. I, de fet, la LOAPA era la destrucció de l'autonomia, que es va salvar a nivell de Tribunal Constitucional. I tot el temps que vam estar dient

que la LOAPA era una agressió contra Catalunya, vostès van estar dient que ens fèiem la víctima.

I el problema del finançament de les autonomies és un problema la responsabilitat principal del qual, en termes generals —després anirem en els termes concrets, perquè també la tenen—, la tenen vostès, que és tot això que estem criticant i que, fins i tot, després de molt criticar-ho, algunes vegades, per esperit de solidaritat, havíem votat —però que consti que vam votar contra la LOFCA; la LOFCA, demanem que s'apliqui, i hi vam votar en contra—, però aquesta Llei, que ara tothom diu que és aberrant —començant pel Ministre de la Quadra— i que diu que no pot continuar —començant pel Secretari d'Estat d'Economia—, i tot això..., aquesta Llei també la van fer vostès.

I això de dir: «això, paguin-ho amb efecte financer» i «ara us traurem l'efecte financer», que sembla el joc dels disbarats, però que és la pura realitat, això ho han fet vostès. I això que l'autonomia és un subsistema, és una frase d'un representant de vostès que ningú, encara, no ha desautoritzat. I això de la «legalidad viable» és una frase d'un representant molt il·lustre de vostès.

I el que ha estat explicat de TV3, això és una cosa que està en la responsabilitat de vostès i, concretament, no tant del PSC com del senyor Felipe González i del senyor Alfonso Guerra, que són els responsables d'aquest tema.

I el problema de com s'ha hagut de fer la reconversió a Catalunya, que s'ha hagut de fer una reconversió salvatge, és un problema en el qual hi deu haver moltes responsabilitats —i ja vaig dir que el programa de la Generalitat tampoc no havia pogut paliar-ho prou—, però, en darrer terme, la política industrial en aquest nivell està situada a nivell del Ministeri d'Indústria i a nivell del Ministeri d'Hisenda i a nivell de la Presidència del Govern, i a nivell del Govern de l'Estat.

I el problema aquest amb què no ens hi entenem, que han fracturat Catalunya des del punt de vista de la Telefònica, que no vol dir la Telefònica, que vol dir tot el procés informàtic que hi pugui haver al país, és un problema de vostès.

I la política del cistell buit és una política de vostès. Si, després de tot això, hi hem d'afegir, o, abans d'això, tenim l'exigència de plantejar, abans d'això les nostres mateixes falles —falles que són, algunes, pròpies del Govern, d'altres de tota la nostra societat, d'altres, coses que hem acumulat a través de la història, inèxperiències, desentrenaments que tenim acumulats a través de la història, com és lògic que passi a un poble que mai no han tingut la possibilitat d'exercir plenament el seu autogovern, tot això, afegim-ho, i aquestes crítiques han de ser serioses i dures, i vostès m'han sentit a parlar moltes vegades de les misèries de Catalunya i de les nostres falles. Tant com vostès vulguin! Però, de fet, que ens vulguin tapar la boca, parlant-nos, acusant-nos sempre de victimisme, cada vegada que diem: «Escolti, que això és meu!, s'han posat la mà a la butxaca: «Això és meu! Vostè es fa el víctima». No! Aleshores, si vostès han de seguir aquesta línia, nosaltres els hem de dir una cosa que no diem. Hauríem de dir, dic, algun dia, una cosa que no diem. I és que a la millor el Partit Socialista té com a finalitat fer una política de cortina de fum que tapi la política antiautonòmica i anticatalana del Govern socialista de Madrid. Hauríem d'acabar dient això. (*Remor de veus.*) Hauríem d'acabar dient això. Que no hi hàgim d'acabar depèn de

moltes coses; també depèn de vostès.

Segon punt. És, crec jo, un abús dir que jo no em vaig referir —ahir, i, a més, sobretot, referint-me constantment a allò de què havia parlat el dia 29 de maig— al tema dels aturats. Ahir van ser esmentats. I ja vaig dir que no en parlaria d'una manera molt explícita, ahir. Primer, per allò del dia 29, però, sobretot, perquè el tema dels aturats, que el vaig qualificar ahir de tema prioritari, que el vaig qualificar ahir de drama, de drama social, de drama humà i de drama familiar, però vaig dir que, de la mateixa manera que no es parla, moltes vegades, de malaltia sinó de promoció de la salut, jo anava a parlar ahir d'allò que pot fer que, amb el temps, no en tinguem, d'aturats. Perquè, a base de moltes paraules, de molt bones paraules, i a base de moltes promeses i a base, en fi, d'aquest tipus de política molt verbalista i, doncs, de prometre això, però de després no fer-ho, a base d'això no es resol el tema dels aturats. El tema dels aturats es resol rellançant el procés de creixement econòmic; rellançant el procés de creació de riquesa. I jo vaig intentar —més bé o més malament— parlar d'això ahir.

I només vull fer una observació: estic segur, senyor Obiols, que això que la meua secretaria va dir al sindicat que tornessin d'aquí a tres mesos, que no és veritat; n'estic segur. I n'estic tan poc segur que no m'estranyaria gens que jo tingués una cita molt aviat, precisament, amb el sindicat. Però, en tot cas, estic segur que això no és així. I crec que aquestes afirmacions que, evidentment, vostè no pot provar —no les pot provar perquè no és així—, no s'han de fer. Perquè, és clar, aleshores, què passa? Que queda, diu: «En Pujol durant tres mesos no voldrà rebre els sindicats», sense cap prova, sense cap demostració, sense cap testimoni d'això. Una afirmació d'aquesta importància, de fet, d'aquesta gravetat, no es pot fer quan no és veritat. Aquesta és una afirmació que no ho és.

Un altre punt molt breu. Em sembla que dir que, quan jo parlo de la societat civil, parlo del Liceu també és un altre abús. Sí... Jo parlo del Liceu o parlo del Martinenc, on vaig estar ahir a la nit. Parlo de tot. La societat civil catalana va des de l'alta burgesia del país fins als sectors més populars del país. I li puc assegurar, li puc assegurar que, d'aquests sectors més populars del país, el Govern de la Generalitat se n'ha ocupat i se n'ha ocupat molt a fons.

I li vull dir una cosa: si no ens n'haguéssim ocupat, el 29 d'abril hi hauria hagut un altre resultat, perquè nosaltres d'exàmens ja en passem. Jo vaig passar el del 29 de maig, aquí, i vaig passar el del 29 d'abril. Amb el programa dels quatre anys anteriors, que vostè continua criticant, i pot ser que s'equivoqui, si el continua criticant, segons i com. I amb el programa aquell, i amb el programa que ara aplicarem. Aquests exàmens ja els hem passat. En passarem tots els que vulgui, però el fonamental és aquell. I, si nosaltres haguéssim tingut un concepte de societat civil centrat en el Liceu, segur que no guanyem! Segur que no traïem la majoria absoluta! Segur que no traïem el vot que hem tret a Martorell o a Sabadell o a Terrassa, o al Barri del Guinardó, que és on juga el Martinenc! Segur que no.

Respecte al problema de les policies i de la Junta de Seguretat, voldria dir-los el següent. Primera, sobretot, quan es parli de seguretat ciutadana i tot això que preocupa tant la gent, jo li vull recordar que els quatre Governadors civils són del Govern i que són socialistes; que són els que realment tenen, disposen de la policia i disposen de les forces de seguretat. Que consti

que comprenc molt bé les seves dificultats i em semblaria... Simplement, ho he de precisar, però, de tota manera la nostra feina és mirar de col·laborar-hi, que quedi clar. I del que ens queixem és que no trobem la manera de fer-ho, perquè la Junta de Seguretat —vostè ho ha dit— no acaba de funcionar, i és ben cert. Però que quedi clar també que l'obstruccionsisme que no hem trobat mai en un Barrionuevo, l'hem trobat sempre aquí. Ens l'hem trobat sempre aquí i amb els representants de l'Administració central. Un obstruccionsisme sistemàtic. Però, en fi, sobre això tampoc no hi vull insistir massa, perquè la nostra feina, ara, quan s'acabi el debat, és mirar que es reuneixi la Junta de Seguretat en les millors condicions possibles, però davant del Parlament, davant els representants del poble de Catalunya, sí que ho hem de dir, que hi ha un obstruccionsisme sistemàtic per part dels representants de l'Administració central. Sí que ho hem de dir.

De tota manera, ho tornarem a intentar. I, quant al fet que nosaltres ens neguéssim a incorporar-nos, i sembla que ara es podrà arribar a un acord, a la Junta de Seguretat de la ciutat de Barcelona, és que nosaltres entenem que, aquesta Junta de Seguretat, l'ha de presidir l'Alcalde. Nosaltres estem absolutament en contra que aquesta Junta de Seguretat la presideixi el Governador Civil. Què vol dir, aleshores? Que el dia que es faci a Sabadell també hi haurà d'anar el Governador Civil? Que el dia que es faci a Manresa, el dia que es faci a Lleida l'ha de presidir el Governador Civil? No. L'ha de presidir l'Alcalde. Per tant, mentre això no es resolgui en aquest sentit, nosaltres entenem que això és una distorsió del que són els poders locals i del que és —fins i tot, diguem-ho, indirectament— el poder autonòmic, però, sobretot, els poders locals i, per tant, és un plantejament que no hem acceptat.

Pel que fa a la Llei de coordinació de les policies locals —en primer lloc, li vull recordar que és del febrer del 84; febrer del 84. Vostès ja s'imaginin el que vull dir exactament: la campanya electoral va començar un mes després, un mes i mig després; el Govern, el Consell Executiu es va constituir el mes de juny i la primera reunió s'ha fet el mes de juliol. Evidentment, hi ha hagut encara poc temps perquè doni joc, però no dubti, senyor Obiols —en això espero que estarem d'acord—, que aquesta és una llei l'aplicació de la qual volem al més ràpidament possible.

Finalment —no m'allargaré gaire més—, voldria fer referència a dos o tres últims temes que vostè, senyor Obiols, ha tocat. Bé, jo penso que, des del punt de vista d'allò que podríem dir-ne la seva contribució al funcionament de l'autonomia, es pot fer de moltes maneres, però n'hi ha un parell en els quals la seva contribució pot ser molt important. I, naturalment, sense deixar de banda gens ni mica d'altres —i, sobretot, les que vostès creguin més pertinents perquè vostès, naturalment, són els qui decideixen sobre això—, però sí que jo els voldria fer notar que ens hauria agradat una mica més de concreció en la seva intervenció respecte a aquest problema fonamental dels diners. I, en aquest sentit, li vull fer notar que vostès encara hi són a temps, de demostrar que tenen ganes d'ajudar que es resolgui el problema dels diners, perquè en el Congrés de Diputats hi ha una Llei, a la qual Llei hi ha presentada una esmena, la finalitat de la qual és assegurar l'automatisme. Jo estic absolutament d'acord amb vostè: sense automatisme no hi ha autonomia financera. Per tant, salvem l'automatisme; hi som a

temps. Hi ha una esmena presentada —que no van presentar vostès, que no va presentar el PSOE, evidentment— que es pot votar i que persegueix, precisament, assegurar aquest automatisme. Jo li faig avinent perquè això seria una cosa que —per dir-ho així— donaria molta força a la sinceritat de les seves expressions. Quan vostès diuen: «Volem l'automatisme», som-hi! Votem l'automatisme en el Congrés de Diputats. Què perdem? Que vostès, els Diputats del PSC i els Diputats d'altres partits que hi estiguin d'acord, perden? No hi fa res! Però, de fet —no hi fa res... sí que hi fa, naturalment!—, però, vull dir, políticament parlant, és una cosa molt important. Votin, si us plau, aquesta esmena que assegura l'automatisme en el problema financer. Hi són a temps.

Tot això és important que ho facin, perquè, és clar, del tema financer, vostè n'ha parlat així, diguem-ne, com és lògic, una mica defugint el que en podríem dir les rebaves del tema, defugint, diguem-ne, els temes més complicats perquè, naturalment, vostè sap tan bé com jo que tot el problema de dilació —i tornem a allò del victimisme, de qui ens hem de queixar— i, en darrer terme, de retallada, no de 36.000, però sí de 12.000 milions de pessetes, té un responsable, que són vostès: el PSC i el PSOE. Són vostès. Ho són tant que, fins i tot, van presentar una esmena a la totalitat quan es va presentar el Projecte de Llei. Quan es va presentar el Projecte de Llei favorable, és a dir que nosaltres defensàvem més, en el primer semestre del 82, que vostès no van poder calcular que decauria —amb una mica d'obstrucció, que també varen fer, la varen fer—, perquè es dissoldrien les Corts, i vostès van fer una cosa que ha resultat molt imprudent, però que és aquí, que és l'esmena a la totalitat que varen presentar al Projecte de Llei presentat el 28 d'abril de 1982 i que vostès mateixos, el PSC i el PSOE, rebaixaven el percentatge d'1,581 a 1,129. I això són els 26.000 milions.

Vostès en són els responsables, d'això. I ara no em diguin victimista, perquè 26.000 milions no és *calderilla*. I, a més, a més, a més, una altra cosa: són 26.000 milions que, de fet, a qui s'havien d'aplicar —i aquesta era la intenció i, en tot cas, aquí hi havia el Parlament per obligar que fos així— és a la cobertura de tota una sèrie de dèficits que afecten sobretot aquest tipus de població que vostès tenen la pretensió de representar en exclusiva. Bé, 26.000 milions, esmena de vostès. Deixem-ho. Si ho volen, deixem-ho. Però, ara, facin-me el favor de votar l'esmena que introdueix l'automatisme en la nova Llei.

I, aleshores, bé, doncs això haurem recuperat, almenys, i hi podrem entrar. Però depèn de vostès. Depèn de vostès, almenys, el gest polític, i, probablement, depèn de vostès, també, la capacitat d'influència que puguin tenir en el PSOE per fer-los entendre que el tipus de política econòmica autonòmica que estan fent en aquests moments...

Finalment, com a última cosa: Rigol, com a última cosa farem una referència a l'observació que s'ha fet a en Rigol. Bé, a mi m'ha deixat molt espantat, perquè m'ha dit: «Ara, en Rigol practicarà una política diferent». No, perquè potser no guanyariem les eleccions, perquè, escolti, senyor Obiols, nosaltres amb aquella política que vostè troba tan ridícula vàrem guanyar la majoria absoluta, i la majoria absoluta només es té si es té arrel popular —si se'n té més que els adversaris, és clar—, si es té arrel popular, i si es trenquen les barreres socials, lingüístiques, geogràfiques, o, si no, es pot tenir una bona votació, però la majoria absoluta, si no es trenquen totes aquestes barre-

res, no es té. I això no es trenca si no s'ha fet una política al servei de tot el país, si es fa una política exclusiva a favor dels del Liceu, o a favor dels de Lleida només, o a favor dels empresaris, o a favor dels intel·lectuals només, no es guanya, no es té la majoria absoluta. Per tant, ara hem d'anar amb compte per veure si és veritat això que diu vostè que en Rigol fa una política totalment distinta. Però no la fa, no es faci il·lusions que no la fa (*rialles*), perquè, no, no la fa, no la fa perquè, de fet —i això ja ho havia dit abans de les eleccions i ho vaig dir abans que hi hagués el nou nomenament de Conseller—, del que es tracta —i ho vaig dir aquí el dia 29 d'abril, perdó, el 29 de maig—, no es tracta d'una ruptura amb el que hem fet, en absolut, sinó que es tracta d'un nou esforç, d'una cosa que es va estar fent, trobar una manera nova de fer-ho, una cosa que es va estar fent durant tota la legislatura anterior i és estar molt obert al diàleg, en aquest cas, amb tot el món cultural català. En tot cas, el senyor Rigol, l'he nomenat jo, i el senyor Rigol, òbviament, no nomena un Consell ni un sol membre d'un Consell, d'una cosa tan important com és el Consell Assessor de Cultura, sense l'aprovació del President. Per tant, tots els elogis que vostè ha fet me'ls ha fet a mi i jo els hi agraeixo moltíssim. (*Rialles i remor de veus.*)

Bé, res més, jo, de tota manera, senyor Obiols, recullo del seu discurs la referència que vostè ha fet alguns cops en la necessitat que hi havia que parléssim, que dialoguéssim —vostè sap que estem iniciant aquests contactes, aquests diàlegs, aquestes aproximacions. En tot cas, en un debat a vegades passa que la gent, en un moment determinat, fins i tot a vegades sense voler, es fereix, de vegades, doncs, la paraula improvisada no és prou ben embridada, no és prou ben controlada per part de tothom i ara, doncs, comencem quatre anys que seran molt decisius des d'un punt de vista intern nostre i des del punt de vista de la nostra afirmació respecte al conjunt de l'Estat, i jo voldria requerir, com a paraules finals, de tots vostès, precisament, que aquesta actitud que en alguns moments ha aflorat de la necessitat de contacte, de diàleg i de col·laboració.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Obiols farà ús de la paraula.

El Sr. OBIOLS: No calia, Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, cap tipus de rectificació a posteriori de la intervenció del senyor Pujol, en el sentit de dir si ha pronunciat paraules feridores o no; en tot cas, no m'he sentit ferit. Penso que la seva intervenció ha estat una intervenció que haurà estat judicada pels presents en aquest hemicicle i per l'opinió pública, i haurà vist, exactament, què és el que ha donat de si. L'única cosa que realment no ha ferit però sí que m'ha sobtat és que vostè hagi donat a entendre d'una manera molt explícita que jo dic coses que no tenen res a veure amb la realitat. I en el Grup parlamentari Socialista tenim la sort de disposar d'un company que és a la vegada Secretari d'organització de la Unió General de Treballadors de Catalunya. Ell li podrà, al termini d'aquesta sessió, dir ben clarament si és veritat o no és veritat que la seva secretaria va dir, en una sol·licitud formal d'entrevista, que el President no tenia agenda fins al mes de novembre.

I, bé, tornem a estar una i altra vegada en la confrontació entre dues concepcions i dues polítiques. Una política, que és

la política que defensem els Socialistes de Catalunya, que és una política que pot tenir defectes, que nosaltres ja coneixem —aquests defectes—, voldria citar un clàssic en aquest sentit, Ciceró: «bella cosa és conèixer-se els defectes», és una recomanació que m'atreuria a donar-li al senyor Pujol, «bellum est enim una vitia nosse» si no recordo malament (*Rialles*). «És bo conèixer-se els propis defectes». Senyor Pujol, nosaltres ens els coneixem, ens coneixem els defectes d'una opció política que ha apuntat a la col·laboració fraternal i a la coordinació amb els socialistes espanyols, però una política que nosaltres fem que no s'enganya en relació amb la resistència de les mesquineses, de les absurditats de la màquina centralista. No s'enganya, ni ens enganyem nosaltres mateixos ni enganyem l'opinió pública. Nosaltres sabem que això és molt difícil d'aconseguir, però nosaltres sabem que, això, o ho aconsegueixen els socialistes a Espanya o no ho aconsegueix ningú, perquè el que hi ha al fons de les seves paraules, senyor Pujol, i no sols de les seves paraules, sinó de la política que vostè està impulsant, i que està impulsant el Secretari adjunt del seu partit, és la idea que si a Espanya, en comptes de governar el President Felipe González, governés el senyor Fraga Iribarne, les coses anirien millor i que, si tinguessin vostès la sort de governar Espanya amb el senyor Fraga de President i la presència amb coalició amb el govern del Partido Reformista que vostès estan tractant de tirar endavant, aleshores no és que anessin millor, és que ja no hi hauria problemes. Jo, això, no m'ho crec, però això cap català, cap ciutadà, cap ciutadà de Catalunya s'ho creu, senyor Pujol. Vostè explota, amb molta habilitat, les nostres contradiccions, el fet que nosaltres donem suport a un govern de Madrid, explota amb moltes habilitats i en treu profit polític i electoral, però vostè no actua d'una manera nacionalment coherent, d'una manera nacionalment respectable, perquè vostè aprofita aquesta situació per fer constantment el procés d'intenció als Socialistes de Catalunya, car estem tirant endavant una política difícil amb contradiccions i amb defectes, però una política que té l'íntima convicció que és l'única política autonòmica viable que es pot tirar endavant a Espanya en el proper període històric, de la història contemporània del nostre país. I això no ho farà Fraga, ni ho farà el Partido Reformista, ni ho faran els seus homòlegs de la dreta espanyola, senyor Pujol. Els nostres companys socialistes de l'esquerra espanyola poden ser, a vegades, jacobins, poden ser resistents a determinades reivindicacions, poden tenir manca de comprensió del que és la personalitat de Catalunya, però jo prefereixo dialogar i entendre'm amb aquesta gent que no pas amb el senyor Fraga, senyor Pujol, i vostè em sembla que està preferint, almenys aquesta és la visió que se'ns dona en aquesta Cambra. I també aquest disseny de política espanyola que estan tractant de fer, de crear un nou partit de centre-dreta, amb el senyor Garrigues Walker i tota aquesta gent, estan obtant per buscar uns altres interlocutors, uns altres aliats, que jo crec que serien més dolents per a Catalunya que no pas els que busquem nosaltres.

En el fons, vostè no m'ha donat resposta a la meua pregunta. La meua pregunta era de si era vàlida per a la Generalitat aquella citació d'Erasme de Rotterdam quan li preguntaven sobre l'estat de salut d'un famèlic, deia: «el cos és sa, el que està malalt és la bossa». Jo preguntava si el problema de la Generalitat, després d'aquests anys de gestió i de negociació,

amb encerts i amb errors notables, si l'estat és només de bossa malalta o bé també de cos malalt. Jo afirmo, des de l'oposició, que vostès estant parlant de la bossa —i la bossa, efectivament, està malalta i ben malalta—, però estan ocultant a l'opinió pública, s'han perdut ocasions històriques de fer un cos de l'autogovern català que comptés amb la participació de tots, que respectés les posicions de tots i que fos veritablement el cos de tot el poble de Catalunya. La Generalitat de tots. Per això era necessari, durant aquest període —i, malauradament, ja no és possible—, una Generalitat de tots i una Presidència d'unitat. Però avui, en aquesta rèplica, una mica en forma d'exabrupte del senyor Pujol hem tingut la millor de les demostracions que aquí, a Catalunya, no hi ha avui un President de tots, sinó un President de partit i un President que practica, d'una manera massa apassionada, des del nostre punt de vista, una actitud d'hostilitat envers els socialistes.

Els socialistes no som quatre persones, som —segons es miri, una consulta electoral o una altra— un milió d'homes i dones de Catalunya, donem confiança a una determinada opció. Un President de la Generalitat no pot tenir aquest llenguatge, ni aquests silencis, perquè jo he alludit, en l'inici de la meua intervenció, que vaig ser agredit —no sé si m'han entès vostès—, però jo vaig ser agredit físicament i oralment a les mateixes portes d'aquest Parlament, vaig rebre manifestacions de simpatia pràcticament de tots els Diputats d'aquesta Cambra, del senyor President de la Generalitat, no, eh? Li ho voldria recordar.

Bé, ara surti amb el seu sobre i expliqui'ns els polisportius i els vidres de les finestres de les escoles, no?, però els problemes romanen, i, a més, li haig de dir que, el sobre, no me'l creuré, no me'l creuré perquè tinc a les meves mans el *Butlletí Oficial de la Generalitat*, perdó, el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, amb data del 25 de setembre, d'ahir mateix, i hi ha una pregunta d'un Diputat socialista sobre un tema d'aquests que té vostè al sobre: «què ha passat —per exemple— amb un acord entre la Generalitat i la Diputació de Girona sobre un pla de reestructuracions per a l'any 83?». És l'any passat. I la resposta del Conseller —que és una resposta verídica, i d'aquí que hi hagi una actitud de respecte i de cordialitat envers gent que diu, realment, les coses tal com són, perquè solament coneixent les coses tal com són podem avançar—, diu: «efectivament, el Departament preveu per a l'any 1983 vint-i-set intervencions per valor de 77.818.530 pessetes —es detalla la relació de les intervencions que estaven previstes per a l'any 83—, i, a continuació, es diu: «de les vint-i-set intervencions que corresponien al Departament de Cultura cinc, hi insisteixo, ho repeteixo, de les vint-i-set, cinc s'han dut a terme». Per tant, les despeses han pujat a vint-i-tres milions de pessetes. Si la relació entre el que diu vostè que es fa i el que es fa veritablement és aquesta relació de menys d'u a cinc, que es verifica en aquesta resposta de la Conselleria de Cultura a una pregunta d'un Diputat socialista, la mida del seu sobre, senyor Pujol, queda automàticament reduït a una cinquena part.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable President de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: No trauré el sobre perquè no cal, entre altres coses perquè això del sobre és el meu fort, i jo prefereixo lluitar no tant en un camp que m'és

tan favorable com el de les realitzacions de les coses concretes que es fan, que s'han fet, que es fan i que es faran.

Molt breument, a mi em sembla una mica de cortina de fum, aquesta intervenció del senyor Obiols, perquè parla que volem pactar amb AP. Això ho sento a dir sempre, sempre ho sento a dir, a cada campanya electoral sento a dir: «aquests pactaran amb AP», i encara no hi hem pactat mai. Nosaltres, nosaltres farem el que nosaltres entenem que s'ha de fer i, fins ara, més aviat després, ens critiquen que anem massa a la nostra, diuen, que crec que també fem totes les obertures possibles però, de fet, la veritat és que totes aquestes coses sempre se'ns diuen, sobretot quan vénen campanyes electorals —veig que ara que no h'hi ha, també—, doncs, són coses que després en la realitat mai no han estat un fet.

Jo només voldria fer notar —únicament, i és això l'únic que vull dir— el següent: el senyor Obiols diu que els únics que poden dur a terme una política autonòmica, en fi, que valgui la pena i que vagi bé en l'Estat espanyol són els socialistes. Doncs, escolti: malament rai, malament rai, perquè, si la política autonòmica és el que estan fent actualment i ells són els únics que la poden fer millor, perdoni'm: molt malament, perquè, realment, en aquests moments la política autonòmica del Govern central és una política —autonòmicament parlant— absolutament regressiva i molt incoherent en molts aspectes.

Malgrat això, malgrat això, quina és l'obligació del Govern de la Generalitat? L'obligació del Govern de la Generalitat, certament, és negociar tant com pugui, amb qui? Amb el Govern, amb el Govern central. I jo vull recordar a la Cambra que de les ofertes que ha fet el Govern central, el seu President, concretament, per dialogar, a vegades directament ell, a vegades a través dels seus Ministres, nosaltres hem mirat d'agafar-nos a totes. Nosaltres sempre hem dit: «Parlem d'això, negociem d'allò, que si la Llei d'aigües, que si la Llei de bases de sanitat, que si la Llei de la funció pública, que si la Llei d'administració local», nosaltres sempre hem comparegut, i hem estat l'única força política, i la Generalitat, com a institució, ha estat l'única institució autonòmica, com a tal, que ha comparegut sempre; rarament hi ha comparegut AP, algun cop hi ha aparegut el Partit Nacionalista Basc, algun cop hi deu haver aparegut el Govern basc; nosaltres, tant la Generalitat com les forces polítiques que ens donen suport, hi hem comparegut sempre.

Per tant, aquest és el nostre esperit. El que passa és que en aquest debat de vegades hem de dir les coses pel seu nom i hem de dir que hi ha coses que no podem acceptar. Que ens diguin: és que hi ha un funcionari... No, no, no hi ha un funcionari, hi ha una responsabilitat última, i aquest senyor és el que ho ha d'arreglar.

Però, de tota manera, no voldríem nosaltres que el debat s'acabés, almenys per part nostra, amb els socialistes concretament, amb un to en el qual el fet de la discrepància fos el que marqués més, perquè nosaltres, amb totes les forces polítiques catalanes i amb el Govern, la nostra obligació, el nostre intent serà d'entendre'ns al màxim possible.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Obiols té la paraula.

El Sr. OBIOLS: Col·laboració, senyor Pujol, senyor President, tota la que vulgui, per enfortir la Generalitat, per enfortir l'autogovern, tota, amb discrepàncies i amb problemes, amb

visions diferents, amb una política d'oposició seriosa aquí: és la nostra obligació i la nostra responsabilitat. Que és que hem de venir aquí a fer discursos de flors i violes? Dient que tot va bé en el millor dels móns, quan sabem —i els nostres electors saben— que les coses no són així? Ara, aquesta oposició dura —i vostè no s'ha d'enfadar perquè tinguem aquesta oposició—, no és absolutament contradictòria amb el fet que col·laborem. De fet, hem fet tot el que hem pogut.

Vam tenir una petita batalla en aquest Parlament, que va ser penosa per a la majoria, pel que fa referència al Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Vam haver de ser les forces de l'oposició que vam plantejar la necessitat que, des de la majoria i des del Govern, es tingués una actitud d'una mínima generositat, amb la participació de tots els poders polítics. Hem reeixit en això, és un bon èxit de la nostra política. Hem fracassat en una altra cosa.

Som avui presents, els socialistes, a les Comissions Mixtes, i es dona la situació, absolutament anormal i paradoxal, que en són fora dos partits que hi eren durant la legislatura anterior: el PSUC, d'una banda. Bé, el PSUC està a l'oposició, però, i Esquerra Republicana, que està al Govern? És que no és possible trobar una fórmula perquè Esquerra Republicana, que està al Govern, estigui també a la Comissió Mixta de Traspassos o a la Comissió Mixta de Valoracions? És que això és una actitud generosa, institucional, oberta, per part del President i del Govern de la Generalitat? Jo, francament, no sé on sóc quan es plantegen aquests temes. Però em fa l'efecte que aquest tarannà de desconfiança o de tancament es produeix una mica a tots els nivells, a tots els nivells.

Li voldria recordar al senyor Pujol una vella discussió que encara tenim pendent del debat d'investidura, sobre la situació de la premsa en català, per exemple, i també aquí em sembla que hi ha una actitud d'una reticència absurda. I aprofito per cridar l'atenció sobre la necessitat que la premsa en català —almenys per primera vegada al cap de quatre anys o cinc— comenci a tenir un mínim de bon tractament institucional. Ara que vostès parlen tant de la societat civil catalana, recordaran que hi va haver, en la societat civil catalana, un procés admirable en el qual uns milers de catalans van subscriure comptes de participació i subscripcions per fer un diari que havia de ser un diari de tots els catalans, i el seu partit ha fet una política, des de la societat i des de la pròpia Generalitat, que ha tendit a l'apropiació d'aquest diari, siguem clars. És un diari que avui els catalans i els catalanistes no podem llegir, tots. I bé, una actitud seriosa i responsable per part d'un Govern que vol practicar de fer el que vostè diu de paraula hauria de fer una política que tractés de restituir el caràcter plural d'expressió i de diàleg d'un catalanisme ampli i plural que ha de tenir aquest diari. Per cert, em sembla que el President del Consell d'Administració és vostè, senyor Subirà, Portaveu de Convergència i Unió al Parlament de Catalunya, no? En tot cas, vostè també té l'ocasió de col·laborar, si és que hi ha veritablement un gir d'actituds per part del Govern de la Generalitat. En tot cas, es tracta, simplement, de transformar un diari de partit en un diari de tots els catalans.

I jo podria citar molts altres casos, però em fa l'efecte que, citant-ne aquest, en certa forma posem una mica el paradigma o l'exemple d'on porten les coses quan es practica una determinada política, dita de nacionalisme globalitzador. En el cas d'a-

quest diari, porta d'una venda o una difusió, l'any 1977 —segons dades de l'OJD—, de 50.591 exemplars a una difusió, l'any 83, de 38.600 exemplars, dels quals uns quants milers —que el senyor Guitart ens podria aclarir— són pagats pel Departament d'Ensenyament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable senyor President vol... No. Doncs, acabant el torn d'intervencions, prego a l'Illustre Portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió que faci ús de la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari és plenament conscient que el protagonisme en un debat d'aquest tipus correspon a l'oposició i al Govern. I, segurament, quan els Grups que donen suport al Govern són majoritaris, encara s'exagera més aquesta situació en la qual, hi insisteixo, el protagonisme correspon a l'oposició i al Govern.

Jo he estat sotmès a dues temptacions provocades per aquest fet. La primera temptació era prescindir d'aquesta intervenció. És perfectament possible: el Reglament del Parlament dóna la possibilitat d'intervenir o de no fer ús d'aquesta possibilitat. Crec que això hauria estat dolent perquè hauria estat assentar un precedent que em sembla que no és favorable. Però, d'altra banda, també podria caure en una altra temptació, que és la temptació d'entrar en el debat, d'entrar en la rèplica amb els altres Grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, i aquesta segona temptació l'haig d'evitar necessàriament, perquè així ho preveu el Reglament del Parlament. Jo no puc —prou que ho desitjaria, però no puc— entrar en rèpliques a algunes de les intervencions que m'han precedit.

Però hi ha hagut una allusió personal, i, molt breument, només donaré dues dades, perquè els senyors Diputats puguin jutjar. En el Consell d'Administració d'aquest diari, que costa molt d'anar tirant endavant, i que vol ser plural, en el Consell d'Administració, juntament amb mi, hi ha militants socialistes, amb carnet, i militants d'Esquerra Republicana. Per mi, ja està passat l'incident, i, per tant, no em referiré més a aquest tema.

Deia, doncs, que podia fer dues coses, o bé una que em semblava un mal precedent, que era renunciar a la intervenció, o una altra, que era antireglamentària, que és entrar en la rèplica amb els altres Grups que m'han precedit. Què fer, doncs? Em sembla que hi ha una cosa útil que puc fer. Hi ha una cosa que pot ser molt útil, que és... Deixin-me retrocedir un moment. És evident que en un debat d'aquest tipus s'aixeca una certa polseguera —és natural, és fruit del debat—, una certa polseguera que té tendència a enfosquir les línies mestres de l'exposició inicial, i a mi m'agradaria aprofitar aquest torn per fer una cosa que podria ser pesada, però, com que la faré molt breu, em sembla que no castigaré les senyores i els senyors Diputats amb aquesta pesadesa. El que faré, el que intentaré de fer és, per tant, ho repeteixo, intentar treure d'aquesta polseguera que es pot haver aixecat al llarg del debat d'avui al matí les línies mestres, l'esquema bàsic del discurs del President. I això pot ser bo no només per a les senyores i els senyors Diputats, sinó que també, segurament, serà bo per al poble de Catalunya, que segurament ens pot seguir en aquest debat.

I és difícil, és difícil fer un breu resum, tal com pretenc fer, d'un discurs ric, complex, important, com el que vam sentir

ahir, i, per tant, faré una cosa que és molt instrumental, si vostès volen, però que em sembla que és el que es pot intentar de fer, que és, simplement, descarnar el discurs i deixar només el dibuix i l'esquema bàsic. Jo crec que això és útil per aquelles raons que deia abans.

Ahir vam sentir, en aquesta Cambra, un discurs important del President de la Generalitat, un discurs valent i clar sobre un conjunt de qüestions que són, indiscutiblement, qüestions clau en el nostre procés cap a la consolidació com a poble. En la intervenció del President trobem, en primer lloc —i fixin-se que el que intentaré serà dibuixar l'esquema del discurs—, hi trobem, en primer lloc, una anàlisi lúcida de l'entorn històric en el qual ens hem de moure: la crisi i el seu final, que, malgrat tot, es comença a albirar. A continuació, amb una presa de posició política i, fins i tot, diria jo, psicològica, el President entra en quina és la nostra realitat com a poble, situat en aquell entorn històric, en aquella circumstància històrica. És a dir: quina és la nostra realitat? Què som i amb què comptem? I això, en una varietat de terrenys, en el terreny econòmic —com ens haurà deixat la crisi, preguntava el President—, en el terreny del teixit social —se n'ha parlat molt després, en el debat, de societat civil, tema molt important— i en l'aspecte nacional. Recordin aquella frase —per a mi crucial, en aquest terreny—: «Catalunya, un sol poble».

D'aquest examen, d'aquest examen del que som, el President en treu —i, per això, jo parlava, ara fa un moment, de presa de posició no solament política sinó també psicològica—, en treu una conclusió dual, una conclusió que té dues cares: primera, tot això és presidit per la precarietat, però, per un altre cantó, també per la constatació que som un poble amb reals possibilitats en tots els ordres, un poble que pot ser ambiciós.

Per tant —continuo la línia del discurs—, quin és el nostre entorn? On som avui? Què som avui? I on volem anar? Següent etapa: On volem anar? I, en aquest punt, el President planteja els grans objectius. Els repetiré, brevíssimament: el de la identitat, el de la convivència, el de la cultura i el civisme, el del progrés material, el del benestar social i el de la modernitat.

Per arribar-hi, amb què comptem? On som i què som? Ja ho hem dit, però quines eines tenim per arribar a l'assoliment d'aquests objectius? En primer lloc, l'Estatut, i el President dedica una llarguíssima, una part important i de vegades densa als temes econòmics, una part important de la seva intervenció a parlar, a analitzar en quin estat es troba aquesta eina, aquest Estatut, que és la nostra eina de treball fonamental. En diversos terrenys també: en el terreny dels traspassos, en el terreny de la pràctica diària de petites erosions, i en el terreny importantíssim del finançament, que —cito textualment— «constitueix un element de gran fragilitat autonòmica, que podria arribar a representar l'asfíxia de la nostra autonomia». Per tant, ha analitzat on som, què som, on volem anar i amb quins instruments comptem per aconseguir-ho.

I, finalment, quines són —i aquesta és la part final del discurs— les grans línies d'actuació que es proposa seguir el Govern de la Generalitat per assolir aquells objectius, aquells reptes, per donar resposta a aquells reptes, a aquells reptes de la modernitat, el benestar, el progrés, la cultura, el civisme, etcètera. I aquestes grans línies d'actuació, dibuixades amb claredat i valentia en el discurs del President, ell les agrupava sota

una sèrie de capítols: els joves, formació i treball; ensenyament, llengües estrangeres, informatització, millor adaptació a les reals necessitats de la societat, recerca, universitat, empresa, administració; foment i estímul de les empreses —i aquí una sèrie de mesures molt clares i numerades: CIDEM, CARIC, zona d'urgent reindustrialització, gasificació del territori català, estalvi energètic, energies complementàries, etcètera.

I formant part també d'aquestes grans línies d'actuació, parlava el President d'obertura cap al món i cap a Europa. En aquest terreny, permetin-me fer un incís meu, del Grup parlamentari, en el sentit de la conveniència per avançar en aquesta línia, que realment Catalunya acabés essent circumscripció electoral, de cara a les eleccions al Parlament europeu. Continuem: modernització de l'Administració, creació de l'Institut d'Estudis Autònoms.

Senyores i senyors Diputats, torno al començament, torno al començament de la meua intervenció: he dibuixat les línies mestres del discurs del President, un discurs valent i clar, amb un esquema lògic de gran coherència, i, sobretot, tocant les greus qüestions que tenim plantejades. Encara que el va precedir en el temps, aquest discurs s'ha de contemplar rellegint el que el Molt Honorable President va pronunciar en la sessió d'investidura, perquè són complementaris. Sé perfectament, senyores i senyors Diputats, que l'obligació de l'oposició és criticar les posicions del Govern i això és bo, perquè és funcional des d'un punt de vista democràtic. Però espero del rigor intel·lectual de les seves senyories que, si més no en el seu fur intern, valoraran la importància del discurs, per la seva claredat i per la seva valentia.

Vist el discurs del President i vist el debat, el que sí que vull manifestar, per acabar, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, és que considerem que les línies d'actuació que el President ha exposat no han estat convincentment rebatudes per l'oposició, i, per tant, els anuncio que les nostres propostes de resolució aniran plenament en la línia d'aquelles posicions i projectes d'actuació.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, amb això, vist que l'Honorable senyor President no pren la paraula, donem per acabat ja el torn d'intervencions i anem a suspendre aquesta sessió, però, abans, permeteu-me que anunciï que es reprendrà a les quatre de la tarda, només —us prego que ho tingueu present— als efectes d'obertura del termini de trenta minuts per presentar propostes de resolució i donar lloc a l'actuació de la Mesa. La sessió, després, es reprendrà a les 18,30 en punt. Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

(La sessió se suspèn a les dues i dos minuts del migdia.)

La sessió es reprèn a mig quart de cinc de la tarda. Presideix el President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-president Primer i Secretari Segon. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Vintró.

Presentació de propostes de resolució

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Com hem dit abans,

aquesta reunió no té més objecte que anunciar que comença el termini dins el qual els Grups han de presentar les propostes de resolució perquè es puguin debatre, i, finalment, ser votades.

Per tant, dono per començat, a les quatre i deu, aquest període que, naturalment, s'acabarà dintre de trenta minuts. Per tant, prego als Diputats aquí assistents i, especialment, als qui tenen una responsabilitat en aquest sentit, que tinguin la bondat de donar-ho per establert, i tinguin present, doncs, la tasca que els incumbeix i, de tota manera, la sessió serà represa a les sis trenta.

Bé, se suspèn la sessió.

(És mig quart de cinc i un minut de la tarda.)

La sessió es reprèn a tres quarts i un minut de set. Presideix el President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i els Lletrats Srs. Vintró, Ferret i Sra. Folchi.

Al banc del Govern seu el President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Es començarà ara la defensa de les resolucions presentades. A conseqüència del sorteig, s'ha establert l'ordre següent: primer, les del Grup Socialista; després, les del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya; després, les del Grup parlamentari de Convergència i Unió; després, les del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana; després, les del Grup Popular, i, finalment, una Proposta conjunta del Partit Socialista i del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Aquesta darrera representa la no admissió a tràmit, com espero que els Grups presentants hi estaran d'acord, de dues propostes de cadascun dels dos Grups en particular, perquè era una reiteració. Per tant, si sembla que no hi ha dificultat amb això, anirem a procedir a la defensa de les proposicions del Grup Socialista.

Els prego que tinguin present que el torn és de deu minuts per a la defensa i de deu minuts per al torn en contra.

Prego que se sigui molt estricte —m'agradaria molt ser generós, però ja saben els nostres col·legues que això no és possible—, car ens haurem d'atendre rigorosament als deu minuts que el Reglament atorga a aquesta funció.

Per tant, prego a l'Illustre senyor Diputat socialista encarregat de la defensa de les seves propostes que faci ús de la paraula.

(El Sr. Ribó demana per parlar i el M. H. Sr. President li dona la paraula.)

El Sr. RIBÓ: El nostre Grup demanaria que es comencés aquest torn de defensa i d'informació sobre les resolucions quan tots els Diputats i les Diputades de la Cambra disposessin del text de les resolucions, cosa que em sembla que no és ara, que no succeeix en aquests moments, per poder explicar amb major informació i detall cadascuna de les resolucions.

El Sr. PRESIDENT: Em penso que això està a punt de ser un fet. Si mentrestant fos possible de començar a defensar-ho, guanyaríem temps, però si, realment, la Cambra creu que no pot tirar endavant sense haver tingut aquestes còpies a la seva disposició, naturalment, aquesta Presidència acceptaria aquest

criteri. Però, em creuria que, precisament per això, perquè necessitem fer una gran economia de temps, seria possible de començar amb la defensa de les propostes. Si no hi ha cap dificultat, començaríem la defensa pel costat del Grup Socialista.

L'Illustre Diputat senyor Armet...

El Sr. ARMET: Sí, President. Una d'ordre. És a dir, jo crec que és bo seguir la tradició d'aquesta Cambra de disposar de les resolucions per part de tots els Diputats. No obstant això, nosaltres estariem disposats a començar fent una pedagogia explicativa, llegint, per tant, cadascuna de les resolucions i obviant aquest tema. Ara, no obstant això, des d'aquest punt de vista, pregaria... No puc parlar de la proverbial generositat perquè a vostè encara no se li pot dir, encara, però si vostè vol optar per la línia de permetre que el Diputat Socialista expliqui pedagògicament, donant-li una major amplitud de temps..., o, si no, esperem tots els Diputats les propostes corresponents. *(El Sr. Subirà demana per parlar.)*

El Sr. PRESIDENT: El Senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, això portaria a una situació en la qual seria difícil fer respectar els terminis de deu minuts i, per tant, el nostre Grup opina que és millor esperar que es reparteixin les resolucions.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn per uns minuts la sessió.

(El Sr. Fernández demana per parlar i el M. H. Sr. President li dóna la paraula.)

El Sr. FERNÁNDEZ: Senyor President, nosaltres demanem que es pugui defensar el grup de propostes de resolució de cada Grup per dos Diputats, sempre respectant, evidentment, el temps màxim de deu minuts per Grup.

El Sr. PRESIDENT: No crec que hi hagi cap inconvenient en això, però, evidentment, en total, el nombre de minuts ha de ser de deu.

Bé, se suspèn la sessió per uns minuts. *(Pausa.)* Prego a les il·lustres senyores i als senyors Diputats que no es moguin del seus escons i reprendrem de seguida la sessió.

(Són tres quarts i cinc minuts de set. La sessió es reprèn a tres quarts i nou minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Bé, l'Honorable senyor Diputat, senyor Armet, té la paraula per defensar les propostes del Grup Socialista.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, vull agrair al senyor President la correcció i l'encert amb què ha dut aquest petit problema que s'ha creat a l'inici d'aquesta represa de sessió.

El Grup Socialista ha presentat sis propostes de resolució. La voluntat política del Grup Socialista és presentar aquelles propostes de resolució que signifiquin un impuls positiu per a l'autogovern de Catalunya. Per tant, aquestes propostes de resolució s'inscriuen, no en la voluntat legítima de crítica política que calia fer després d'aquest debat, sinó en la voluntat més sincera i profunda d'endegar el procés del nostre aprofundiment d'autogovern de la manera més correcta possible.

En primer lloc, hi ha una constatació per part del Grup Socialista, en la seva primera resolució, que diu que «s'ha produït una clara insuficiència en el diàleg i la negociació per part del Consell Executiu envers les forces socials». Fa cinc anys que començàvem a parlar d'aquest tema. Fa cinc anys que dèiem que des del Govern de la Generalitat calia instar les forces socials de Catalunya per tal de concertar esforços en comú. Assistí-

rem en aquell moment històric amb sis plans d'ocupació que no reeixiren; assistírem a un diàleg que no es concretà mai en una actitud positiva amb les diferents forces socials; hem assistit a una marginació de les centrals sindicals com a interlocutores de la Generalitat i hem assistit a l'entronització permanent, sistemàtica i deformadora, del concepte «societat civil» com a embolcalladora de tota la realitat social de Catalunya.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres som clarament partidaris que aquest diàleg i aquesta negociació s'aprofundeixi, perquè és una necessitat que té Catalunya. Perquè, Catalunya, la podem concebre com un sistema de valors expressats per un partit polític o la podem concebre com una voluntat d'acord amb els agents d'aquesta Catalunya real que crea i que pateix amb el seu treball.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres defensem la presència dels sectors socials en totes les institucions de Catalunya, i aquí podria llegir totes aquelles institucions que avui no hi estan representades: les centrals sindicals ni les associacions empresarials. Això és greu, perquè institucionalitzar Catalunya no passa per una visió esbiaixada i, per tant, partidista de la seva configuració, sinó que passa per la generositat política i per la incorporació dels sectors socials on calgui.

Es parla de la necessitat de potenciar el Consell de treball; Consell de Treball que només ha tingut com a funció única la que li ha donat el Consell Executiu: discutir el calendari laboral, discutir en el Consell de Treball i amb els bisbes de Catalunya. Gran funció del Consell de Treball! Extraordinària funció. Quina dimensió més important, quan un Consell de Treball podria ser un punt d'encontre per cercar aquells acords positius i creatius per a la societat catalana.

I es parla que es trenqui aquest mutisme per part del President de la Generalitat, que té l'obligació de rebre els agents socials del país, i rebre'ls en els moments culminants, i els moments culminants passen, lògicament, en el moment de l'elaboració dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya. I ens trobarem amb uns pressupostos 84/85 que, novament, estaran elaborats al marge del diàleg i de les possibilitats que oferia una concertació amb els sectors socials de Catalunya.

La segona proposta socialista. La segona proposta socialista fa referència a aquest tema del finançament. Miri, en aquest tema del finançament, cal ser absolutament clars. El tema del finançament autonòmic ha entrat en crisi perquè les lleis que li donaven suport no obeeixen, sens dubte, els principis inspiradors dels qui vàrem crear aquestes lleis. Quan es parla de l'efecte financer —i, sovint, els economistes parlem d'això, dels efectes financers—, és una expressió tan absurda, tan absurda, i ho dic per fer una mica de pedagogia en aquesta Cambra, que significa que en un traspàs valorat l'1 de gener o el 31 de desembre hi ha diferència de nou mil milions de pessetes. Què vol dir? Que el sistema està en crisi i que el sistema cal canviar-lo. Com fer aquest procés polític? Aquest procés polític cal fer-lo des d'una perspectiva d'un Govern de Catalunya que, d'una manera o d'una altra, va reclamant més diners? I quan nosaltres críticàvem els acords del gener del 84 ho fèiem en el sentit que significava regularitzar el passat però hipotecar el futur. I entenem perfectament que el senyor Trias Fargas fes allò que no pot fer mai un socialista: anar de viatge a Centràfrica perquè, d'una manera o d'una altra, es trobava descavalcat, quan passàvem d'un percentatge de l'1,5 a un percentatge del

0,4, és una relació de 3 a 1. I això ho van signar vostès.

I jo els vull dir quina és la nostra posició política en aquest sentit. Posició sincera. Aquest no és un tema de protagonismes, aquest no és un tema —com deia el President de la Generalitat— de dir: «és important de mantenir la bandera encara que perdem». No, no, és un tema a guanyar. I guanyar vol dir ser astut, vol dir ser intel·ligent, vol dir cercar les col·laboracions de les intel·ligències del país, els potencials que ens poden ajudar a dur a terme una política fortament unitària, com és el tema del finançament de les Comunitats Autònomes.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres demanem la creació d'una ponència en el si de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost d'aquest Parlament i que aquesta ponència, amb el suport dels millors tècnics del país, permeti l'endegament d'una política que reflecteixi la força que avui té el Parlament de Catalunya dins la seva pluralitat ideològica i que, amb aquesta força i amb una habilitat negociadora, ens permeti d'endegar un procés positiu.

I, amb això, permetin-me que els faci una petita recomanació. Els polítics, allò dels qui en saben, quan llegeixes memòries de gent diguem-ne significativa, de gent que ha portat vint, trenta anys en la política, saben que hi ha un principi que és fonamental, que és que, quan es negocien diners i la part que reclama —en aquest cas, Catalunya— es troba, per tant, en dificultats, el que es fa és portar-ho amb una gran discreció, perquè els temes de diners es porten amb una gran discreció, de la mateixa manera diguem-ne, que els banquers són aquells homes grisos que ningú coneix. Malament, aquell banquer que és alguna cosa més que banquer. Llavors passa el que passa.

Llavors, què vol dir? Que la gran discreció és fonamental, fonamental. O sigui, allò que fa el senyor Culler, que va informant cada dia, cada dos dies, no funciona, perquè llavors la negociació és dolenta. D'igual manera no s'ha arribat a un acord amb aquell senyor de Madrid que intenta convèncer els altres i diu: «Home, jo estic intentant vestir el sant», i aleshores aquesta filtració, doncs, no surti.

Siguem conscients de la nostra pròpia feblesa en la negociació; siguem intel·ligents en el plantejament d'aquesta, i els socialistes oferim col·laboració institucional total; col·laboració institucional total en el si d'una ponència parlamentària en què estiguin representats tots els Grups d'aquesta Cambra, i, en segon lloc, amb la col·laboració dels millors experts de Catalunya donant suport a aquesta política. Aquesta és la nostra concepció política en relació amb aquest tema. Si us plau, senyor Jaume Camps, que a vostè se'l sent molt, vull dir que, que parlin uns quants de Convergència, no, però és que... És allò, que em molesta el fil conductor, diguem-ne (*Remor de veus.*)

La tercera proposta de resolució fa referència a un tema important per a nosaltres, important per a tota la Cambra, que estic convençut que tindrà el suport de tothom; és un tema vell, que no ha reeixit; sabem les seves dificultats, que és tot el que fa referència a l'ordenació territorial de Catalunya, al seu endegament; la voluntat de fer-ho per una ponència unitària, tal com assenyala el Reglament, i la voluntat també de cridar a la col·laboració els experts de Catalunya en aquesta tasca. Ser capaços de fer polítiques generoses, polítiques que no surten de la reflexió individualitzada d'un grup polític, sinó polítiques

que es llancen amb la generalitat necessària per tal que les decisions que s'adoptin no siguin conjunturals, sinó que serveixin per estructurar el país.

Fixin-se vostès que, quan nosaltres pensem en aquests temes, pensem en els models parlamentaris més reeixits: la Royal Comission anglesa. Quan un país vol estructurar-se seriósament, quan un país vol fer un informe important sobre el tema de finançament, quan vol fer un informe important sobre el tema d'organització territorial —perquè això ha de prefigurar el país durant vint, trenta anys, i no pot ser un aspecte conjuntural que quedi mort i que no correspongui, per tant, a un sentit profund del país—, del que es tracta és de cercar la col·laboració dels millors tècnics del país, dirigits per una iniciativa política que sigui generosa i, per tant, que sigui una iniciativa política al més unitària possible. Aquesta és la voluntat de la nostra tercera proposta de resolució, que esperem que tingui, no pas l'entusiasme de la Cambra, sinó que, com que està plena de sentit comú, creiem que tindrà el reconeixement d'aquesta Cambra.

La quarta proposta de resolució fa referència..., i aquí voldria preguntar al President del Parlament si la proposta que presentem juntament amb el Grup del PSUC, de les dues comissions d'investigació, es presenta ara o es presenta...

El Sr. PRESIDENT: Al final, al final... (*Pausa*). Sí, la presentació és ara, evidentment. La votació, al final.

El Sr. ARMET: Bé, si fos al final, millor per a nosaltres, però si és ara, doncs, és ara.

Els punts quart i cinquè fan referència a la constitució de dues comissions d'investigació. Una és molt senzilla: és reprendre un tema que vàrem deixar a l'anterior legislatura i que té una gran importància. Senyores i senyors Diputats, vostès saben que en el pressupost de la Generalitat de Catalunya, un 40%, aproximadament, són els temes que fan referència a la Seguretat Social. No se'n parla mai, o se'n parla poc, o se'n parla anecdòticament. Sobre aquests temes hi ha el dubte que es produeix un possible dèficit, presumpte —per tant, nosaltres som molt respectuosos amb aquest tema—, de 20.000 milions de pessetes. Aquest tema va quedar penjat a l'anterior legislatura. Creiem que ha de tenir el suport de tota la Cambra perquè és un tema que convé esclarir. Nosaltres anunciem que sobre els temes de sanitat tindrem una ofensiva política lleial, perquè anunciem que ens temem que s'està hipotecant seriosament les possibilitats d'un canvi en profunditat del sistema sanitari a Catalunya. S'ha fet una perpetuació de l'anterior i s'ha portat una política generosa en el tema de concerts amb el sector privat i no hi ha hagut una correlativa millora del conjunt de la sanitat del país. Un altre dia ens hi referirem, però creiem que aquest tema és important perquè, quan hi ha un dubte en aquest Parlament, aquest dubte ha de quedar absolutament aclarit.

La cinquena proposta de resolució fa referència a una altra comissió d'investigació, que és el tema de la premsa escrita en català. Vostès saben que nosaltres hem lluitat en aquest Parlament, en els pressupostos, perquè hi hagués la màxima dotació possible a la premsa escrita totalment i/o parcialment en català. I aquesta idea és important. És a dir, a Catalunya, el plantejament aquell petit i curt de volada que diu: «Ja tenim la xarxa de ràdio! Ja tenim un diari! Ja tenim això, ja...» No, no! A Catalunya fan falta xarxes, realitats plurals, mitjans de comunica-

ció que s'expressen en tota la seva potencialitat, surtin d'on surtin, i la nostra obligació, com a parlamentaris de Catalunya, és donar un impuls, no un suport esbiaixat a aquelles iniciatives que poden agradar més al grup governamental, sinó donar un impuls objectiu a tota realitat que vol reeixir en relació amb la premsa escrita en català.

Des d'aquest punt de vista creiem que aquesta comissió d'investigació ha de ser una comissió d'investigació amb propostes operatives, amb propostes que signifiquin realment un canvi de la tendència que significa que els nivells d'audiència de premsa escrita en català, des que hi ha el Govern de Convergència i Unió, curiosament s'han reduït.

I, a l'últim, una sisena proposta. En això voldríem ser molt taxatius, i voldríem dir molt clarament quina és l'expressió del Parlament. I no mandat, en aquest cas, el Consell Executiu, sinó la valoració que el Parlament de Catalunya fa. Diu el següent: «El Parlament manifesta la seva voluntat que el Govern de l'Estat procedeixi de manera immediata a la plena regulació jurídica de TV3.» Sense palliatius, que ens obligui a tot el Parlament a fer les gestions necessàries per tal de resoldre aquest tema i que puguem situar el tema de la televisió en els seus marcs jurídics perfectament regulats, i puguem, per tant, passar a un tema que és absolutament legítim, que és el control democràtic de la utilització de la televisió pública dependent de la Generalitat de Catalunya. Crec que superar aquesta barreira i aquestes dificultats, aquests malentesos, aquestes iniciatives sovint sorgides de gent poc documentada, amb responsabilitats en mitjans de comunicació a nivell de Madrid, serà molt beneficiós per al control parlamentari que nosaltres podem establir.

Senyores i senyors Diputats, per acabar, vull dir-los que nosaltres, amb aquestes propostes de resolució, el que intentem fer és un impuls positiu a nivell del Parlament. Hem volgut obviar el que seria la crítica frontal a un debat d'orientació que no ens ha dit res sobre el que es vol fer al llarg d'aquest proper any, que no ens ha parlat en cap moment de cap tipus de prioritat, que ens ha parlat novament d'un tema que ens preocupa...

El Sr. PRESIDENT: Honorable senyor Diputat, ha excedit de molt el temps que tenia assignat i, per tant, jo li pregaria que acabés.

El Sr. ARMET: Avui ja puc parlar de la proverbial generositat del President, i, des d'aquest punt de vista, em quedava un pinyol final, però em permetran que no el faci, precisament perquè, és clar, ha estat una mica aquest tall que impedeix aquesta mena de *forcing* amb motiu final.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun il·lustre membre d'aquesta Cambra vol fer ús del dret de rèplica? El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, entenc que les propostes de resolució quarta i cinquena, que han estat defensades, no poden ser objecte d'un altre torn a favor. (Pausa.) D'acord.

Senyor Armet, senyores i senyors Diputats, li estic molt agraït perquè m'ha rejuenit quatre anys. He tingut la sensació d'estar en allò que en les novel·les de ciència-ficció en diuen «el túnel del tiempo». Vostè fa exactament el mateix discurs que feia en començar la passada legislatura. I resulta que les

coses han evolucionat. Miri, ja li ho explicaré al final, després de dir-li la nostra opinió sobre cada una de les resolucions.

Comencem per la primera. Només el començament ens impulsa clarament a votar-hi en contra: «El Parlament de Catalunya constata que es produeix una clara insuficiència de diàleg i de negociació.» No és pas per part del Consell Executiu. El Consell Executiu, el seu President, des de la sessió d'investidura ha ofert el diàleg amb totes les forces polítiques i socials de Catalunya i l'ha intentat dur a terme. Si això no ha estat possible durant aquests mesos d'estiu ha estat, suposo, perquè a alguns dels interlocutors no se'ls trobava. Però la voluntat hi és, i la voluntat hi serà, i, per tant, nosaltres, per aplicar aquesta generositat que va oferir el President en la sessió d'investidura, no necessitem de cap manera que el Parlament ens ho mani en una resolució com a conseqüència del debat de política general. L'ofertament està en peu, els contactes s'han iniciat; s'han iniciat a nivell de moltes Conselleries, i els contactes prosseguiran.

Segona: «El Parlament acorda que en el si de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost s'efectuï un estudi, amb els suports institucionals i tècnics...» Miri, nosaltres hem tingut l'assessorament dels millors tècnics de Catalunya en el tema de les valoracions. Nosaltres votarem favorablement una proposta de resolució d'Esquerra Republicana en què es demana que tots els estudis que hi ha sobre aquest tema es publiquin en forma de llibre blanc, i vostès tenen les resolucions, les tenen tots vostès, i, per tant, podran veure quina és la resolució que nosaltres votarem favorablement en aquest terreny. Ara bé, ens sembla que, amb això, n'hi ha perfectament prou per aclarir aquesta situació i per dur endavant, amb tota la força que calgui, la nostra negociació amb Madrid. D'altra banda, recordi, senyor Armet, que vostès tenen representants a la Comissió de Valoracions i a la Comissió de Traspassos.

Quant a la tercera resolució, proposta de resolució. Bé, aquest tema de l'organització territorial de Catalunya és un dels temes específics en què d'una manera concreta i puntual el President de la Generalitat va oferir la possibilitat de diàleg i l'inici immediat d'aquest diàleg, que, d'altra banda, em consta positivament que s'ha intentat fer i que sembla que es començarà en els propers dies, per tal de fer les consultes oportunes amb tots els grups polítics abans de procedir a la iniciativa sobre aquesta llei, que és molt important, i, precisament pel fet que és molt important, és pel que es va oferir el consens i el diàleg.

I, amb això, torno a referir-me al raonament que feia en la primera de les resolucions proposades per vostès: no necessitem un mandat del Parlament per fer això; el Consell Executiu ha expressat la seva voluntat de fer-ho, i ho està duent a terme. Per tant, no votarem una resolució que faci seva una iniciativa que ja va ser del Consell Executiu.

Llavors vénen aquestes dues famoses comissions d'investigació. Miri, en relació amb la de la Seguretat Social, li he de dir que, evidentment, la Seguretat Social està sotmesa a la intervenció i que en la liquidació dels pressupostos, doncs, es veurà com ha utilitzat els seus recursos, i que hi ha els mecanismes ordinaris per procedir a aquest control. Per tant, nosaltresensem que no cal, que és absolutament disfuncional el nomenament d'aquesta comissió d'investigació, i distorsionador. Això, amb una altra correlació de forces en el Parlament, podria

haver estat una situació oblidada; actualment, hem de procedir pels canals ordinaris i pels canals establerts per les lleis.

Relatiu al tema de la premsa escrita en català, vostè comprendrà que aquest és un tema que a mi em té una especial inclinació. Pensi, pensi que la premsa rep dos tipus de subvencions; millor dit, tres tipus de subvencions: la subvenció a la difusió; la subvenció per al consum de paper —que, de fet no és una subvenció a la premsa, sinó que és una subvenció a les empreses papereres, perquè, naturalment, es tracta de compensar la diferència de preu entre el paper fabricat dintre del país amb el mercat internacional de paper-premsa—; per tant, no és una subvenció a la premsa, és una subvenció a les indústries papereres i, finalment, la premsa escrita totalment o parcialment en català, d'acord amb una llei d'aquest Parlament, té dret a una subvenció que arriba a tres pessetes per exemplar, en el cas del 100% en català i que, llavors, té un escalat decreixent.

Em consta que el Departament de Cultura no abandona aquest tema i que continua estudiant possibilitats de millorar aquestes situacions. Però pensin que això té unes greus, té unes importants —no trivials— conseqüències pressupostàries i que, per tant, no ens podem comprometre que aquest tema, aquest tipus de debat, es porti a terme en el si d'una comissió d'aquest tipus. Això ha de ser, en tot cas, una proposta del Govern a través de la Conselleria de Cultura.

I, finalment, a la sisena no hi faré torn en contra. Hi votarem a favor; ens sembla molt bé. Nosaltres també tenim una resolució, que, naturalment, també ens votarem. Hi ha una resolució d'Esquerra Republicana en el mateix sentit, que també votarem, i, en tot cas, llavors, els serveis del Parlament procediran, com és habitual, si totes tres són aprovades, a fer la refosa pertinent.

Aquesta és la nostra posició, i aquest és el nostre torn en contra respecte a cinc de les sis propostes de resolució fetes pel Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Prego ara a l'il·lustre Diputat encarregat de la defensa de les propostes del Partit Socialista Unificat de Catalunya que faci ús de la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. La primera resolució del Grup del PSUC demana que «el Parlament acordi celebrar un debat sobre política econòmica» i que «el Consell Executiu», per descomptat, «sigui qui iniciï aquest debat amb les seves propostes.» El senyor Subirà em dirà que jo entro al túnel del temps quan recordo que, l'any 80, tres mesos després del primer debat sobre política general, teníem un debat enriquidor, important, sobre política econòmica en el si d'aquest Parlament. Ens estranyaria molt que algun Grup votés en contra de fer aquest debat per conèixer les propostes del Govern pel que fa a la política econòmica. A la resolució nosaltres demanem que s'utilitzin els mecanismes que preveu la Llei de reindustrialització amb un sentit autonomista. L'article 24 d'aquesta Llei, per si alguna de les Diputades o dels Diputats no el coneix, diu: «el Govern central, d'acord amb la Comunitat Autònoma, pot declarar una zona d'urgent reindustrialització.» I quan avui hi ha desenes d'ajuntaments de Catalunya, de forces polítiques i socials —entre elles, en primer lloc, les centrals sindicals—, reclamant la declaració d'una ZUR creiem que seria bo que per la solemnitat, per la importància, per la força necessària en aquest

tema, utilitzant la lletra de la Llei i fent exercici d'ampliació autonomista —com ens convidava el senyor President de la Generalitat ahir—, féssim un debat en el Parlament sobre la ZUR i hi recollíssim totes aquestes aspiracions.

A la tercera resolució nosaltres hem agafat la paraula del President de la Generalitat quan ens ha dit que hi havia un mètode que s'anava elaborant des del Consell Executiu per proposar-lo a la resta de Comunitats Autònomes. Bé, podríem discutir nosaltres sobre aquest mètode de finançament en el Parlament i, com a Parlament, fer ús d'un altre mecanisme que preveu l'Estatut, que és la iniciativa legislativa a les Corts Generals, si s'escau.

La quarta resolució —una de les que particularment miraríem amb més detenció— es refereix als 5.000 milions, vora 5.000, 4.900 i escaig milions de pessetes, que hi havia al Pressupost del 83 per a «ocupació comunitària», senyor President, per lluitar contra l'atur, i que, segons sembla —i voldria que se'ns rectificés des d'aquesta tribuna—, fins ara no se n'ha fet ús, l'any 84, ni se'n pensa fer ús en la resta —i ho veurem, això, quan se'ns presenti la liquidació— de l'exercici pressupostari.

Sí, és veritat que colloquem tant al davant el tema de l'atur. I sabran que tenim molts pocs instruments, un dels quals ens hem dotat és aquest: per què no se'n fa ús? Per això nosaltres demanem la seva aplicació. Se'ns dirà que no hi ha calés, que tenim problemes de finançament. Bé, reben, en primer lloc, els fons d'ocupació comunitària. Si més no, que quedés constància d'aquesta mancança.

A la resolució número 5 i número 6 demanem la participació de les centrals sindicals a institucions que la normativa general de l'Estat i normatives europees tenen previst, com és la Comissió de Preus —cosa que avui encara no succeeix a Catalunya— o com són els instituts per al lleure dels treballadors.

A la resolució número 7 toquem un problema que connecta amb un element que ha estat debatut pels dos oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula. El tema de la generositat, de l'obertura, dels oferiments a totes que forces polítiques, com en deia el senyor Subirà, a participar en un diàleg. Esquerra Republicana de Catalunya i el PSUC —com s'ha dit i tots vostès saben— no formen part de les comissions de traspassos. El President de la Generalitat va oferir aquesta actitud d'obertura i generositat, i, com també se li ha recordat aquest matí, la primera vegada que trobàvem l'organisme corresponent vam haver d'obrir amb una mena de força aquesta actitud quan vam aprofitar un quòrum —això no és túnel del temps, senyor Subirà— que ens permetia d'arribar a aquest organisme. Però considerem que no és un tema de procediments ni de giragonses en els quòrums, sinó de connectar amb les paraules, no amb els fets, fins ara, d'aquesta obertura i d'aquesta generositat.

Si volem reforçar l'autonomia, quin argument hi ha en contra que participin tots els Grups parlamentaris a les comissions de traspassos? I, en aquest sentit, posem una cautela, un número vuit, i és que el Consell Executiu, si més no, ens informi cada tres mesos. En el túnel del temps, senyor Subirà, recordarà que a l'anterior legislatura s'havia d'informar cada mes, i ens informaven cada any i mig. Ara sabem que si posem cada tres mesos, si més no, ens informaran una vegada en

quatre anys, si més no. I que no se'ns digui que ja ens permetrien d'anar d'òidors a una Comissió i de membres a l'altra, perquè volem ser-hi amb plena responsabilitat, com se'ns demana en les paraules del President: «a la defensa de l'autonomia» —i d'això, al PSUC, vostès no n'hi podran retreure ni una sola coma, amb quatre anys d'actuació a l'anterior legislatura—, a la defensa de l'autonomia, amb plena responsabilitat a totes dues Comissions.

A la resolució número 9 nosaltres demanem, senyor Pujol, que vostès no practiquin la «legalidad viable», agafant les seves paraules. Vostè ha dit que hi ha un govern que ha inventat aquest terme i ho practica. Hi ha una llei, una llei que ens obliga, la «Ley de Reforma de la Función Pública», que vostès no compleixen. Per tant, vostès també, quan els convé, fan ús de la «legalidad viable». I és un tema molt clar, del qual no ens hauríem d'amagar: transparència en la nòmina del personal de la Generalitat de Catalunya: publiquin-la, com diu la Llei. Per tant, no els ha de fer cap por aquesta resolució que té la intenció de desfer tot tipus de possibilitats de malentesos en un tema difícil com aquest.

I, a continuació, el punt número 10, que connecta amb la funció pública. Nosaltres plantejem uns criteris: selecció, formació i habilitació, que recordem que Convergència i Unió al seu dia defensava que eren criteris que havia de tenir l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. L'Escola d'Administració Pública de Catalunya pot servir per formar funcionaris per a les Comunitats Econòmiques Europees, per fer seminaris sobre hisendes locals, per fer discussions monogràfiques... Però, en primer lloc, ha de servir per seleccionar, formar i habilitar els funcionaris, també inclosos els de l'administració local. I ens temem que aquest és un tema que el Grup que dona suport al Govern, amb el seu Grup parlamentari a les Corts Generals, hi està renunciant quan s'està elaborant un text tan important com és la Llei de bases de règim local. I, si no, senyor Subirà, al temps; el túnel del temps, en aquest cas, no endarrer, sinó endavant, perquè en tornarem a parlar en aquesta Cambra.

A la resolució número 11 plantejem la necessitat que el Govern compleixi un acord pres, un compromís pres pel mateix Govern, l'any 83, que és el tema de la Llei de construccions escolars.

Igualment, a la resolució número 12 demanem informació general sobre un conjunt de programes d'ensenyament que vostès han anunciat. Per tant, els demanem que ja que passem a l'activitat normal després d'aquest debat, ens informin puntualment a la Comissió corresponent d'aquests programes.

És en aquest sentit, connectant amb la problemàtica de l'ensenyament, que, a la resolució número 13, nosaltres demanem per un programa del qual no va fer esment el President de la Generalitat, ni se'ns va contestar quan li vam plantejar una pregunta concreta: el col·lectiu d'escoles que volen tenir accés a l'escola pública, al CEPEPC, l'accés al qual ja està regulat per llei del Parlament, i que encara motiva manifestacions a la plaça de Sant Jaume perquè el Govern de Convergència i Unió continua incomplint un mandat legislatiu; «legalidad viable», també en aquest cas, senyor Subirà, senyor Pujol, encara que sigui absent.

Jo, senyor President, com una qüestió d'ordre, no veig motiu pel qual el nostre Grup no hauria de poder defensar la re-

solució número 14 i la resolució número 15. De tota manera, acatem la decisió de la Mesa que —ho repetim— no veiem que es pugui basar en cap text reglamentari, i donem per bons els arguments que ha utilitzat el Grup Socialista en la defensa d'aquestes resolucions.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun Diputat vol fer ús del torn en contra? El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, respecte a la primera proposta de resolució, ja s'ha dit que el Consell Executiu de la Generalitat prepararà el seu pla d'actuació econòmica quan hi hagi la planificació estatal feta sobre això. Nosaltres, és obvi que no podem fer un pla a l'aire, sinó que l'hem de fer basat en una realitat, que ens ve determinada en una part molt important per les decisions que sobre aquest tema prengui el Govern central. Per tant, aquesta resolució, la votarem en contra.

Respecte a la resolució número 2, senyor Ribó, nosaltres votarem fins al punt i a part que segueix..., el punt i seguit, millor dit, allà on diu: «...article 24, de l'esmentada legislació.» Fins aquí votarem a favor, i li explicaré la raó. Aquesta primera part és plenament coherent amb una resolució nostra que creiem que està molt ben formulada, que la incorporació d'alguns aspectes d'aquest primer paràgraf no la poden perjudicar en la seva claredat i en la seva precisió —els Serveis del Parlament estem segurs que faran una bona tasca en aquest sentit—; però, en canvi, tot el que ve a continuació no faria res més que embolicar això. Per tant, a favor de les ZUR, però d'acord amb la nostra proposta de resolució.

Respecte a la proposta tercera, nosaltres pensem —aquest tema l'hem comentat ja— que aquí hi ha unes negociacions en funcionament, unes negociacions en marxa; pensem que el Llibre Blanc que demana sobre aquest tema Esquerra Republicana és una petició molt correcta, i que pensem atendre, tal com hem dit abans, i, d'altra banda, hi ha unes previsions reglamentàries, que ens diuen quan el Consell Executiu —article 131 del Reglament— ha d'informar o pot informar en una comissió o presentar una proposta determinada. Per tant, aquí, el que farem, tal com he dit abans, és votar la proposta de confecció d'un Llibre Blanc que ha fet Esquerra Republicana, i no votariem aquest punt tercer de vostès.

Respecte al punt quart, és clar, fixin-s'hi, aquesta és una d'aquelles situacions en les quals això s'ha de resoldre a base de l'efecte financer. I abans, el President, en la seva intervenció d'aquest matí —em sembla recordar-ho—, ha explicat com, amb càrrec a això vam fer ja unes despeses del voltant de 10.000 milions de pessetes per aquest tema. Nosaltres voldríem continuar-ho fent, però, mentre no es resolgui el tema del finançament autonòmic d'una manera clara, no ens veiem en condicions d'agafar compromisos fruit de resolucions aquí; una altra cosa és que, quan es pugui, el Consell Executiu proposi determinades actuacions en aquest sentit a la Llei de Presupostos o quan calgui.

«El Parlament de Catalunya —cinquena— insta el Consell Executiu a articular la participació de centrals sindicals en la Comissió de Preus de Catalunya.» Miri, l'argument que vostè fa servir és que en altres llocs hi són. Doncs a nosaltres ens sembla que, en aquesta Comissió de Preus, els que hi han de ser representats pel cantó dels consumidors són, precisament,

les organitzacions de consumidors, i això és tal com és avui dia i, per tant, no pensem modificar-ho en el sentit que vostès proposen i, per tant, tampoc no votarem aquesta resolució.

Uns comentaris molt similars: vostè ha passat per sobre del punt 6, jo també hi passaré per sobre; per raons molt similars a l'anterior, nosaltres no acceptaríem tampoc la proposta de resolució número 6.

A la 7 vostès demanen que es torni a considerar el tema de les comissions mixtes i de traspassos de valoracions. Estem disposats a fer-ho. El nostre Grup parlamentari farà avinent al Consell Executiu el convenciment que, d'altra banda, em consta que és compartit pel Consell Executiu, d'intentar una nova manera que hi hagi aquesta participació, però serà fruit d'una decisió del mateix Consell Executiu, i no serà fruit d'una resolució que nosaltres votem aquí. Per tant, hi ha un compromís de dialogar sobre això i intentar trobar una solució, un compromís meu i del Consell Executiu que m'ha autoritzat a prendre.

«El Parlament de Catalunya —resolució vuitena— acorda —diu— que el Consell Executiu informi el Parlament cada tres mesos sobre el procés de traspassos i les corresponents valoracions.» Miri, jo vaig ser membre de l'anterior Comissió de Traspassos i recordo que, en algunes ocasions, en més d'una ocasió, es va convocar la Comissió a petició de la part catalana de la Comissió de Traspassos i que, en els casos que algun termini d'aquests d'un mes va passar, va passar per la senzilla raó que ni una part ho demanava ni l'altra tampoc. La iniciativa no es podia prendre per altres raons. Per tant, en això, no hi tenim cap inconvenient, però no creiem que sigui convenient d'agafar una obligació que, d'altra banda, ens sembla massa llarga. Tenim el propòsit d'informar sobre l'avenç o el no-avenç de traspassos i valoracions amb més freqüència de sis mesos. Però, escoltin, això són coses que estan previstes en el Reglament del Parlament, i no hem d'acceptar imposicions fruit d'unes votacions d'una resolució d'un debat de política general.

«El Parlament de Catalunya —diu la novena— insta el Consell Executiu perquè compleixi d'immediat les provisions de la Llei de reforma de la funció pública.» Mirin, d'això, n'hem parlat al llarg del debat amb extensió. Hi ha un calendari que depèn de l'aprovació de la Llei de bases sobre la funció pública a Madrid. Immediatament, amb els terminis, abans que s'esgotin els terminis fixats anteriorment —o promesos—, es presentarà la Llei, i, llavors, es faran tots els aclariments que calgui, d'acord amb la Llei, sobre aquest punt que vostè demana aquí. Per tant, també ens oposarem al punt novè.

El punt desè fa referència a un tema també relacionat amb la funció pública, en el qual la nostra opinió és que la nostra resolució —la nostra resolució— sobre el mateix tema és molt més concreta, molt més clara, molt més específica i molt més operativa. Aquí no hi cap aquella possibilitat, que abans els havia anunciat, de votar-la parcialment. Aquesta, ho sento molt, l'hauré de votar en contra, però, no pateixin, votarem la nostra resolució que em sembla que és millor.

Onze: El Parlament de Catalunya acorda determinades coses i, la dotze, el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu perquè en el termini de tres mesos doni una sèrie d'informacions.

Mirin, l'article 131 del Reglament preveu la forma i la fór-

mula per la qual es poden convocar sessions informatives a les comissions, que pot ser a petició del Conseller, o pot ser a petició de la mateixa Comissió.

Bé, doncs, nosaltres opinem que els mecanismes reglamentaris són perfectament viables, són perfectament utilitzables, i que no cal aquesta espècie, diguem-ne, d'humiliació, no?, de dir: «escolti, doncs, vostès compleixen el Reglament?» No, el Reglament del Parlament nosaltres habitualment el complim, sempre el complim, i, per tant, votarem en contra d'aquestes dues, no perquè tingui cap cosa especial respecte al contingut, sinó perquè són simplement supèrflues.

Tretze: El Parlament de Catalunya acorda determinades coses, en relació amb el procés d'integració de la xarxa de centres públics de diverses escoles privades, concretament el tema del CEPEPC.

Miri, la Llei que vam aprovar en aquest Parlament preveu un determinat procediment, preveu que s'han de complir unes determinades condicions i tinc la seguretat que, quan aquestes condicions, aquest procediment, es compleixen, es procedeix d'acord amb la Llei.

Però també tinguin present una altra cosa; això és d'aquelles coses que tenen també una greu, una important, importantíssima, implicació pressupostària. També són d'aquelles coses que s'haurien de pagar amb l'efecte financer; de manera que no es pensin que en això es pugui ser, diguem-ne, tremendament alegre, sinó que s'ha d'anar amb molta i moltíssima cautela, fins que el tema del finançament autonòmic no estigui resolt.

Vostè, en argumentar sobre el seu dret a fer un torn a favor també respecte a aquelles dues resolucions presentades conjuntament, s'ha oblidat que n'hi ha una altra, de resolució seva, que em sembla que és la catorze en els papers que s'han distribuït darrerament, la qual també li anuncio que votarem parcialment, és a dir, votarem aquella part que va fins a «tercer canal de televisió», punt. Aquestes primeres dues ratlles i mitja crec que les podem votar; són congruents, són bastant coherents amb una resolució nostra, amb una resolució similar d'Esquerra Republicana, i crec que es poden refondre.

Quant a la resta, tinc la sensació que té massa implicacions pressupostàries perquè es pugui votar així. Això és un tema que, en tot cas, hem de debatre en el debat del Pressupost de la Generalitat.

Per tant, a la segona part, no pel seu contingut, sinó pel mètode de finançament i perquè aquí hi ha l'arrel de la qüestió, votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Donarem ara pas a la defensa de les propostes de Convergència i Unió. Prego l'Il·lustre Diputat encarregat d'aquesta defensa que prengui la paraula.

Prèviament, és convenient de comunicar una resolució que ha pres la Mesa en relació amb algunes d'aquestes propostes. El senyor Camp té la paraula.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «La Mesa del Parlament, per tal que les manifestacions expressades en les propostes de resolució 1 i 2 del Grup parlamentari de Convergència i Unió no puguin confondre's amb la tècnica prevista en l'article 133 del Reglament, proposa les correccions tècniques següents: a la proposta de resolució número 1, on diu: "...i reclama del Govern central la tramesa immediata a les Corts Generals d'un projecte de llei...", es proposa: "...i considera necessari que el

Govern central trameti d'immediat a les Corts Generals un projecte de llei".»

I, a la proposta de resolució número 2, on diu: «...urgir al Govern central la presentació immediata a les Corts Generals d'un projecte de llei», es proposa: «...considera urgent que el Govern central presenti d'immediat a les Corts Generals un projecte de llei».

(*El Sr. Ribó demana per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, per a una qüestió d'ordre...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Nosaltres considerem que no es pot acceptar, com a correccions tècniques, que s'hagi corregit al Grup que dona suport al Govern el seu desconeixement del marc estatutari, que és desconèixer els articles de l'Estatut, que indiquen com es vehiculen les demandes al Govern central o a les Corts Generals. Això no és una correcció tècnica, senyor President; això és una correcció política i de caràcter autonòmic.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, jo voldria dir al senyor Ribó que aquesta correcció ha estat acordada per la Mesa per unanimitat, amb participació de tots els sectors d'aquesta Cambra. Per tant, de cap manera és una resolució amb intenció política, sinó simplement per encaixar dintre del que són les normes —conegudes, d'altra banda, per tothom, perquè tothom pot tenir una distracció en un moment d'una resolució que es fa ràpidament—, per deixar-la dintre del que és viable.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, lamentem insistir-hi. Considerem que rectificar una reclamació del Govern central per posar en la resolució una petició que «el Govern central faci seu un projecte de llei i que el trameti a les Corts Generals» no és una correcció tècnica, senyor President, per més unanimitat que hi hagi a la Mesa, i, en aquest sentit, nosaltres, com que considerem que s'ha rectificat un tema d'ignorància —sembla ser— del marc autonòmic i estatutari per part del Grup que ha redactat aquestes resolucions, demanàrem una resolució motivada per escrit de la Mesa sobre aquesta decisió.

El Sr. PRESIDENT: Es comunicarà aquesta resolució motivada, però el debat segueix. En aquest moment, potser caldria suspendre la sessió, abans que vingui aquesta resolució.

Bé, aleshores, doncs, se suspèn per uns pocs minuts. Jo voldria que tinguessin present que no convindria, de cap manera, fer, en aquest sentit, una política que allargués el debat, davant del perill —que veig gairebé segur— d'haver de fer una sessió nocturna o seminocurna.

De manera que se suspèn per uns pocs minuts. Prego els Diputats que no s'allunyin dels seus escons.

(*Són dos quarts i set minuts de vuit. La sessió es reprèn a dos quarts i tres minuts de nou del vespre.*)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El senyor Secretari Primer donarà lectura a la resolució motivada que ha adoptat aquesta Mesa.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «La Mesa del Parlament, en relació amb la petició del Grup parlamentari del PSU que motivà la seva resolució de proposar determinades correccions tècniques a les propostes de resolució 1 i 2 del Grup parlamentari de Convergència i Unió acorda, per majoria:

»Primer: Deixar sense efecte la seva resolució de proposar esmenes tècniques.

»Segon: Admetre a tràmit el text de les propostes de resolu-

ció presentades pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, i ho motiva interpretant que el que disposa l'article 133.1 del Reglament només es refereix a projectes de llei determinats i articulats, però no pas a les peticions genèriques d'iniciatives legislatives indeterminades.»

El Sr. PRESIDENT: En conseqüència, doncs, demano a l'Il·lustre Diputat de Convergència i Unió que faci la presentació i defensa de les seves... (*Pausa.*) Perdó, li prego que tingui en compte que se'ns ha demanat una resolució motivada; l'hem feta, i ara hem de continuar la discussió. (*Pausa.*) Si es tracta d'una qüestió d'ordre exposada molt breument...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Bé, agraïm al senyor President i a la Mesa la resolució motivada per escrit, a la qual teníem dret d'acord amb el Reglament, i volem que consti en acta la nostra discrepància amb aquesta resolució, ja que no estem representats a la Mesa, entre altres motius.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Constarà la discrepància.

(*El Sr. Armet demana per parlar.*) Senyor Armet.

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): La Presidència ha parlat que havia estat una decisió per majoria i el Grup Socialista vol fer constar la seva discrepància.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Ferran Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I VALLEJO: Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. Entenc que aquest espai de temps entre la primera vegada que se m'ha atorgat la paraula i ara no se'm computarà. Amb tot, intentaré de ser prou breu en l'exposició de les nostres resolucions. Les nostres resolucions comencem..., les dues primeres fan referència a qüestions de finançament de la Generalitat de Catalunya, tema que ha estat un dels més àmpliament debatuts en les sessions d'ahir i d'avui. Aleshores, nosaltres, primerament, volem fer constar l'incompliment del Govern central pel que fa a la Disposició Transitòria Primera, punt tercer, de la LOFCA. Aquesta Disposició és aquella que fa referència a la presentació, un mes abans, de les circumstàncies econòmiques que afectaran les diferents autonomies. Això s'ha repetit ja en el Pressupost de l'any 83, en el del 84 i es reproduïx també en el de l'any 85, que encara no ha entrat a la Cambra legislativa del Congrés dels Diputats.

Aquesta constatació, ens fa l'efecte —com altres temes que nosaltres volem destacar— que cal posar-la en evidència perquè és un entrebanc seriós en el bon funcionament de l'Estat de les autonomies i, en concret, de l'autonomia de Catalunya. Al mateix temps, nosaltres creiem que el Govern central ha de trametre amb rapidesa a les Corts Generals un projecte de llei que estableixi un nou sistema de finançament de les Comunitats Autònomes, i demanem que aquest tingui una sèrie de principis que creiem que han estat també admesos per la majoria de Grups quan s'ha tractat d'aquest tema. Així, la garantia jurídica, per aquell tema que ha sortit més d'una vegada de la «legalidad viable»; la suficiència financera, que alguns han anomenat l'autonomia financera; l'automatisme, és a dir, que no sigui motiu d'incertesa anyal, i la solidaritat, que tantes vegades ha tret a rel·luir, però sempre en detriment de Catalunya, quan s'ha posat aquí en evidència que les mancances i les insuficiències per part, tant dels serveis de l'Admi-

nistració de l'Estat com pel fet que existeix un atur elevadíssim superior al de la mitjana de l'Estat, es tinguin presents en aquest tipus de disposicions.

De característiques semblants és la segona resolució, que fa referència al desenvolupament de l'article 15 de la LOFCA i que concreta les compensacions financeres de les Comunitats Autònomes per atendre aquells serveis públics que no assoleixen el nivell mínim, un cop fixat el percentatge de participació.

La tercera resolució que propugnem fa referència a un tema que ja ha estat exposat, en part, per les resolucions d'alguns Grups que ja m'han precedit en l'ús de la paraula i també en altres resolucions que han de venir. És a dir que la preocupació deu ser pràcticament unànime a la Cambra. I és la que fa referència a l'incompliment del Govern central de la Llei de regulació del tercer canal de televisió.

Com vostès deuen saber i recordar, a l'anterior legislatura i a iniciativa d'aquesta Cambra, es va enviar un Projecte de Proposició de Llei al Congrés dels Diputats que va motivar la presentació d'un Projecte de Llei del Govern i que ha donat lloc a aquesta Llei de regulació del tercer canal, que està vigent en tot aquest any 84. Bé, doncs en aquesta Llei hi ha hagut un incompliment constant pel Govern, que afecta —i de quina manera!— la televisió de Catalunya. Nosaltres, a més de constatar aquest incompliment, volem que es prenguin les mesures necessàries per resoldre aquesta situació i aconseguir el compliment de tots i cadascun dels articles d'aquesta Llei. Només a tall d'exemple, recordem que l'article 18 d'aquesta Llei parla del tracte aranzelari fiscal, que la legislació vigent atorga a l'«ente público Radiotelevisión Española», que també sigui el mateix per als tercers canals, i això no s'ha produït.

Hi ha una altra de les nostres resolucions que fan referència a la Llei tantes vegades mencionada aquí de reconversió i reindustrialització. Nosaltres demanem, reclamem, del Govern central, que, d'acord amb el Govern de la Generalitat de Catalunya i amb el que disposa l'article 24, es produeixi l'afectació de les zones i que el motiu de la negociació que s'emprengui es determini. Aquesta també és una resolució molt relacionada amb una anteriorment defensada i que és fruit d'una reivindicació constant i permanent de les zones amb una situació més greu, amb un índex més elevat d'atur i amb més dificultats per a la transformació industrial després de la crisi que afecta Catalunya de quina manera, i nosaltres creiem que aquesta mesura que, a més, és compartida amb altres Grups hauria de ser sobre el plantejament que nosaltres proposem.

Un altre tema en què nosaltres volem instar el Govern de la Generalitat és que tingui una especial cura en el seguiment del Projecte de Llei reguladora de la bases del règim local. En aquesta Llei, com vostès sabran, ens ha creat problemes el fet que s'hagi anat ajornant i retardant la seva aprovació a les Corts Generals, que ens impedeix de legislar a nosaltres sense que hi hagi aprovada aquesta Llei de bases. I una de les preocupacions que queda reflectida en la nostra resolució és perquè la Llei sigui una autèntica Llei de bases i no una Llei d'altres característiques, perquè, si no, aquest Parlament es trobaria amb la impossibilitat de poder legislar perquè estaria ja legislat. Aleshores, nosaltres volem destacar que es tingui especial cura pel que fa a l'organització i competències municipals i provincials

—recordem que aquí afecta el tema de les diputacions, preocupació constant d'aquesta Cambra i preocupació constant de la història del nacionalisme català—, les relacions administratives, les hisendes locals —aquest gravíssim problema de tots conegut i que els estalvio de concretar— i la funció pública local.

Una altra de les resolucions fa referència ja a l'actuació que creiem que ha d'augmentar encara més el Govern de la Generalitat pel que fa a l'estalvi i millor utilització de recursos energètics. D'altra banda, creiem que cal dur a terme la completa introducció del gas natural en el territori de Catalunya. Aquesta mesura significaria posar-nos al dia com els països amb els quals tenim el major interès a vincular-nos, amb la Comunitat Europea, i correspon a l'esperit manifestat d'una voluntat que siguem una comunitat moderna, i una comunitat moderna, entre altres coses, també passa per aquí.

Precisament enllaçant amb això, tenim dues resolucions que fan referència a la Comunitat Europea. Aquestes dues resolucions, una d'elles demana la creació per aquest Ple d'una comissió de seguiment de les relacions entre la Comunitat Europea i Espanya. Aquesta Comissió, com vostès recordaran, ja havia existit en l'anterior legislatura i va permetre que, tant el Govern de la Generalitat com aquest Parlament, tingués informació, d'una banda, de les negociacions des del punt de vista de l'Estat espanyol, i, fins i tot, amb motiu de la invitació que es va rebre de la Comunitat Europea, la comissió va traslladar-se a Brussel·les i va tenir ocasió de sentir també l'altra part de la negociació, la Comunitat. Nosaltres creiem que seria bo que es tornés a constituir aquella Comissió amb característiques semblants, és a dir, una Comissió paritària, i no «peditària» com diu el nostre text per un error mecanogràfic.

La segona de les resolucions referides al tema de la Comunitat Europea fa referència que no simplement ens hem de limitar a seguir aquest procés d'aquestes negociacions sinó que arribarà un moment que, quan aquestes conclouin —en data indefinida, malauradament, perquè les previsions és que les negociacions s'haguessin acabat aquest 30 de setembre, cosa que ja és admesa com a impossible de totes totes, i es fa difícil de determinar la data—, però quan acabin les negociacions es plantejarà el problema de la presència en el Parlament Europeu de representants de l'Estat espanyol. Creiem, creu el nostre Grup, però em fa l'efecte que aquest és un criteri que també comparteixen altres Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, que la identitat col·lectiva de Catalunya, com diu el preàmbul del nostre Estatut, fa que intentem, d'una manera o una altra, que quedi reflectit i que en el moment que s'adopti el criteri electoral es tingui present Catalunya com una circumscripció. Cada Estat pot determinar quins sistemes de circumscripcions adopta...

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Il·lustre senyor Diputat que tingui en compte que està excedint el temps assignat.

El Sr. CAMPS I VALLEJO: Moltes gràcies, senyor President. Acabo, ja passo a la darrera.

La darrera resolució que nosaltres propugnem fa referència a donar suport a la candidatura de la ciutat de Barcelona com a seu dels Jocs Olímpics del 1992. Em fa l'efecte que, després de l'advertiment que he rebut del senyor President, no cal que entri en comentaris i que demani que els membres d'aquesta Cambra donin suport a les nostres resolucions.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun Illustre membre d'aquesta Cambra vol fer ús d'un vot en contra? L'Illustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, en primer lloc, vull agrair la gentilesa del Grup Socialista i del seu Portaveu, Lluís Armet, a l'hora de cedir-nos la possibilitat de fer aquest torn en contra, que, com saben vostès, n'hi ha previst un de sol, i, per no entrar en una cursa d'aixecades de mà, hem decidit d'aquesta manera que nosaltres faríem aquest torn.

A nosaltres se'ns fa molt difícil votar un conjunt de resolucions que proposa el Grup de Convergència i Unió.

La primera d'elles. D'acord, constatem l'incompliment per part del Govern central de la LOFCA. Nosaltres som dels qui ho hem afirmat. Ara bé, el que no podem fer és votar la reclamació al Govern central de la tramesa immediata a les Corts Generals, etcètera.

Senyor Subirà, vostè pren compromisos en nom del Consell Executiu; se suposa, aleshores, que està informat pel Consell Executiu. I sembla que no ha tingut en compte una informació que ha donat el President de la Generalitat, el cap del Govern del Consell Executiu, des d'aquesta tribuna, ahir, que el Govern està preparant un mètode, una proposta, que generosament volen fer per a totes les Comunitats Autònomes, i la volen fer arreu de l'Estat espanyol. Aleshores, si estem tan preparats i hem avançat —i ho celebrem, i ho celebràrem, i per això hem demanat que vingués al Parlament una proposta d'aquest estil—, no cal reclamar a ningú. Anem a fer nosaltres aquest plantejament. I, en segon lloc, per un motiu també polític, no tècnic. Article 34.2 de l'Estatut: nosaltres podem elaborar proposicions de llei per presentar a la Mesa del Congrés. Article 34 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, apartat 3: podem sol·licitar al Govern de l'Estat l'adopció d'un projecte de llei. Allò que no podem és el que vostès plantegen en aquesta resolució, que ells han mantingut en el redactat —suposo que després vindran correccions tècniques a posteriori.

Bé, senyors de Convergència i Unió, nosaltres, per aquestes dues raons no podem votar aquesta segona part de la resolució.

Per les mateixes raons, que estalviem de reiterar, no podem votar la resolució següent, la que urgeix el Govern central sobre el tema de la LOFCA —ho repeteixo, nosaltres som defensors de tot el que és el finançament autonòmic potent—, no la podem votar per les mateixes raons, i temem que no hi hagi efecte financer a l'hora de pagar el segell de correus que tramet aquestes peticions al Govern de Madrid.

En certa forma, nosaltres votàrem tota la resolució tercera, que es refereix al canal de televisió catalana. Però no podem acceptar que se'ns digui, en la segona part del redactat —que és el que no podem votar—, que es permeti la definitiva regularització de TV3, dit per vostès, i, quan aleshores diem que TV3 arribi a tot Catalunya, o que tingui una programació normal —perquè no és programar normalment començar a dos quarts de nou del vespre—, aleshores se'ns diu que no ens volen votar. No anem a regularitzar-ho? Regularitzem-ho plenament.

La resolució següent, senyors de Convergència i Unió, nos-

altres no podem votar-la, perquè és un nus restringit de l'article 24 de la Llei de zones d'urgent reindustrialització. I vostès volen ser els campions d'eixamplar l'autonomia. Rellegeixin l'article 24 —que els torno a citar de memòria—: «...Govern central y Comunidad Autónoma...» Enlloc s'ha dit que la Comunitat Autònoma sigui igual al seu Consell Executiu ni al seu Conseller d'Indústria, per més honorable que sigui.

Nosaltres voldríem traduir Comunitat Autònoma en la seva màxima institució representativa: el Parlament de Catalunya. I volíem fer un debat, perquè hi ha moltes energies avui reclamant aquesta zona, en aquest Parlament i fora d'aquest Parlament; volíem fer un debat canalitzant aquestes qüestions en el si del Parlament; demanar només que sigui el Consell Executiu és renunciar a aquesta qüestió.

Nosaltres és clar que estem d'acord que cal una llei de bases de règim local autonomista, però no podem votar que vostès facin molt d'amagat..., i «criteri de funció pública», diu aquí al final. Nosaltres els explicitem, senyor Alavedra: selecció, formació i habilitació de funcionaris —que suposo que hi està d'acord—, i ens diuen que no ens ho poden votar. I per què ens ho passen d'amagat aquí, de contraban al final de la resolució? Perquè no admeten explicitar criteris de funció pública. És que volen continuar amb una escola, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, com una pura delegació de l'Institut de Estudios de Administración Local, com fins avui? No, anem de debò a seleccionar, formar i habilitar la nostra funció pública local. Diguem-ho; no fem aquest tipus de resolucions, que semblen d'aplaudiment vergonyant, actituds negociadores de Minoria Catalana a les Corts Generals. I el temps —li ho torno a dir, senyor Subirà—, el tema del temps, no endarrerem, a mi m'agrada mirar-ho endavant, veurem qui té la raó d'aquí a uns quants mesos.

Ens parlen vostès que volen continuar les accions conduents a l'estalvi energètic. Com que nosaltres no hem notat sensiblement aquestes accions, ens permetran que no els hi votem.

I acabo, senyor President, amb les darreres resolucions. Vostès plantegen una comissió per al seguiment de les negociacions d'entrada al Mercat Comú. Bé, senyor Subirà, que vostè ha utilitzat d'una manera —permeti'm que ho digui, amb tota la humilitat de sis Diputats davant de la majoria aclaparadora de setanta-dos Diputats— prepotent que no votaran perquè és un tema reglamentari, perquè és un tema... Bé, senyor Subirà, això és un tema reglamentari. Hi ha molts mecanismes per crear una comissió de seguiment. En l'anterior legislatura —que no hi havia majoria absoluta, jo ja n'estic assabentat— això es va fer molt serenament, tranquil·lament. Utilitzo el mateix argument que vostè ha utilitzat per rebatre la gran majoria de les nostres resolucions. Nosaltres l'hi votarem, senyor Subirà, perquè no volem caure en aquest argument. L'hi votarem. Però sàpiga que a aquest argument, no s'hi val.

I, en penúltim lloc, vostès plantegen primer demanar una circumscripció electoral, Catalunya circumscripció electoral a les eleccions del Parlament Europeu. Molt d'acord; sense cap síndrome, recordar de memòria *Diari de Sessions*, debat de política general del 82, discurs d'investidura i debat posterior a la moció de censura: una proposta del Grup parlamentari del PSUC ja era que el Consell Executiu iniciés tot tipus d'accions per aconseguir que Catalunya fos circumscripció electoral al Parlament Europeu. Em remeto al *Diari de Sessions*, no em

remeto a la memòria de ningú.

I, a l'últim, totalment d'acord, senyor Subirà, a demanar la candidatura, a donar suport a la candidatura dels Jocs Olímpics, però seria bo que en un tema que afecta —i afectarà, si es va confirmant aquesta candidatura— el territori, les inversions i que pot ser vertaderament un canvi substancial en moltes de les estructures de la societat de Catalunya, seria bo que conduíssim —no avui, potser en debats posteriors, perquè també hi ha mecanismes en el Reglament— aquest tema a debat parlamentari.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Prego ara l'Il·lustre representant del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana que vingui a defensar les seves propostes.

El Sr. TORRES: Honorable President, senyores i senyors Diputats, breument, perquè em fa l'efecte que tots vostès estan impacients d'acabar aquest debat, certament interessant, però que per raons diverses ha ultrapassat els límits que tots plegats havíem previst i sobretot havíem desitjat.

Esquerra presenta, en aquest debat polític, un petit paquet de resolucions: quatre. I això no pas perquè no hi hagi possibilitat de presentar moltes propostes de resolució sobre temes certament importants. Però ja en l'anterior legislatura vàrem defensar els criteris —o el criteri— que constitueix potser un error l'excessiva proliferació de resolucions, que potser sí que algunes d'elles agafades separatament tenen una validesa intrínseca, però, acumulant-se al llarg dels *Butlletins* del Parlament i dels *Diaris de Sessions*, col·loquen el Parlament i l'Executiu davant d'uns arxius copiosíssims i, de vegades, a pesar de la millor voluntat, difícils de complir i de seguir.

Per tant, hem preferit ser més modestos i reduir les nostres proposicions a quatre eixos, que considerem importants i sobre els quals tots els oradors que s'han manifestat en aquesta tribuna han insistit d'una manera més o menys incisiva.

Aquest problema de l'atur; el problema dels mitjans de comunicació, íntimament lligats amb la política cultural de Catalunya; els problemes importantíssims de la indústria, i el problema, evidentment crucial, de les finances. Per tant, hem presentat quatre propostes de resolució. La primera d'elles, sobre l'atur. Ja sabem que no podem, evidentment, fer una proposta de resolució per resoldre el problema de l'atur, problema d'una complexitat i d'una gravetat tal que escapa de molt les nostres competències. Però sí que ens és possible dir una i una altra vegada —com ho vàrem repetir en la nostra campanya electoral i en l'anterior legislatura— que dues de les possibilitats que s'ofereixen per ajudar —si no a resoldre, almenys a paliar-lo— el problema paorós i tràgic de l'atur juvenil és l'increment de la formació professional, i l'increment d'aquesta cosa que s'ha negligit i que nosaltres creiem que s'ha de revalorar, que és l'aprenentatge en totes les seves diverses categories. Aquesta és una proposta de resolució.

Una altra proposta és la proposta relativa a televisió. Jo no hi insistiré gaire, perquè altres oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula han explicat d'una manera gairebé coincident les inquietuds del nostre país en aquests moments davant d'unes actituds que no volem qualificar —per no dramatitzar i vulgaritzar el debat—, però que, realment, costa molt que la ciutadania catalana accepti de bon grat.

Nosaltres creiem que cal, avui, aquí, que el Parlament de Ca-

talunya digui que les senyores i senyors Diputats que representen el poble de Catalunya diguin que manifesten la seva desaprovació pel manifest incompliment per part del Govern de l'Estat de les clàusules estatutàries relatives al tercer canal de televisió de Catalunya. Ni més ni menys, no cal afegir res més. Crec que cal manifestar el nostre descontent, i després cal que el Consell Executiu es faci seva aquesta resolució del Parlament de Catalunya i que hi insisteixi per tal que acabin aquestes injustificades i difícilment admissibles agressions a les nostres potestats reglamentàries.

L'altra fa referència a la industrialització. Altres propostes similars a la nostra han estat explicades. Jo només voldria reiterar la nostra aprovació a algunes d'elles, si no en la lletra almenys en l'esperit, i, tenint en compte que el nostre Grup parlamentari està precisament representat en el si del Consell Executiu en aquesta branca determinada, nosaltres volem, amb aquesta proposta, donar el màxim accent perquè es porti endavant aquesta política de reindustrialització del nostre país, que és una condició, també aquesta, *sine qua non* que el nostre país pugui contemplar horitzons millors.

I, en fi, la darrera és la proposta obligada del finançament. El nostre President de Grup parlamentari, Heribert Barrera, ha suggerit, aquest matí, la possibilitat que el Consell Executiu elabori un llibre blanc complet, exhaustiu, on cada ciutadà de Catalunya pugui trobar, pàgina darrere pàgina, quina ha estat l'actuació de cadascú. Que tothom pugui mirar en un índex de matèries quines són les responsabilitats que cadascú hagi d'assumir i que cada ciutadà de Catalunya pugui adonar-se de quin és el camí més adequat per tal que aquest problema paorós de la possible asfíxia de la nostra autonomia sigui superat. És el desig que formula Esquerra Republicana per a aquesta proposició com per a les altres tres i demana a la Cambra el suport afirmatiu.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun il·lustre membre d'aquesta Cambra vol consumir un torn d'oposició a les propostes que s'acaben d'exposar? Sembla que no. Doncs, prego l'il·lustre representant del Grup Popular que faci ús del seu dret de presentació i de defensa.

El Sr. FERNÁNDEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, abans d'entrar en matèria, molt breument, tres qüestions prèvies. En primer lloc, recordar que jo faré la defensa de les quatre primeres propostes de resolució presentades pel Grup Popular i la cinquena la farà el Diputat senyor Romera, del nostre Grup.

En segon lloc, vull constatar que hem rebut la resolució motivada de la Mesa del Parlament, per la qual ens comunica que no han estat admeses a tràmit dues propostes de resolució que el nostre Grup havia presentat, relatives a la política de jovenut. Nosaltres sabem que, evidentment, aquestes resolucions no són objecte de recurs; evidentment, acatem aquesta decisió de la Mesa del Parlament, però volem deixar constància que s'ha perdut una ocasió important per interpretar d'una manera àmplia i flexible el Reglament de la Cambra. Efectivament, on la llei no distingeix no hi ha cap raó per distingir; l'article 120 del Reglament de la Cambra diu: «es presentaran propostes de resolució que siguin congruents amb l'objecte del debat». Nosaltres entenem que l'objecte del debat és discutir la política ge-

neral del Consell Executiu i la Mesa del Parlament ha entès que l'objecte del debat és allò de què aquí s'ha parlat, concretament, sobre política general del Consell Executiu. Nosaltres lamentem aquesta interpretació restrictiva, sobretot perquè creiem que no té sentit.

En tercer lloc, vull recordar al senyor President del Parlament que, com ha dit abans, una resolució de la Mesa havia estat presa per unanimitat —i, per tant, per tots els Grups de la Cambra— i que nosaltres som a la Cambra i no som a la Mesa del Parlament.

Entrant ja en matèria, la primera proposta de resolució que presenta el nostre Grup fa referència a instar el Consell Executiu perquè immediatament s'arbitrin els mitjans materials, personals i pressupostaris que possibilitin a la Sindicatura de Comptes l'inici de les seves activitats. Jo crec que la defensa d'aquesta proposta de resolució, amb tota humilitat, és molt fàcil. Crec que tots podem constatar que l'objecte central d'aquest debat sobre política general del Consell Executiu han estat els temes econòmics i financers. S'ha parlat molt de l'autonomia financera de la Generalitat, del finançament de l'autonomia, s'ha parlat molt del Fons de Compensació Interterritorial, de la LOFCA; s'ha parlat de les comissions de valoracions, s'ha parlat de la participació de la Generalitat en els impostos de l'Estat, s'ha parlat molt d'aquestes coses; s'ha parlat de l'efecte financer i nosaltres abonarem —ho hem dit— i ho ha dit el President del nostre Grup parlamentari aquest matí—, sempre el Consell Executiu quan es tracti de defensar davant el Govern i davant les Corts Generals una autonomia financera per a la Generalitat.

Però creiem que s'ha de tenir, no tan sols la raó jurídica, sinó també la raó moral per demanar això i, evidentment, si parlem molt dels ingressos, si posem l'accent molt en els ingressos, hem de posar paralelment, també, molt l'accent en el control de la despesa, i hem de pensar que la institució bàsica per controlar la despesa pública a Catalunya és la Sindicatura de Comptes. L'article primer de la Llei que regula la Sindicatura de Comptes diu que és l'òrgan de fiscalització de la gestió econòmica, financera i comptable del sector públic a Catalunya. I, per tant, creiem que amb aquesta definició i amb aquesta discussió que hem tingut ahir i avui sobre política global del Consell Executiu, està plenament justificada aquesta demanda que es posi en marxa d'una manera efectiva la Sindicatura de Comptes.

I, a més, sense entrar en la polèmica de la legislació viable, haig de dir que és una exigència absolutament legal, perquè la disposició transitòria tercera d'aquesta Llei creadora de la Sindicatura de Comptes diu, literalment, que el Consell Executiu de la Generalitat ha de trametre al Parlament un projecte de llei de crèdit extraordinari que permeti d'atendre les despeses necessàries per al funcionament adequat de la Sindicatura de Comptes en aquest exercici. I, per tant, és una exigència legal, a part aquesta exigència moral a què abans m'he referit.

La segona proposta de resolució que presentem fa referència a demanar que es realitzi una oïdoria sobre el funcionament del tercer canal de televisió —TV3— en el primer any del seu funcionament. Nosaltres creiem que en aquest primer any, que nosaltres no hem estat representats en el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, s'han produït molts canvis. No és el moment de discutir la conveni-

ència o no d'aquests canvis, només recordar que hi ha hagut tres directors generals i dos directors i, això, malauradament, s'està assemblant molt a Televisió Espanyola quan, després del senyor Arias Salgado venia el senyor Robles Piquer i, després, el senyor Castedo —i això tot en un any—; diem que hauríem de posar l'accent en aquests moments per controlar efectivament la situació de TV3. I creiem, de veritat que, d'acord amb la primera proposta de resolució, en què dèiem que la Sindicatura de Comptes ha de funcionar d'una manera efectiva, podria ser, precisament, una bona ocasió que la Sindicatura de Comptes comencés la seva actuació en aquesta oïdoria de la Corporació Catalana de Televisió.

La tercera proposta de resolució fa referència, també, a la televisió. En aquest cas, a Televisió Espanyola a Catalunya, i...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, Il·lustre senyor Diputat...

El Sr. FERNÁNDEZ: Ja? Ja acabo...

El Sr. PRESIDENT: No, no, li voldria recordar que és amb el seu col·lega que han de compartir aquests minuts, i potser, en aquest moment, l'Il·lustre Diputat que parla ho havia oblidat. Tots els que consumeixi de més el senyor Fernández els haurà de consumir de menys el senyor Romera.

El Sr. FERNÁNDEZ: Molt bé, molt bé. Gràcies.

Bé, sobre la consideració d'això, l'argument bàsic és respecte a aquesta Cambra. És a dir, fa quatre mesos que aquesta Cambra va designar els seus tretze membres representants en el Consell Assessor de Televisió Espanyola a Catalunya. Pel que fa a aquesta Cambra, a mi, a nosaltres, al nostre Grup ens sembla que fa que es posi en marxa de veritat el Consell Assessor. No pot ser que, després que aquest Ple s'hagi reunit per designar —ho torno a repetir, fa quatre mesos— uns representants, encara no s'hagi constituït aquest òrgan.

I, a l'últim, el tema de la presó Model. S'ha parlat molt, també, en aquest debat —o almenys nosaltres hem plantejat aquest tema, tots crec que estem d'acord que la presó Model és, potser, el centre neuràlgic generador de més inseguretat —no tan sols a Barcelona, sinó a Catalunya— i que, en conseqüència, ha arribat el moment, un cop que la Generalitat ja té absolutes competències en matèria penitenciària, de presentar a aquest Parlament un calendari concret de trasllat de la presó Model fora de l'actual ubicació a la ciutat de Barcelona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Romera té la paraula.

El Sr. ROMERA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo espero, senyor President, que no em computi el temps que tardem a passar de la tribuna a l'escó i també que sigui generós en la seva aplicació del temps, atès que, amb la parada, amb l'atur que hem tingut fa un moment, potser ens hem allargat molt.

I voldria parlar-los d'una cosa en què tots, en aquesta Cambra, al llarg d'un dia i mig, sembla que hem coincidit. I no és per casualitat que hem fet que aquesta proposta de resolució es plantegés de forma separada. I ha estat així perquè creiem que és una proposició de resolució que, realment, toca directament, afecta molt més la sensibilitat de la societat. Ens sembla que parlar de l'atur —que és de què, fonamentalment, els vull parlar— és una cosa que bé mereix que li dediquem un temps concret i un temps aïllat de la resta de la intervenció respecte a altres propostes.

Estem tots d'acord que una de les malalties més greus que pateix avui la societat és l'atur. I jo crec que estariem tots d'acord que és una indignitat que hi hagi gent que, malgrat la seva voluntat de treball, que malgrat el desig que tingui de participar en la creació de riquesa, d'ocupar un lloc de treball, no se li pugui donar.

I em sembla que aquest és un tema que avui necessita no solament l'atenció de la classe política, sinó també l'atenció de la classe social. És a dir, és tota la societat que sofreix, directament o indirectament, les conseqüències d'aquesta situació de l'atur. I fent una reflexió sobre el que ha estat la gestió del Consell Executiu de la Generalitat al llarg de quatre anys, a mi em sembla que no hi ha hagut una acció coordinada dels diversos Departaments de la Generalitat que hagi enfrontat seriosament la lluita contra l'atur.

A mi em sembla, senyor President, senyors Consellers aquí presents, em sembla que el Consell Executiu de la Generalitat no ha estat belligerant en el tema de l'atur. N'hem parlat, tinc la certesa que tots i cada un de vostès hi deuen haver pensat, però possiblement no ha estat objecte d'una discussió a fons, d'un plantejament prou seriós, prou rigorós, en què es puguin aportar idees —eventualment heterodoxes— de què parlaré a continuació, d'aquelles que sembla que són de difícil aplicació, però que, en última instància són les que s'han de portar a terme en el moment en què la circumstància comença a ser tràgica, com ens recordaven les xifres d'ahir, dels 431.000 aturats a Catalunya.

Aquest és un tema que jo penso que transcendeix ideologies de partit, que transcendeix models de societat, que va més enllà, fins i tot, de les discussions eventuais sobre el model d'Estat. Em sembla que és un tema fonamentalment humà; per tant, jo no pretenc, evidentment, donar cap mena de lliçó a ningú. Voldria tenir l'enginy i la capacitat d'haver trobat una solució que, eventualment, pogués brindar a aquesta Cambra, al Consell Executiu, i dir: «aquesta és una modestíssima contribució a la presumpta solució del tema de l'atur».

Alguna cosa sobre això espero dir-los però, evidentment, no tinc la pretensió d'haver trobat la solució. Però em sembla que és el moment que el Consell Executiu es plantegi una reflexió sobre el tema únic, tractant d'aportar solucions, i aquí jo voldria dir-los, com apuntava abans, que, de vegades, ens convertim —o correm el risc de convertir-nos-hi— en esclaus de la llei que hem fet nosaltres mateixos.

De vegades, aquell reglament en l'elaboració del qual hem col·laborat es pot convertir en una cotilla, en un «corsé» que no ens deixi caminar. A la vegada, el procediment administratiu, a voltes, que està estudiat i sobre el que hi ha volums i volums, sobre el tractament dels pressupostos, pot ser que ens faci despreciar fórmules que ens podrien portar la solució dels problemes.

Jo sé de cert que el camí no és el que va iniciar amb tota bona voluntat la Comunitat Murciana. Sé segur que no és aquest. Penso que tampoc pot ser el que els nostres col·legues de partit han proposat a Galícia, perquè presentaria un problema de greuge comparatiu amb les altres Comunitats espanyoles.

Penso, per tant, que s'han de buscar nous sistemes. I recordo, a propòsit d'això, que, fa poc temps, el Govern central ha canviat les mesures de cobertura de la Seguretat Social, passant de vint-i-u a vint-i-sis anys l'edat en què aquells que visquin

encara a casa dels pares gaudiran dels serveis de la Seguretat Social.

Em pregunto —se'm dirà que, jurídicament, no és defensable, i jo contestaré que, jurídicament, cal trobar la fórmula perquè ho sigui— si aquesta gent que ja té una cobertura social no podria ésser contractada. És a dir, si no generariem llocs de treball si l'empresari que ha de contractar s'estalviés, en aquest cas, la Seguretat Social. Ja sé que hi entra la picaresca: t'acomio avui i demà agafo l'altre; paral·lelament hi podria haver mesures dràstiques, mesures que acabessin amb aquesta picaresca; no es pot tolerar, en cap cas, evidentment, que un empresari, fent ús d'un avantatge, perquè té com a conseqüència la creació d'un lloc de treball, ho aprofiti per canviar el treballador i estalviar-se la Seguretat Social.

Hi ha més oportunitats; jo penso en la dels aprenents que s'ha esmentat; subscriu totalment la defensa que ha fet el representant d'Esquerra Republicana. Em penso que per aquí, i també amb càrrec als pressupostos de les quotes de la Seguretat Social, es podria fer quelcom.

I, a l'últim, penso que el Fons d'Ocupació —com s'ha dit també reiteradament en aquesta Cambra— ha de ser objecte de dotacions autènticament generoses. Vostè, senyor President, ens exhortava aquest matí que trepitgessim el terror. Jo no el deixo de trepitjar. I vostè i jo —i segurament la majoria dels qui som aquí, sabem l'autèntica misèria que avui hi ha en aquest país. I cal trobar fórmules, hi insisteixo, no nosaltres, el qui sigui, «el que más corra» —com deia l'acudit mexicà—; cal trobar fórmules que ens permetin donar treball a aquesta gent. I avui es parlava dels cinc mil milions de desocupats. Em semblen una misèria. No sé d'on s'han de treure, senyors del Consell Executiu; no sé quines filigranes cal fer dins dels pressupostos, però sé que no podem estar lligats ni per reglaments ni per tractaments administratius dels pressupostos, ni per lleis que hem fet nosaltres mateixos i que avui poden impossibilitar que donem resposta a aquesta necessitat urgent que té la societat. I és en aquest sentit —i acabo—, senyor President —em temo que m'he passat del temps— que presentem la nostra proposta de resolució, que tinc la certesa o tinc l'esperança que sigui assumida pels diversos Grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun Diputat vol fer ús d'un torn en contra? (*El Sr. Subirà i Claus demana per parlar.*) El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS (*de l'escó estant*): Senyor President, molt breument, des de l'escó mateix, per no allargar aquest debat que se'ns ha perllongat excessivament, probablement, i per anunciar en aquest torn en contra que ens oposarem a totes les propostes de resolució del Grup Popular exceptuant la que en els documents que s'han distribuït porta el número 6, que és aquella que fa referència al funcionament del Consell Assessor de Ràdio Televisió Espanyola a Catalunya.

I, brevíssimament, un comentari a dues de les propostes de resolució, en l'argumentació que s'ha donat. Mirin, l'auditoria que es demana que es faci a TV3 és una auditoria que la Llei de creació, la Llei de creació de l'organisme, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, preveu anualment. Per tant, com que és una previsió de la Llei de creació d'aquest organisme, nosaltres creiem que és absolutament supèrflua la votació d'a-

questa resolució; es farà en compliment de la Llei.

I, quant al tema del trasllat de la Model a la nova instal·lació penitenciària de la Roca, els voldria fer notar que amb els traspassos de presons es va fer excepció, precisament, de l'edificació d'aquesta nova presó a la Roca. Això encara és competència de l'Estat, si bé el pressupost de la Generalitat —si no ho recordo malament— té consignats dos-cents milions de pessetes per a noves instal·lacions penitenciàries, que podrien, naturalment, posar-se a contribució per ajudar que aquesta presó es construís de la manera més ràpida i eficaç possible. Però, en qualsevol cas, els recordo que això continua essent una competència, fins que estigui acabada la presó, de l'Administració central.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ: Molt breument. Senyor Subirà, aquí hi ha un error d'interpretació perquè un Diputat del Grup parlamentari Popular al Congrés, a Madrid, ha presentat una pregunta semblant davant de la Mesa del Congrés dels Diputats, i la resposta del Govern ha estat que no té, en absolut, cap competència sobre la Model i que això és un tema de la Generalitat de Catalunya. I potser això convindria aclarir-ho, i ho dic sense ànim de polèmica. (*Remor de veus*). (*El Sr. Subirà demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: És una qüestió d'ordre?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Per a l'aclariment. Es demana un aclariment. Si la Mesa m'autoritza, jo el puc fer.

El Sr. PRESIDENT: Jo li pregaria, al senyor Subirà, que renunciés a aquesta mena de dret que ha nascut d'una interferència (*per raons tècniques no han pogut ser enregistrats alguns mots*) ..., que aquesta Presidència ha tolerat potser indegudament, però que jo prego a la Cambra que m'excusi d'aquest excés de benevolència.

Bé, acabades, doncs, les defenses de les propostes i els torns en contra, és hora de procedir ja a les votacions. Per tant, si us sembla, doncs, anem a procedir punt per punt, començant pel mateix ordre en què s'han sortejat les propostes, començant pel Grup Socialista.

Anem a votar la primera proposta del Grup Socialista. Com que tots els Diputats tenen els textos, no cal insistir en el seu contingut.

Els que estiguin d'acord amb aquesta primera proposta, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

El resultat de la votació és: 42 vots a favor, 73 en contra i 10 abstencions.

Passem a la segona proposta del Grup Socialista.

Els que estiguin d'acord amb aquesta proposta, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstinguin?

El resultat de la votació és 43 a favor, 73 en contra i 10 abstencions.

Passem a la tercera.

Els que estiguin d'acord amb aquesta proposta, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

La sisena. Recordeu que les altres dues han estat substituïdes per una proposta conjunta. La sisena... (*El Sr. Subirà s'aixeca per parlar.*)

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Donada la possible confusió de numeracions, jo agrairia molt a la presidència si se'n volgués donar lectura, per estar exactament segurs del que votem.

El Sr. PRESIDENT: Amb molt de gust. La sisena diu: «El Parlament manifesta la seva voluntat que el Govern de l'Estat procedeixi, d'una manera immediata, a la plena regulació jurídica de la TV3.»

Els que estiguin a favor d'aquesta proposta, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Ha estat aprovada, doncs, per unanimitat dels presents.

Passem ara a les del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

La primera proposta.

Els que estiguin d'acord amb ella, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Ha estat rebutjada la proposta per 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Quant a la segona. (*El Sr. Subirà i Claus demana per parlar.*)

Sí, suposo que el senyor Subirà vol dir que demana que es divideixi en dues parts. Ja n'havia pres nota i, per tant, farem ara una votació del primer fragment, la primera meitat, gairebé, que comença amb «El Parlament de Catalunya considera una qüestió» fins a «l'esmentada legislació», i després la votació de la resta.

Per tant, els que estiguin d'acord amb aquesta primera part, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta primera part queda aprovada per unanimitat dels presents.

La segona part que és, és natural, la que comença «Per aquest motiu» i acaba «(...) per la localització de les zones d'urgent reindustrialització o ZUR».

Els que estiguin d'acord amb aquesta segona part, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 73 en contra i 10 abstencions.

La proposta número 3 del Partit Socialista Unificat.

Els que hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 73 en contra i 38 abstencions.

La proposta número 4.

Els que hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

La proposta ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

La proposta cinquena. (*El Sr. Ribó demana per parlar.*) Sí, sí...

El Sr. RIBÓ: Per part del nostre Grup no hi ha cap inconvenient a votar conjuntament la proposta número 5 amb la proposta número 6, per alleugerir el debat.

El Sr. FERNÁNDEZ: Nosaltres demanem dues votacions diferents.

El Sr. PRESIDENT: Bé, havent-hi oposició, es votaran separatament, eh. *(El Sr. Armet demana per parlar.)* El Senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET: Bé, hi ha hagut una votació del Grup Socialista en relació, diguem-ne, amb aquest tema, i, per tant, convindria que la Mesa del Parlament la valorés. Concretament s'ha rebutjat per aquest Parlament la participació en totes les institucions, o la seva presència, de les forces socials. En aquest cas es parla de dues institucions en concret. Nosaltres creiem que podríem votar aquestes dues institucions, però que es tingui molt present que s'ha votat en contra de la participació de les forces socials en les institucions de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo voldria saber l'opinió dels membres del Grup que ha presentat aquesta proposta.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, amb tot el respecte, nosaltres considerem que no és coincident i que es pot votar perfectament tant el punt 5 com el punt 6.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, creuen que s'ha de sotmetre a votació?

El Sr. RIBÓ: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, anem a passar a la votació de la proposta cinquena.

Els que estiguin d'acord amb aquesta proposta, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

La proposta ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció.

Passem a la proposta sisena.

Els que estiguin a favor d'aquesta proposta, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 73 en contra.

Proposta número 7. Els que estiguin a favor d'aquesta proposta, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

La proposta ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 70 en contra i 10 abstencions.

Proposta número 8. Els que estiguin a favor d'aquesta proposta, que es posin de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 72 en contra.

La número 9. Els que estiguin a favor d'aquesta proposta, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

La proposta ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 73 en contra.

La proposta número 10, que ara es posa a votació. Els que hi

estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 73 en contra i 48 abstencions.

La proposta número 11. Els que estiguin a favor d'ella, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 73 en contra i 10 abstencions.

La dotze. Els que hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció.

La proposta número 13. Els que estiguin a favor d'ella, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció. *(El Sr. Subirà i Claus demana per parlar.)* El senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant.)*: Senyor President, novament, per recordar a la presidència que ja he anunciat que aquí demanaríem votació separada fins al primer punt i seguit, és a dir, les dues primeres ratlles i una quarta part de la ratlla, allà on acaba dient «...del tercer canal de televisió», punt. Fins aquí.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, votar per separat el que va des del «Parlament de Catalunya» fins a «tercer canal de TV» i, separatament, la resta.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Exactament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, els que estiguin a favor d'aquesta primera part, que suposo que queda prou delimitada, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Ha quedat aprovada, doncs, per unanimitat dels presents, aquesta primera part.

Anem a votar des de «Així mateix, acorda...», fins a «...les hores d'emissió.».

Els que estiguin a favor d'aquesta part, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta part de proposta ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Amb això, queden ja votades les propostes del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Passem, ara, a les de Convergència i Unió.

La primera proposta de Convergència i Unió... *(el Sr. Ribó demana per parlar.)* El senyor Ribó?

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant.)*: Senyor President, nosaltres, com hem anunciat, demanaríem que es votés separatament fins on diu «1985» i, després, la resta de la resolució.

El Sr. PRESIDENT: A veure, es refereix, l'Il·lustre senyor Diputat, a quina proposta?

El Sr. RIBÓ: La primera, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. Bé, aleshores, els que estiguin a favor d'aquesta primera part, o sigui, de la que va des de «El Parlament de Catalunya...» fins a «...els anys 1983, 84 i 85», que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta primera part de la proposta de Convergència i Unió ha estat aprovada per 88 vots a favor, 38 abstencions i cap en contra.

La segona part, la que comença «(...) i reclama del Govern central» fins a «Estatut de Catalunya» és la que ara es posa a votació. Els que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat aprovada per 73 vots a favor, cap en contra i 53 abstencions.

La segona proposta és la que ara es posa a votació. Els que hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

La tercera proposta. Els que estiguin d'acord amb ella, que es posin de peu dret... *(el Sr. Ribó demana per parlar)*

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, perdó, és que, quant a aquesta proposta de resolució, nosaltres havíem demanat votació separada. A aquesta proposta de resolució, nosaltres havíem demanat votació separada; havíem demanat votació separada del text, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Voleu dir fraccionada?

El Sr. RIBÓ: Sí, sí, fraccionada. Perdoneu, en la nostra intervenció, abans hem demanat que aquesta resolució en concret es votés en dues parts.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, és un error, una inadvertència meva...

El Sr. RIBÓ: És igual, senyor President, donat que estem en plena votació, i rectificant el nostre error, retirem la nostra demanda.

El Sr. PRESIDENT: Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Aquesta proposta ha estat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

La proposta següent.

Els que hi estiguin a favor *(el Sr. Subirà i Claus demana per parlar)*. Digui'm, senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, si us plau, el número de la proposta.

El Sr. PRESIDENT: Sí, és el número 1312, que és la quarta.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Perfecte *(remor de veus)*.

El Sr. PRESIDENT: Perquè no hi hagi confusions, la llegirem per excepció: «El Parlament de Catalunya reclama del Govern central que, d'acord amb el Consell Executiu i amb el que disposa l'article 24 de la Llei 27/1984, del 3 de juliol...», n'hi ha prou amb això, suposo. Els que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

La proposta següent, cinquena, és la que ara se sotmet a votació. Els que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

(El Sr. Ribó demana per parlar.)

El Sr. RIBÓ *(de l'escó estant)*: Senyor President, de la proposta número 6..., no, perdó, senyor President, hem canviat d'opinió en la nostra explicació, torno a demanar perdó. Per al nostre Grup, es pot votar sencera tota la resolució.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Els que estiguin a favor d'aquesta proposta, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

Proposta setena, de Convergència i Unió. Els que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Proposta vuitena. Els que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat aprovada per 78 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions.

La novena i darrera és la que ara es posa a votació.

Els que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Passem ara a les propostes del Grup d'Esquerra Republicana. La primera proposta?

Els que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

La segona proposta. *(El Sr. Fernández s'aixeca per parlar.)*

El Sr. FERNÁNDEZ *(de l'escó estant)*: Senyor President som a la del tercer canal de televisió, ara?

El Sr. PRESIDENT: Aquesta es refereix a la del tercer canal, sí. No és que estiguem en el tercer canal *(Rialles)*. Bé, perdó, bromes a part, anem a votar-la.

La proposta, els que estiguin a favor d'ella, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat aprovada per 83 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

La tercera proposta d'Esquerra Republicana. Els que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat aprovada per 121 vots a favor, cap en

contra i 5 abstencions.

La darrera d'Esquerra Republicana és la que ara sotmetem a votació. Prego als que hi estiguin d'acord que es posin de peu dret.

Els que hi estiguin contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Passem ara a les propostes del Grup parlamentari Popular.

Per evitar qualsevol confusió llegirem les primeres frases que diuen: «Instar el Consell Executiu de la Generalitat que en el terme de noranta dies presenti un programa concret, etcètera.»

Els que estiguin d'acord amb aquesta proposta, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 73 en contra i 43 abstencions.

La proposta següent és la que comença: «Instar el Consell Executiu que en el termini màxim... perdó (*Pausa*).

Passem a la quarta, que és la que diu: «Instar el Consell Executiu, perquè immediatament s'arbitrin els mitjans materials, personals i pressupostaris, etcètera.»

Els que estiguin d'acord amb aquesta proposta, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin? (*Pausa.*) No s'absté ningú? Gràcies.

El resultat és 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció. Queda rebutjada, doncs.

La proposta següent és la que comença: «Instar el Consell Executiu que, en el termini de sis mesos, el Consell Executiu presenti el programa i calendari de trasllat de la presó Model.»

Els que estiguin a favor d'aquesta proposta, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 73 en contra i 43 abstencions.

La proposta següent és la que diu: «Instar el Consell Executiu que en el termini d'un mes es posi en funcionament el Consell Assessor de RTVE a Catalunya.»

Els que estiguin a favor de la proposta, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

La darrera proposta del Grup Popular, que és la que es refereix a: «Instar el Consell Executiu que, després del primer any de funcionament del tercer canal de televisió, TV3, es realitzi una auditoria, etcètera.»

Els que estiguin a favor d'aquesta proposta, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 73 en contra i 43 abstencions.

I ara passem a la proposta conjunta, que suposo que tots recorden de què es tracta, però, si convé, ho tornarem a llegir.

Consta de dos punts que podem demanar si es volen votar separats o junts, que es refereixen al fet que: «El Parlament de Catalunya acorda de constituir una Comissió d'investigació que requerirà l'assessorament i la participació d'experts per a l'estudi de la situació de la premsa escrita en Catalunya i l'acció institucional a emprendre per a la seva recuperació i desenvolupament.»

I el segon: «El Parlament de Catalunya acorda constituir una Comissió d'investigació a fi d'esclarir l'existència o no d'un dèficit en els serveis transferits de la Seguretat Social a la Generalitat de Catalunya.»

Jo els voldria demanar si creuen convenient, per raons de brevetat, de votar-ho conjuntament o separatament. Si ningú no s'hi oposa, les votariem conjuntament. El senyor Fernández s'hi oposa?

El Sr. FERNÁNDEZ (*de l'escó estant*): Ens hi oposem, sí.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, així, separatament.

Els que estiguin d'acord amb la primera, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 72 en contra i 10 abstencions.

La segona proposta. Els que estiguin a favor d'ella, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 73 en contra i cap abstenció.

Algú vol fer ús del seu dret a fer explicació de vot? L'Honorable senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'acte d'explicació de vot, normalment, és una mica carregós perquè s'explica cadascuna de les intencionalitats del vot amb detall. El que nosaltres voldríem, aprofitant aquesta avinentesa, és manifestar en aquesta Cambra la sorpresa que ens ha produït aquest debat parlamentari. Quina era l'actitud dels socialistes davant d'aquest debat parlamentari? Era una actitud d'obertura, una actitud de col·laboració, una actitud de clara generositat política, una actitud d'intentar que els problemes importants que té plantejada avui la Generalitat de Catalunya siguin resolts de la millor manera possible. Una actitud que passava per emfasitzar al màxim la col·laboració en objectius en què tots podíem coincidir.

Hem quedat força sobtats amb la intervenció del senyor Pujol, com a portaveu que parla en nom del Consell Executiu —un cert lapsus mental en què sovint cau. La intervenció del President de la Generalitat, en alguns moments, s'ha atribuït una desautorització de Grups parlamentaris; en alguns moments s'ha entès que només la política que ell endegava, que el seu Grup endegava era la millor per a Catalunya. A nosaltres ens ha sobtat aquest tipus de plantejament, no és bo pel país; però ens ha sobtat encara més la intervenció del portaveu de Convergència i Unió, quan deia: «Nosaltres no admetrem cap imposició parlamentària.» Vostès tenen una majoria parlamentària estabilitzada. «Nosaltres», deia vostè, «quan el Consell Executiu té una política, no cercarem col·laboracions, no cercarem acords més enllà del plantejament polític propi del Consell Executiu.» Això és una definició política que nosaltres voldríem veure corregida, perquè això ens porta la derrota i

ens porta el fracàs, això ens porta a plantejaments unívocs, a plantejaments partidistes, a plantejaments que no tenen en compte els interessos de la globalitat de les forces polítiques que avui estan representades en aquest Parlament.

I, quan aquest matí, concretament Raimon Obiols, manifestava quina era la seva posició política, la seva valoració d'aquests dits «polítics de Madrid», sovint tan criticats, però que d'una forma clara es manifestava en relació amb quina havia de ser la nostra lògica negociadora davant d'un problema tan important com el finançament de les Comunitats Autònomes i que això s'ha vist en una de les propostes que nosaltres presentàvem pel que feia referència..., fem una ponència que treballi, fem que tots els tècnics de Catalunya col·laborin; fem, per tant, que de la coincidència en el fonamental fem una política en què tots estiguem d'acord, perquè tindrem la força moral i política per poder-la imposar. No fer d'un fracàs anticipat una bandera política, perquè Catalunya no pot anar-se afirmant de frustració en frustració i de derrota en derrota, encara que, sovint, tinguem tota la raó, i em permetran una mica de simil·lisme: jo, que sóc del Barça, el que m'agrada és que en vint-i-sis anys puguem guanyar la lliga cinc o sis vegades, com a mínim; ja sabem que els àrbitres són difícils, ja sabem que ho tenim malament, ja sabem que trobarem dificultats, però la intel·ligència dels polítics és vèncer aquestes dificultats. I avui l'actuació de Raimon Obiols era una actuació de generositat, d'obertura i de col·laboració, i de compromís en temes importants. De la mateixa manera que, amb tota la lleialtat que correspon a l'oposició democràtica, manifestava damunt la taula els elements crítics a una acció de Govern que, tenint molts recursos, no està donant de si tot allò que esperava el poble de Catalunya.

És des d'aquest punt de vista que nosaltres, quan hem vist les mocions presentades per Convergència i Unió, ens hem sorprès. Ens han sorprès aquest tipus de mocions. Mocions estrictament de moviments tàctics, de moviments del mateix partit, on criticaven i han dit que no a alternatives que oferíem els socialistes de compromís polític. I vostè sap, senyor President de la Generalitat —i el senyor Subirà convindria que també ho anés sabent—, que el que és important és reeixir en les nostres polítiques. El que és important no es anar de derrota en derrota, de frustració en frustració i lamentació en lamentació, encara que sovint tinguem la raó, sinó anar amb el rigor tècnic, amb la fermesa moral i amb la seguretat del pes polític i tècnic de Catalunya a poder discutir fermament cadascun dels aspectes que afecten la nostra autonomia.

Des d'aquest punt de vista nosaltres ens hem abstingut absolutament en els plantejaments que fa el govern de Convergència, si no és que rectifiqui. No es pot dir en aquest Parlament que nosaltres no admetrem imposicions parlamentàries; no es pot dir que quan el Consell Executiu té una política prescindirem d'allò altre. Ah! doncs, vostès estan fent clarament una política de tipus partidista.

Evidentment, el que no hem fet és una abstenció en el tema dels Jocs Olímpics. I convindria dir que tots els esforços de les institucions de Catalunya han de centrar-se en aquest gran objectiu nacional, no solament de la ciutat de Barcelona, que està portant una extraordinària política en aquest sentit, tot l'ajut, tot; no consignar en un pressupost quantitats petites que després no es fan efectives i jugar a petits joquets en un tema que

és de transcendència important per a Catalunya. Per això, evidentment, que no s'hauria entès una actitud d'abstenció nostra en un tema que és un tema central.

Nosaltres hem donat suport a tot el que fa referència a zones d'urgent reindustrialització, evidentment, però que sigui el Parlament. Hem donat tot el nostre suport al que significava una cosa de justícia: que les forces socials estiguin representades en les institucions de la Generalitat de Catalunya. És inadmissible, a hores d'ara, que considerem els legítims representants dels treballadors, els sindicats i les associacions empresarials, com a parts marginals d'aquest concepte ampli que aviat es convertirà en el més gran xiclet de la història que el senyor Pujol en diu «societat civil».

Hem votat tot allò que creiem que era raonable dels diferents Grups parlamentaris, especialment una cosa del Grup Popular que em sembla òbvia: que la Sindicatura de Comptes es posi en marxa. Per una raó molt senzilla: vostès són els primers interessats que la Sindicatura de Comptes es posi en marxa, perquè aquesta Sindicatura de Comptes revisarà els comptes que vostès han estat gestionant durant quatre anys. Quan vostès, curiosament, s'oposen a la posada en marxa de la Sindicatura de Comptes, és una mostra claríssima de desconfiança. I, per tant, si tinguessin gruix democràtic suficient vostès serien els primers que defensarien que la Sindicatura de Comptes demà es posés en marxa. Perquè quan hi ha algun dubte sobre actuació, sobre actuacions de gestió, aquest dubte es resol, i es resol amb una actitud ferma i serena, perquè és evident que en política hi ha actuacions democràtiques i actuacions de recel. Nosaltres som partidaris, evidentment, de reforçar les actuacions democràtiques a nivell de Catalunya.

Hem votat una gran part de les resolucions del Partit Socialista Unificat de Catalunya perquè creiem que tenien un contingut inequívocament progressista. Hem votat els aspectes que ens han semblat interessants d'Esquerra Republicana de Catalunya. Evidentment, ens hem abstingut quan es diu «prosseguir amb fermesa l'endegament d'una política de lluita contra l'atur juvenil». Si el Consell Executiu de la Generalitat no ha fet res en relació amb el tema de l'atur juvenil, aquí no es tracta de «prosseguir amb fermesa», es tracta «d'iniciar» d'una vegada una política en relació amb el tema de l'atur juvenil. Per tant, hem intentat sempre matisar les nostres posicions davant d'aquesta emfasització, diguem-ne, directa o indirecta, de suport incondicional al Consell Executiu.

Nosaltres, aquest debat, ens l'hem plantejat amb una gran responsabilitat. Sabem molt bé els límits de la nostra actuació, sabem molt bé el que dèiem en cadascun dels moments, sabem molt bé els compromisos que estàvem disposats a assumir i que estem disposats a assumir. Perquè ens preocupa una cosa, i aquest serà, sens dubte, el nord de la nostra actuació: no n'hi ha prou a tenir la raó, sinó que la política, en última instància, vol dir fer les coses d'una manera determinada; i de la manera com s'endega la política sovint des del Consell Executiu és utilitzar el fracàs com un èxit polític de consum a l'interior de Catalunya. I això, a mitjà termini, és perjudicial per a Catalunya; això, a mitjà termini, no consolida l'autogovern de Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Diputat vol fer ús de l'expli-

cació de vot. El senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ: Sí, molt breu. Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument he d'explicar el sentit del vot del Grup Popular, perquè és evident que hem tingut coincidències que, a primera vista, podrien semblar una mica estranyes. Hem coincidit en votacions amb el partit o la coalició que dóna suport al Govern de Catalunya; hem coincidit, en altres votacions, amb el PSUC; fins i tot amb el Partit dels Socialistes de Catalunya i, per a nosaltres, això té una coherència absoluta. Vàrem dir el dia del debat d'investidura del President Pujol que nosaltres li donàvem suport en aquesta sessió, que era un vot de confiança, però que no era pas un xec en blanc: que nosaltres votaríem en cada cas d'acord amb el nostre programa electoral i pensant en el millor per a Catalunya, d'acord amb la nostra visió de Catalunya. I, quan s'han presentat propostes de resolució per part del PSUC, o del Partit dels Socialistes de Catalunya, o d'Esquerra Republicana de Catalunya que, des del nostre punt de vista, eren correctes, eren adequades en aquests moments, les hem votat sense cap mena de dubte. I així ho farem en el futur.

Volia deixar palesa aquesta explicació de vot perquè crec que, ara que el Grup Popular comença les seves intervencions en aquesta Cambra, s'havia de fer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* Cap? *(Pausa.)* El senyor representant, l'illustre representant d'Esquerra Republicana té la paraula.

El Sr. TORRES: Honorable President, senyores i senyors Diputats, no vaig a fer una glossa de tots i de cadascun dels punts que el nostre partit ha votat favorablement o desfavorablement. Són la conseqüència de la nostra posició, clarament expressada per la intervenció del nostre President i el sentit de les propostes de resolució que hem presentat a la votació de les enyories. I aprofito l'avinencesa per donar les gràcies d'haver donat un suport molt majoritari a les nostres quatre proposicions.

Però sí que voldria fer una excepció i comentar un vot o, millor dit, una absència de vot del nostre Grup en un punt concret. És una proposta del Partit Socialista Unificat referent a les Comissions Mixtes de Traspassos.

Nosaltres no hem votat ni a favor, no hem votat en contra, ni ens hem abstingut. Esquerra Republicana de Catalunya ha participat, des dels seus inicis, en el funcionament de les Comissions de Traspassos. El que us parla va formar part de la primera Comissió de Traspassos en companyia de membres que vui dia formen part del Consell Executiu de la Generalitat. Sense discontinuïtat, Esquerra ha format part de totes les Comissions Mixtes i ha posat la seva, potser modesta, però entusiasta col·laboració a tirar endavant aquesta tasca difícil del traspass cap a Catalunya de les competències que ens són degudes.

En les darreres Comissions Mixtes de Traspassos, és cert, nosaltres no hi estem representats. No hem volgut manifestar ni la nostra aprovació, ni la nostra desaprovació, perquè nosaltres pensem que el tema de la composició dels membres de les Comissions Mixtes és una facultat de l'Executiu, en general, i del President de la Generalitat, en particular.

El President de la Generalitat provisional, Josep Terradellas, a designar unes Comissions Mixtes compostes d'una manera clàssica, en les quals, si bé hi havia un respecte a la proporció-

nalitat, no es pot dir que fos una proporcionalitat estricta.

Quant als nostres interlocutors a Madrid, que també formen part d'una Comissió Mixta, que jo sàpiga, no hi ha allí tampoc un criteri de proporcionalitat ni tan sols de participació de tots els Grups parlamentaris. Aleshores, la nostra posició és molt senzilla: nosaltres deixem al judici del Consell Executiu i del President de la Generalitat la facultat, que és la seva, de saber si la nostra participació a les Comissions Mixtes és desitjable per a Catalunya o no ho és, i, si aquesta decisió fos favorable, evidentment, Esquerra Republicana de Catalunya se'n felicitaria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Ribó, que és un hàbil parlamentari, està esperant, estava esperant la meua explicació de vot —n'estic segur, senyor Ribó—, perquè vostè sabia que jo l'havia de fer, per llavors vostè poder fer l'última explicació de vot, i això és una lloança que li faig, que apliqui aquesta tàctica. A més, sabent que si jo no feia l'explicació de vot, vostè podia també fer-ne; de manera que jugava amb tot avantatge. Felicitats. *(Rialles.)*

Jo em veig obligat a fer l'explicació de vot —i el senyor Ribó ho ha intuït— perquè el torn d'explicacions de vot ha començat amb un torn que no ha estat d'explicació de vot, pròpiament dit, i que requereix també, en torn d'explicació de vot, uns comentaris meus.

El primer Grup que ha fet explicació de vot ha dit que ha vingut a aquest debat amb una actitud generosa, oberta i de col·laboració. Ho he entès bé. És clar, el problema és que potser la manera, potser algunes expressions utilitzades aquest matí no ens han pas inclinat a pensar inicialment que era així. I això és un problema de comunicació que a vegades tenim tots: volem dir una cosa i volem adoptar una actitud, i llavors resulta que ens en surt una altra, ens surt una expressió que no és la que volíem i ens surt una altra actitud. I, és clar, quan molta gent mal interpreta, segons l'interessat, una actitud o unes afirmacions és que potser hi ha un cert defecte de comunicació. Ho vull entendre així.

Ara mateix acabem de tenir un exemple, n'acabem de tenir un, d'exemple, en aquesta mateixa intervenció d'explicació de vot a què em referia. És clar, no es pot oferir generositat, obertura i col·laboració i, llavors, dedicar-se a mesurar el gruix democràtic d'un altre Grup d'aquesta Cambra. La persona que això feia no és ningú per mesurar el gruix democràtic de ningú d'aquesta Cambra.

Per tant, entenem, nosaltres interpretem que, efectivament, es tracta d'aquest no saber mesurar l'abast d'una frase, aquest no saber controlar una actitud, i estem absolutament disposats a creure de debò en l'oferta de generositat, obertura i col·laboració. Però aleshores també els demano una cosa: que vostès creguin en la nostra oferta de generositat, obertura i col·laboració. I el President de la Generalitat, aquest matí, ha fet una petició claríssima dirigida a un Grup d'aquesta Cambra quan ha demanat, quan els ha dit: «vostès poden fer molt, vostès poden fer molt per ajudar a resoldre aquests problemes. Comencin demostrant-ho fent una votació favorable a una esmena presentada a una determinada Llei que en aquests mo-

ments s'està debatent en el Parlament de Madrid.» I nosaltres estem desitjosos de reconèixer davant d'aquesta Cambra i davant de tot el poble de Catalunya aquesta voluntat de generositat, d'obertura i de col·laboració, però amb fets.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Alguna altra explicació de vot? *(Pausa.)* Bé, doncs, amb això hem acabat la nostra tasca *(Ri-alles.)* Perdó, perdó, els prego que restin aquí un instant només.

Bé, jo voldria que la Cambra tingués en compte que, naturalment, de tot aquest conjunt de propostes que s'han aprovat,

caldrà fer-ne un treball d'ordenació, refosa i reajust. Per tant, els comunico —i espero que ho trobaran bé— que els serveis tècnics de la Cambra faran aquesta acció d'ordenació, refosa i reajust i la Mesa ho considerarà i ho compulsarà amb la Junta de Portaveus.

Per altre cantó, puc anunciar-los que la pròxima sessió —ho dic a títol només orientatiu, per ara— tindrà lloc el dia 10 d'octubre, a les 10 del matí. Però això serà confirmat perquè els Diputats rebran l'oportuna convocatòria.

S'aixeca la sessió.

(És un quart d'onze de la nit)